

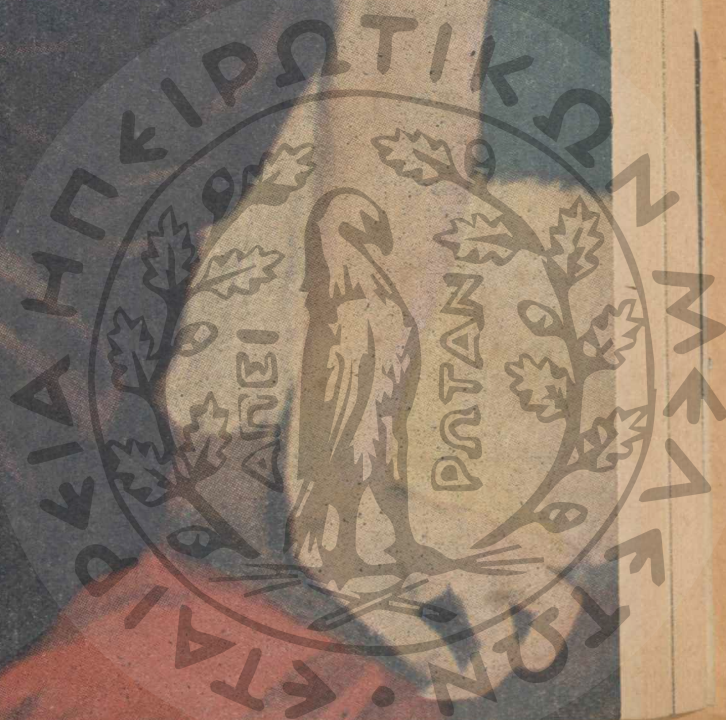
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΘ. 45-(714)

1934

Ο φιλόλογος Κωνσταντίνος
Σταυρίδης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Τηλ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Τηλ. 21-400

"Εχομεν τὰ ωραιότερα DEMI - SAISON μάλλινα
Παρακολουθήσατε τὰς βιτρίνας μας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών - Πειραιώς προς
ευκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μυρομυχάλη καὶ Καλλιθέμιοι
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρρακού πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλαιοτάων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Γιοάννα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στῶας ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ Ἀντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσοντες μετὰ τὸ πληροτέρον συναικισχὸν παρρητημά
μας ἀποφενύετε τὸ ἔξοδον καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως
εἰς τὸ κέντρον

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ ART
ἐλγὸν θὰ ἐξβέβουν ποτὲ

Τὴν πειὸ μεγάλην οἰκονομίαν
ἐπιτυγχάνετε ἂν βάψετε μὲ
ναι σας τὰ περσινὰ σας φο-
ρέματα μετὰ τὰς Γερμανικὰς
Βαφὰς **ARTI**. Θὰ γίνουιν
καινούργια καὶ μοντέρνα.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ
τὰ νέα κοίλα Κρύσταλλα ὁμοιοπαλίων μάρκας REX ὁποῦ
τὰ ἀνώτερα ὅλων καὶ εἰς τιμὰς ἀσυγκρίτως εὐθηνῶς.
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ἐν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικὰ μηχανήματα
τιμὰς εὐκαιρίας, films, κλπ. ἐμφανίσεις, ἐκτυπώσεις καὶ μελέτες
καλλιτεχνικαί.

Εἰδικὸς Τεχνικὸς εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, διὰ πᾶσαν πληροφορίαν
εἰς τὸ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τοῦ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΜΥΓΟΥΝΤ

Δυὸ τελευταῖες φωτογραφίες τῆς Ιρέτας Γκάρμπο καὶ τῆς Μπέττη Ντάβις.

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ι. ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Ἡ Ντολорὲς ἦταν ἔντεκα χρονῶν κ' ἐγὼ ἤμουν ἐννιά-
μισή, ὅταν ἦρθε νὰ καθήσῃ μετὰ τὴν μητέρα τῆς σ' ἓνα σπίτι
ἀπέναντι στοῦ δικό μας. Μοῦ φαινότανε πὼς ἡ μητέρα τῆς
ἦτανε πολὺ ὡμορφη. Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι γι' αὐτὴν εἶνε
μιά διαπεραστικὴ μυρουδιά μύσχου, ποὺ ἄφηνε στὸ πέρα-
σμά τῆς τὸ μαῦρο δαντελλένιο φόρεμά τῆς μετὰ τὴν κίτρι-
νες κορδέλλες τοῦ καὶ τὰ κίτρινα μαλλιά τῆς, ποὺ εἶχανε
μιά παράξενη χρυσὴν ἀνταύγεια. Μιά φορὰ ρώτησα τὴν
Ντολорὲς γι' αὐτά:

— Εἶνε ἀληθινὰ τὰ μαλλιά τῆς μητέρας σου ;
— Ἡ Ντολорὲς ἔδινε τὰ μοῦτρα τῆς, σὰν μιά μικρὴ μαί-
μουδίτσα καὶ κατάφερε νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ
σταρῆνιο δέρμα τῆς.

— Τί κακὸς ποὺ εἶσαι !, μοῦ εἶπε. Βέβαια, εἶνε ἀληθι-
νὰ μαλλιά. Φτάνουν ὥς τὰ γόνατά τῆς καὶ εἶνε πολὺ ὡμορ-
φα. Τὰ λούζει μόνον μετὰ ἓνα νερό, ποὺ εἶνε πολὺ ἀκριβό.
Ἡ μητέρα σου δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ νερό, γιὰτι
εἶνε ὅπως σοὺ εἶπα, πανάκριβο.

Ντράπηκα λιγάκι γι' αὐτὴ τὴ σύγκρισιν ποὺ μοῦ θύμιζε
πὼς αὐτοὶ ἦσαν πιδ πλούσιοι ἀπὸ μᾶς. Καὶ συλλογίστηκα
συγχρόνως, πὼς θὰ λυπώμουν πολὺ, ἂν ἡ μητέρα μου ἄλ-
λαξε τὸ γλυκὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα τῶν καστανῶν μαλλιῶν
τῆς.

Μιά μέρα, στὸ τραπέζι, ὁ πατέρας μου εἶπε στὴν μητέρα
μου:

— Ξέρεις, δὲν θλέπω μετὰ καλὸ μάτι νὰ παίξῃ ὁ Ροβέρτος
μας μετὰ τὸ κοριτσάκι ἀπέναντι.

Ἡ μητέρα μου, πιδ ἐπιεικῆς, ἀποκρίθηκε:

— Ἀ, μπᾶ !, ὁ Ροβέρτος, εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ πάθῃ τίποτα. Ἐπειτα ἡ Μαρία μοῦ λέει πὼς τὸ
κοριτσάκι εἶνε πολὺ καλὸ.

Ἡ Μαρία ἦτανε ἡ νταντᾶ μου — μιά χωριάτισσα πενήν-
τα χρονῶν, ποὺ ἡ μητέρα μου τῆς εἶχε πολλὴν ἐμπιστο-
σύνη.

Θυμοῦμαι πάλι πὼς μιά μέρα εἶπα στὴν Ντολорὲς:

— Πὼς γίνεται νὰ μὴν ἔρχωνται ποτὲ κυρίες στὴ μαμά
σου ;

Μὲ κύτταξε καλὰ μέσα στὰ μάτια καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε

σὲ λίγο μ' ἔβαν τόνο, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνῃ ἄ-
διάφορο καὶ ἀδιάστο:

— Δὲν τὴ νοιάζει τὴ μαμά γιὰ κυρίες. Λέει πὼς ἡ γυ-
ναίκες εἶνε κουτές. Μὰ τὸ ξέρεις πὼς μετὰ σκότισες μετὰ τὴς
ἀνόητες ἐρωτήσεις σου ;

Γιὰ δευτέρη φορὰ εἶδα πὼς ἔγινε κατακόκκινη.

Ἦρθεν ὁ Δεκέμβριος. Ἡ Μαδρίτη εἶχε θουτηχτὴ στὸ
χιόνι, μὰ ἦταν λουσμένη πάντα ἀπὸ τὸν χειμωνιατικὸν ἥ-
λιο. Τότε, ἄλλη μιά φορὰ ὁ πατέρας μου μίλησε γιὰ τὴ
Ντολорὲς. Τέντωσα τ' αὐτιά μου, γιὰ νὰ μὴ χάσω οὔτε
λέξι.

— Ἡ Μαρία εἶνε δίκη. Ἡ μικρούλα Ντολорὲς εἶνε
πραγματικὰ χαριτωμένη. Ἐτυχε νὰ καθήσῃ δίπλα σ' αὐ-
τὴν καὶ τὴ νταντᾶ τῆς, στὸ τραπὶ σήμερα. Τί κρίμα νὰ εἶνε
ἀναγκασμένη νὰ ζῇ μέσα σὲ τέτοιον κόσμον !

Ἡ μητέρα μου ἀναστέναξε.

— Ναι, εἶνε κρίμα, εἶπε. Γιὰ σκέψου, σὲ τρία - τέσσερα
χρόνια θὰ εἶνε πειὰ μεγάλη !

— Ἐπρεπε νὰ ὑπῆρχε κανένα ἀγαθοεργὸν σωματεῖο, γιὰ
νὰ στείλῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ εἰσκαντατοὶ σ' αὐτὴ τὴ θάλα-
σσαν, εἰς ἓνα λίγο ὁ πατέρας, μοῦ. Ἐνὰ τέτοιο σωματεῖο θὰ ἦ-
τανε πολὺ εὐεργετικόν.

Σὰν παιδί, ποὺ ἤμουν, ἔκανα διάφορες σκέψεις, πάνω
σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θάρκα, ρώτησα τὴν Μαρία,
γιὰτι θὰ ἦτανε τόσο καλὸ νὰ πάρουνε τὴ Ντολорὲς ἀπὸ
τὸ σπίτι τῆς.

Ἐκεῖνη μοῦ ἀποκρίθηκε:

— Γιὰτι ἡ μητέρα τῆς δὲν εἶνε καλὴ γυναίκα καὶ δέχε-
ται στὸ σπίτι τῆς ἀσχημὸν κόσμον !

Μοῦ ἦρθε τότε μιά ἰδέα. Ἀκριβῶς ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες
ἐπρόκειτο νὰ πάμε ὅλοι, οἱ γονεῖς κ' ἐγὼ, νὰ περάσουμε
τὰ Χριστούγεννα στὴ γιανιά μου, στὴν Κόρδοβα.

Δὲν εἶχα λοιπὸν τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς ἡ γιανιά
μου θὰ δεχότανε ἀμέσως τὴ Ντολорὲς κοντὰ τῆς, ἂν τὴν
παρακαλοῦσα.

Ἐτοὶ ἡ μικρούλα μου φίλη θὰ σωζότανε καὶ θὰ ζοῦσε
κοντὰ στὴ γιανιά μου προφυλαγμένη ὥς τὸν καιρὸ ποὺ

...μαστε και οι δυο αρκετά μεγάλοι, για να μπορέσουμε να παντρευτούμε, κι' αυτό, θέβαια, αν η μητέρα της με τα παράξενα μαλλιά δεν έμπαινε στη μέση.

Όλη μου η περιουσία ήταν, αυτόν τον καιρό, έβδομηντα πετοέτες, με τις οποίες λογάριζα ν' αγοράσω ένα τουφέκι, για να σκοτώνω πουλιά στους κάμπους της Άνταλουσίας.

Αποφάσισα, λοιπόν, να θυσιάσω το τουφέκι μου και να δώσω τις έβδομηντα αυτές πετοέτες στην Ντολорές, για να πληρώσει τα έξοδα του ταξιδιού της ως την Κόρδοθα. Μήπως δεν έπρεπε να φύγει κρυφά από τη μητέρα της;

Την προηγούμενη Κυριακή των Χριστουγέννων, εξώμολογήθηκα το σχέδιό μου στην Ντολорές.

Ο χειμώνας ήτανε εξαιρετικά δυνατός εκείνο τον χρόνο. Η νταντάδες μας καθόντουσαν αυτή τη στιγμή λίγο μακρύτερα από μας κι' εμείς κυτάζαμε τον κόσμο που πατινάρει στη λίμνη.

Η Ντολорές με άκουγε με σκεπτικό ύφος.

— Λοιπόν, η γιαγιά σου με προσκαλεί στο σπίτι της; είπε σε λίγο.

— Όχι, της άποκριθήκα. Έγώ σε προσκαλώ. Μά είνε το ίδιο πράγμα. Και για να πληρώσει τα έξοδα του ταξιδιού σου, να έβδομηντα πετοέτες, που τις είχα φυλάξει για να αγοράσω ένα τουφέκι.

Πήρε γρήγορα τα λεφτά και τα έχωσε στην τσέπη της.

— Ευχαριστώ, είπε και με φίλησε.

Κ' ύστερα ρώτησε:

— Θα μείνω πολύ στης γιαγιάς σου;

— Θα μείνεις για πάντα εκεί. Δηλαδή μέχρι να μεγαλώσουμε για να παντρευτούμε.

— Είσαι τρελλός! Η μαμά ποτέ δεν θα το επιτρέψει.

Χωρίς να τολμήσω να κυτάξω την Ντολорές κατά πρόσωπο, είπα σιγά-σιγά:

— Η μητέρα σου δεν θα μάθει ποτέ που είσαι. Δεν θα της το πής. Απόψε θάρθης μαζί μας και δεν θα την ξαναδής ποτέ, μα ποτέ.

Εκείνη τη στιγμή είμαστε κατόντοι σε μια δένδροστοιχία που έθγαινε στη λίμνη. Τώρα που γράφω, ύστερα από τόσα χρόνια, βλέπω ακόμα τα χιονισμένα δέντρα του τοπίου εκείνου.

Σαν είδα πως η Ντολорές δεν μιλούσε καθόλου, συγκέντρωσα το θάρρος μου και σήκωσα τα μάτια μου πάνω της.

Εφρίξα. Ήτανε σαν μια μικρή τίγρις.

Τα μάτια της θγάζανε αστραπές, η γροθιάς της ήτανε σφιγμένες και τα δοντάκια της τρίζανε από θυμό.

Νόμισα πως θα μου ριχνότανε να με σκίση με τα νύχια της και να με κομματιάσει με τα δόντια της.

— Ντολорές!

— Αν καμμιάν άλλη φορά, είπε με μια φωνή θραυνή και αλλόκοτη σαν να θγαινε από τα βάθη του στήθους της, αν καμμιάν άλλη φορά... ξαναπής αυτά που είπες τώρα... θα σε... θα σε...

Δεν μπόρεσε να πη τι θά έκανε. Το προσωπάκι της έδειχνε μια ψυχή που θασανίζοτανε και υπόφερε.

Αέφωνα, αναλύθηκε σε δάκρυα, πνίγηκε στο κλάμα τόσο, που φοβήθηκα περισσότερο απ' ό,τι με είχε φοβίσει ο θυμός της.

Την άλλη μέρα, τη στιγμή που την αποχαιρετούσα μου είπε:

— Με τις έβδομηντα πετοέτες σου αγόρασα ένα μεγάλο διαμαντένιο, δαχτυλίδι, που το είδα σε ένα χρυσοχοείο.

Είνε θέβαια ψεύτικο το διαμάντι, γιατί τα αληθινά είνε πολύ ακριβά. Και μούδωσε το δαχτυλίδι.

Εφύγα...

Στην Κόρδοθα, μείναμε έξη εβδομάδες.

Στο διάστημα αυτό έγραφα στην Ντολорές, μα κείνη ποτέ δεν μου απάντησε.

Όταν γυρίσαμε στη Μαδρίτη είδα πως το σπίτι τους ήταν άδειο, γιατί ο σπιτονοικοκύρης τους έθγαλε, δεν ξέρω για ποιο λόγο.

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΛΕΥΚΑ ΔΑΚΡΥΑ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΟ)

Όλα τα δέντρα γύρω μας όλα ήταν ανθισμένα και κλαίγανε με δάκρυα λευκά και μυρωμένα, όλα τα κρίνα γύρω μας τον ουρανό κυττούσαν και του χαμογελοῦσαν, κι' εκύτταζες άχόρταγα τα δέντρα και τα κρίνα, κι' όλο χαρά, παιδάκι μου, κι' όλο ζωή κι' έλπίδες ποτέ σου τόσες έμορφες, μικρούλη μου, δεν είδες, και μαγεμένο απ' τ' ουρανού το ζαφειρένιο χρώμα κι' απ' τα λουλούδια κι' απ' το φώς, κι' απ' τον γλυκό (άγερ)

με το τριανταφυλλένιο σου με ρώτησες το στόμα: «Τί, με τα δέντρα τα ψηλά, τί φτιάχνουνε, πατέρα; Παιδί μου! Μές' στο στόμα σου πλήθος πουλιά λαλούν, όλα τα κρίνα τ' ουρανού γλυκά χαμογελοῦσαν και μ' έκστασι άποκριθήκα και μέθη στην ψυχή μου: «Κάνουν παιγνίδια, γελαστό χαρούμενο παιδί μου! «Κί' άλλο; και πάλι ρώτησες «Κάνουν καρφία φής (μου)

«Κί' άλλο! «Και πύργους άψηλούς οι δυνάτοι του κ' (σμου)

«Κί' άλλο; «Ωμορφα κουτιά μικρά, με (γάλα, τόσα)

Κι' εγώ μεθούσα άγάπη μου με το γα (μυγελό σου)

με τη ματιά σου τη γλυκειά και τη γλυ (κειά σου γλώσσα)

τόσο που δάκρυσα ο φτωχός απ' τη χαρά (μου έμπρός σου)

«Κί' άλλο! «Ανατρίχισα έξανα... (δάσος μαγεμένο,)

ω κλώνια, ω μύρα έφήμερα των κρίνων (και παιδιών)

Δάκρυα λευκά από τις κορφές σταλάζαν (των κλαδιών...)

«Κάνουν και νεκροκρέββατα, παιδί μου (άγαπημένο!)

Μετάφρασις ΜΑΡΙΑΣ ΣΑΜΠΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙΝΕ)

Επάνω σ' ένα θράχο, στο γιαιλό, κοντά, καθόμουν με μάτια δακρυομένα. Φυσάει ο άγέρας — ο γλάρος πετά, γοργοκυλούν τα κύματ' άφρισμένα. Άγάπησα τόσα κορίτσια χρυσά, συντρόφους καλούς, κι' αυτά πάλι έμένα. Που βρίσκονται τώρα; Ο άγέρας φυσά, γοργοκυλούν τα κύματ' άφρισμένα.

Εκλαψα πολύ για το χάσιμο της μικρής μου φιλέτας. Η μητέρα μου με παρηγόρησε τόσο τρυφερά, ώστε αναγκάσθηκα να της πω όλη την ιστορία. Γέλασε λιγάκι, μα ο τρόπος που με φίλησε, μ' έκανε να καταλάβω πως ήτανε πολύ ευχαριστημένη από τη διαγωγή μου.

— Και η έβδομηντα σου πετοέτες; με ρώτησε.

— Η Ντολорές μου αγόρασε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι μ' αυτές.

Μου φάνηκε πως η μητέρα μου έγινε σκεπτική και πως τα μάτια της θούρκωσαν για μια στιγμή.

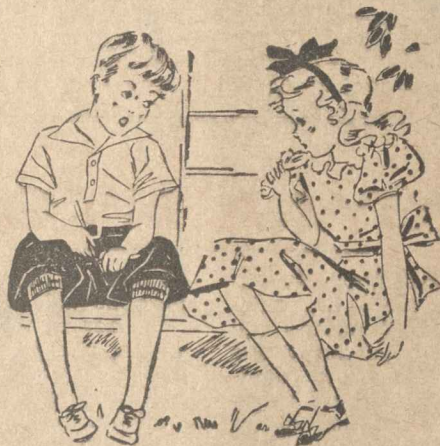
— Καυμένη Ντολорές!... ψιθύρισε σε λίγο. Φταχτή μικρούλα!... Πώς ξέρει ποιο θάνατο το γραφτό της!

Κι' αναστέναζε.

Ενας κόμπος μούδε σταθή στον λαιμό.

— Καυμένη Ντολорές!... Καυμένη Ντολорές!...

Ι. ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αειδιδών

Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το εσπέρας της περασμένης Κυριακής παρετέθη γεύμα στην Ιταλική πρεσβεία υπό του πρεσβευτού κ. Μπσκαρέλι προς τιμήν της Α.Β.Υ. του πρίγκηπος Ανδρέου.

Παρεκάθησαν ο μέγας αυλάρχης κ. Μερκάτης, ο τελετάρχης κ. Λεβίδης, ο πρεσβευτής της Γερμανίας και η πριγκίπισσα Έρμπαχ, ο πρεσβευτής της Ολλανδίας και η κ. θαν Μπρεϊγκέλ, ο πρεσβευτής της Ουγγαρίας, ο κ. και η κ. Γ. Πεσμαζόγλου, ο κ. και η Μ. Μελά, ο πρίγκηψ Μποργκέζε, η δις ντε Ραπά, ο κ. Γιαννέλι και ο μαρκήσιος Σεραφίνι.

Ο διάκοσμος του τραπέζιου άσυνήθιστος, όσον και πολυτίμος, διότι αντί ανθέων έστολίζετο τοῦτο με θαυμάσια άσημένια σκεύη και μεγάλα ανανμένα «καντελάμπρ».

Με τα πρώτα κράα, άρχισαν να έγκαταλείπουν το Ιο-στεφές Άστου οι παρεπιδημούντες ένταῦθα εκ της άλλοδα-της ξένοι και όμογενείς.

Με το Σεμπλόν άνεχώρησαν, την περασμένη εβδομάδα, έπιστρέφοντες εις Παρίσιους ο κ. και η κ. Μ. Έμπειρικού και η κ. Α. Ράλλη, την ποίαν συνώδευσαν ως το σταθμό πολλοί γνωστοί και φίλοι.

Πολλός και εκλεκτός κόσμος παρηκολούθησε την περασμένη Δευτέρα στο Βασιλικό Θέατρο την πρεμιέρα του «Άμλετ» του Σαίξπηρ.

Διεκρίναμεν τον πρωθυπουργόν κ. Ι. Μεταξάν, τον ύπουργόν κ. Γεωργακόπουλον, τον ύπουργόν και την κ. Κοτζιά, τον ύπουργόν και την κ. Λογοθέτη, τον κ. και την κ. Τσουδερόν, την κ. Κ. Τσαλδάρη, τον κ. και την κ. Γ. Πεσμαζόγλου, τον στρατηγόν και την κ. Μανέττα, τον κ. και την κ. Γ. Βλάχου, τον κ. και την Μ. Μελά, τον κ. και την κ. Α. Κύρου, την κ. Λαδοπούλου, τον κ. και την κ. Γουναράκη, την κ. Μ. Μεσομένη, την κ. Ε. Βλάχου, την κ. Βορρέ, την κ. Βώτη, την διδα Βούλα κ. ά.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΚΑΡΔΙΑΚΟΝ, Θεσσαλονίκη. — Άρίστη ή διαιτητική και φαρμακευτική άγωγή, ή όποια σας ώρίσθη υπό του θεράποντος Ιατροῦ σας. Όσον άφορά διά την παροχήν της δακτυλιδίνης, έπειδη ζητείτε την γνώμην μου ως ειδικού, ή χρήσις ταύτης ένδεικνυται εις τας καρδιοπαθείας εις το στάδιον της ύποστατολαίας και άουστολαίας, συνεπώς ο θεράπων Ιατρός σας, ο όποιος παρακολουθεί την πορείαν και τς συμπτώματα έν γένει της νόσου σας, είνε ο άρμόδιος να άντιληφθ ή ή νάγκη ή μη της παροχής ταύτης.

Όσον άφορά το προτιμότερον σκεύασμα και ή δακτυλιδίνη του Nativelle είνε καλλίστη σκευασία, αλλά και τα φύλλα δακτυλιτίδος, προσφάτου όμως, ως ψυχρόν έμβρεγμένα είνε άριστον σκεύασμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξύ κυρίου και ύπηρέτου:

— Δεν μου λές, Γιάννη πόσα σου δίνω κάθε μήνα;

— Χίλιες δραχμές, άφεντικό!

— Δέχεσαι να σου δίνω χίλιες πεντακάσιες και... να μη με κλέβης;

— Μ... Δεν με συμφέρει, άφεντικό.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Έλαφρό κεντηματόκι κατάλληλο για να γαρνίρετε τραπέζιμαντηλάκια, μιλίε ντε τάμπλ, παλιάρια, πετοέτες κλπ. Κεντιέται με φεστόν, φουκοτό κέντημα και ρίζα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Charlotta. Κων/πολιν. — Λυπούμαι ειλικρινώς, μικρή μου φίλη, που το γράμμα σας ήρθε τόσο άργά στα χέρια μου, ώστε να μην προλάβω να σας άπαντήσω στη διεύθυνσι που μου δώσατε. Άς έλλισουμε πως θα ξανάρθετε σύντομα στας Άθήνας και τότε θα έμειθα και οι δυο πιο τυχερές. Άν το δέρμα σας είνε λείο και καθαρό άξέπε του μόνον το θράδυ λίγη κρέμα για να το καθαρίσετε από τις πούρες και να το έμπούσετε να ρυτιδωθ ή. Άν θέλετε εύρωπαϊκή, πάρτε την κόλ-κρέμ του Σερκ. άν όμως θέλετε να σας την κατασκευάσουν, ίδου μια πολύ καλή συνταγή:

Huile d' amandes	50 gr.
Bianc de baleine	30 gr.
Eau de roses	20 gr.
Cire blanche	10 gr.
Teinture de benjoin	5 gr.

Κάνετε ένα έλαφρό μασάζ και κατόπιν αφαιρείτε την κρέμα με ένα βαμβάκι βρεγμένο με την έξης λοσιόν:

Alcool de lavande	20 gr.
Teinture de savon	10 gr.
Eau de roses	150 gr.

ΙΣΠΑΝΙΟΛΑΝ. — Για να συνέλθ η το δέρμα σας από την καλοκαιρινή κακομεταχείρισι, ίδου μια πολύ όφελιμη συνταγή:

Cold cream frais	30 gr.
Lanoline anhydre	3 gr.
Huile d' amandes douces	3 gr.
Essence de lavande	3 gouttes
Essence de Quilaya	3 gouttes

Το θράδυ καθαρίζετε το δέρμα σας με τη λοσιόν που συνιστώ παραπάνω στην Καρλότα. Για να λευκάν η το δέρμα σας, χτυπάτε ένα κομμάτι αυγού με λίγο παγωμένο γάλα, αλείφετε το πρόσωπό σας και το ξεπλένετε με χλιαρό νερό, όταν ξεραθ ή. Ρούζ για το πρόσωπο να χρησιμοποιήτε το κομπάκ «Μυστικουμ» σε άσπρωσι Ινδία.

ΑΡΑΠΑΚΙ. — Για τα σπιρία διαβάστε τί άπαντώ στην Άσχημόδερμη Πειραιωτοπούλα, του περασμένου τεύχους. Για το διπλοάγωνο να κάνετε γυμναστική, δηλαδή κάθε μέρα να σηκώνετε το κεφάλι σας άπτόμα προς τα έπάνω 10—20 φορές. Κατόπιν να το στρίβετε πάλι άπτόμα δεξιά-άριστερά 10—20 φορές. Μετά να ύψώνετε το δεξί σας χέρι και να τ' άκούμπετε στον άριστερό όμο και τανάπαλιν, 10—20 φορές.

Άλείφετε τον λαιμό και το στήθος με λίγη κρέμα και κατόπιν περνάτε την παλάμη του δεξιού χεριού σφιχτά από την βάση του λαιμού ως το στήθος, κατόπιν την παλάμη του άριστερού χεριού και έτσι έναλλάξ, επί πέντε λεπτά. Για κομπάσε με γαυηλό βαζιλάρι και το σαρόνι τεντωμένο προς τα έπάνω. Η πούρα σας και ή κρέμα σας πολύ καλές, να τις κρατήσετε. Είμαι έναντιον του ρίμμελ, έσ' όσον όμως το χρησιμοποιήτε, προτιμήστε το σε χρώμα καπνίου.

ΤΣΙΓΠΑΝΑΝ. — Στις περισσότερες έρωτικές σας, μικρή μου φίλη, δίνετε άπάντησι, ίσως ή ίδια με το να λέτε πως είστε 15 έτών. Η ηλικία αυτή είνε ή λεγόμενη εγώριστη ηλικία, για πολλά κορίτσια. Η έμπειρία δηλαδή δεν έχει ακόμη τελειώσει και παρουσιάζονται πολλές άνωκαλίες. Γι' αυτό δεν έχετε ώριμο πρόσωπο, ένδ τα χαρακτηριστικά είνε άρτια, γι' αυτό το σώμα σας δεν είνε κανονικό κλπ. Για το σώμα σας συνιστώ να κάνετε πολλά γυμναστικά, σπόρ, κολύμπι, περπάτους κλπ. Η χλωμόδα σας θα όφελεται σε άσπρια. Συμβουλευθήτε και ένα γιατρό να σας όριση κανένα τονικό σκεύασμα ή ένεσίσις, να σας κανόνισ η μία διαίτα.

Πάντως αν θέλετε να δυναμώσετε, χωρίς να παχύνετε, τρώτε πολύ κρέας, ιδίως της σόφρας, πολλά φρούτα και όρρα όμά, αύτα μελάτα ή άμά, και άπορρώστε τις αλάτες.

Τα πολλά γλυκά και τα ζυμαρικά. Αυτό που βάζετε στα χέρια σας είνε καλό.

Η ΔΙΑΗ ΣΑΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ-ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΙ

Η τραγική περιπέτεια του Γζόους Μπράντ. Ένα μικρό δάνειο... Ο πρώτος έκβιασμός. Στα δίχτυα των «Λενοχαρκς». Ο μυστηριώδης Μπέρνς. Μιά αυτοκτονία στο Χούδστον. Τα κολοσιαία κέρδη των τακογλύφων. Ένας τόκος 1400 ορο, κλπ, κλπ.

Ο Γζόους Μπράντ ήταν φίλος μου. Μόλις είχε περάσει τα τριάντα και συνεπώς είχε όλο το μέλλον μπροστά του. Είχε παντρευθεί μία χαριτωμένη γυναίκα, την Μόλλυ κ' η μικρούλα κόρη του ήταν το πιο θελκτικό πλάσμα του κόσμου. Με δυο λάγια, ζούσε ήσυχος κι' ευτυχισμένος. Άλλοτε, η οικονομική θέση του Γζόους ήταν καλλίτερη. Μά είχε κάνει κι' αυτός όπως οι άλλοι, όταν ξέσπασε η κρίσι: είχε περιορίσει, σιγά-σιγά, τα έξοδά του, πρό πάντων ύστερ' από τη χρεωκοπία της εταιρείας, στην οποία ήταν ένα είδος διευθυντού. Είχε θρήλοιπὸν δουλειά λογιστοῦ μ' έναν ύπερφορτὸ μισθὸ καὶ εἶχε ἐγκατασταθῇ μετὰ τὴν οἰκονομεία του σ' ἕνα μικρὸ σπίτι στὸ Λόνγκ Άιλαντ Σίτυ, στὰ περίχωρα τῆς Νέας Υόρκης, περιμένοντας καλλίτερες μέρες. Πολλές φορές εἶχα πείσει στὸ σπίτι του καὶ εἶχα δῆ ἀπὸ κοινὰ αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀπλὴ ζωὴ του.

Έξαφνα, ἡ κόρη του ἀρρώστησε καὶ ἔπρεπε νὰ κάνει μιὰ ἐγχείρησι. Τὰ ἔξοδα τοῦ νοσοκομείου ἦσαν πολλὰ κι' ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ φίλου μου δὲν ἀνέχετο. Εἶχε γίνῃ τὴν νύχτα... Θέλησα νὰ τὸν βοηθήσω καὶ τοῦ προτεινὰ νὰ τοῦ κάνω ἕνα μικρὸ δάνειο.

Δὲν δανείζομαι ποτὲ ἀπὸ τοὺς φίλους μου... μοῦ εἶπε μ' ἕνα ξηρὸ ὕφος.

Υστερ' ἀπὸ δυὸ ὁδομάδες, ὥστόσο, ἦρθε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος πού ἐργαζόμουν! Ήταν κατάχλωμος. Έπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μοῦ εἶπε:

Μπορεῖς νὰ με δανείσης διακόσια δολλάρια ;... Τώρα ἀμέσως. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη...

Διακόσια δολλάρια ! Δὲν ἦταν κανένα μικρὸ ποσό... Ο Γζόους κατάλαβε τὸν δισταγμὸ μου καὶ κούνησε περιλυστα τὸ κεφάλι του.

Εἶμαι χαμένος !... ψιθύρισε.

Κι' ἔπειτα, μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο, μοῦ ἐξήγησε:

Έπεσα στὰ δίχτυα τῶν «λένοχαρκς» (τοκογλύφων)...

Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του:

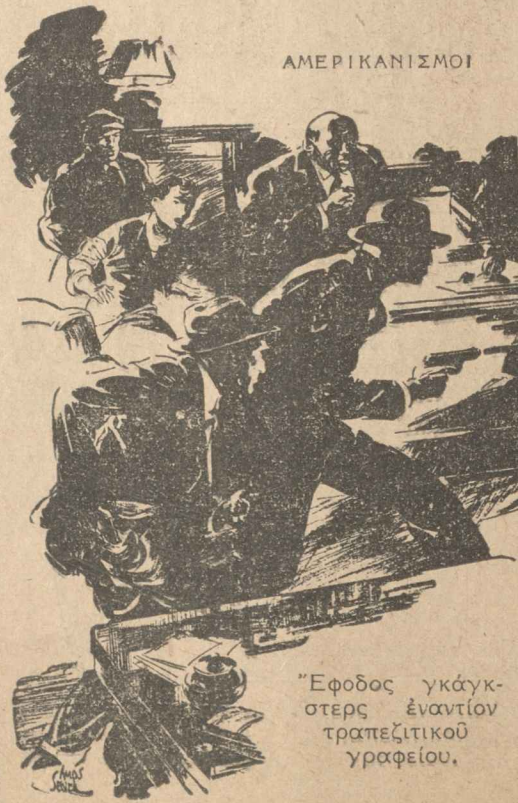
Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἐγχείρησι τῆς κόρης μου δὲν εἶχα πειὰ οὔτε 1 «σέντ» κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ σοῦ τηλεφωνήσω... Μὰ θεώρησα καλλίτερα νάρθω ὁ ἴδιος νὰ σὲ θρῶ. Βγήκα λοιπὸν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ὅταν μέσα στὸν «άσανσέρ» μετὰ πλησίασε ἕνας ἀγνωστος. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἤξερε ποῖος ἦμουν καὶ ὅτι εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν ἔδωσα καμμιά προσοχή. Ὀλόχαρος, ἐδέχθηκα ἀμέσως τὴν προσφορὰ του.

Δὲν σοῦ ζήτησε καμμιά ἐγγύησι :

Όχι. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν σίγουρος γιὰ τὸ δανειό του. Μοῦ ἔδωσε λοιπὸν ἀμέσως 150 δολλάρια, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑποχρεώθηκα νὰ ὑπογράψω ἕνα γραμματίο, γιὰ 180, ποῦ ἔληγε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὁδομάδες...

Μὰ ὁ τόκος ἦταν ὑπερβολικός !... φώναξα.

Ναί, ἔκανε ὁ Γζόους. Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ πληρώσω τὸ γραμματίο. Τὴν ἡμέρα πού ἔληγε ἡ προθεσμία, ἦρθε μιὰ γυναίκα στὸ γραφεῖο μου, τῆς ἔδωσα ἀμέσως 8, τι εἶχα ἐπάνω μου: 79 δολλάρια. Ἐκείνη μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μοῦ ἔστειλε μιὰ ἀπόδειξη... Φυσικά, δὲν

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Έφοδος γκάγκστερς ἐναντίον τραπεζιτικοῦ γραφείου.

ἔλαθα τίποτε. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὁδομάδα ἦρθε ὁ Μπέρνς...

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Μπέρνς ;

Αὐτὸς πού μοῦ ἔκανε τὸ δάνειο. Μοῦ ἀνγγεῖλε λοιπὸν ὅτι τώρα τοῦ χρωστοῦσά 210 δολλάρια, γιὰτὶ εἶχε ληξεί τὸ γραμματίο μου πρό μιᾶς ὁδομάδος. Τοῦ παρατήρησα ὅτι εἶχα δώσει 80 δολλάρια. Μὰ μοῦ ζήτησε τὴν ἀπόδειξη... Ἐγὼ διαμαρτυρήθηκα ζωηρά, τοῦ μίλησα ἀποτομα κι' ἐκεῖνος τότε μοῦ ἔδωσε μιὰ γραθιά στὰ μούτρα. Τὸ πρόσωπό μου γέμισε ἀπὸ αἷματα...

Προσπάθησα νὰ πῶ κάτι, ἀλλ' ὁ Γζόους δὲν μ' ἄφησε.

Ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς, μοῦ εἶπε. Μὰ δὲν ξέρεις τί ἀνθρώποι εἶνε αὗτοί: εἶνε γκάγκστερς ! Τοῦς λένε «λένοχαρκς», δηλαδὴ «καρχαρίες τῆς τοκογλυφίας». Ἐγὼν ἔτοιμο τὸ πιστόλι... Ἐδῶσα λοιπὸν στὸν Μπέρνς 80 λεπτὰ εἶχα μαζί μου: 50 δολλάρια... Ἐταί, μετὰ ἔφθασε ἡμερὰ μιὰ ὁδομάδα. Κατόπιν μοῦ τηλεφώνησε ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω ἀμέσως 180 δολλάρια, γιὰτὶ ἀλλιῶς...

Τί ἀλλιῶς ;

Ποῖος ξέρει τί θὰ ἔκανε... Μποροῦσε ἴσως νὰ με συντάξω... Ὁ φόνος γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Καταλαβαίνει τώρα τὴ θέσι μου: ὅλη μου ἡ περιουσία ἦταν 130 δολλάρια... Εἶχα δανεισθῇ 150 δολλάρια, εἶχα πληρώσει 130 καὶ χρωστοῦσα ἀκόμη 190 ! Βρισκόμουν σὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ κατάστασι, σ' ἕνα ἀδιέξοδο... Μόλις θύηκα στὸ δρόμο, μετὰ πλησίασε κάποιος πού λεγόταν Κούρλαντ. Εἶχε μάθει κι' αὐτὸς πὼς εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ καὶ προσεφέρθη νὰ μοῦ δώσῃ 200 δολλάρια, ἀν δεχόμουν νὰ τοῦ δίνω 60 δολλάρια τὴ ὁδομάδα, ἐπὶ ἐξῆ ὁδομάδες... Ἐρῶ ξέρω τί θὰ πῆς... Ὁ τόκος εἶνε ὑπέρτοκος: 80 ορο γιὰ ἐξῆ ὁδομάδες ! Μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω ; Δέχθηκα ! Ἐπλήρωσα τὸν Μπέρνς καὶ ἐπὶ τρεῖς ὁδομάδες εἶδαν κανονικά τὰ 60 δολλάρια στὸν Κούρλαντ. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πάντα ὅτι θὰ συνέβαινε κάποιον θαῦμα... Μὰ δὲν ἔγινε τίποτε κ' ἦρθε μιὰ μέρα, πού δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ πληρώσω. Ὁ Κούρλαντ μετὰ περιμένε στὴ σκιά μιᾶς πόρτας.

Ἀὔριο... τοῦ εἶπα. Τὴν ἄλλη μέρα μπρὸς στὴν κυρία εἰσοδο τοῦ γραφείου ὁ Κούρλαντ μετὰ περιμένε πάλι. Μὰ δὲν ἦταν μόνος του. Εἶχε μαζί του καὶ δυὸ ἄλλους...

Ο Γζόους ἀνατρίχιασε.

Κι' ἔπειτα ;

Τίποτε. Τὴν τρίτῃ μέρα τοὺς εἶπα ὅτι δὲν εἶχα οὔτε ἕνα «σέντ». Ἐκεῖνοι τότε μ' ἄρχισαν στὶς γραθιές... Ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς δώσω τὰ 60 δολλάρια πού εἶχα οἰκονομήσει γιὰ τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου... Τὰ πήραν καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι θὰ ξαναγύριζαν τὴν ἄλλη μέρα... Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν πῆγα στὸ γραφεῖο... Δὲν εἶμαι ἀνάνδρος, ἀλλὰ δὲν ἀνέχω πειὰ...

Προσπάθησα ν' ἀνασπληρώ τὸ θητικό του, μὰ ὁ Γζόους ἦταν πανικόβλητος. Κ' εἶχε δίκιο... Πῆραμε ὅσοσὸ τὴν ἐξῆς ἀπόφασι: τὴν ἄλλη μέρα θὰ πῆγα στὸ γραφεῖο του κι' ὅταν θὰ συναντοῦσε τοὺς γκάγκστερς θὰ συμφωνοῦσε μαζί τους νὰ τοὺς πληρώσῃ σὲ τρεῖς ὁδομάδες: δόσεις, ἀπὸ 60 δολλάρια τὴν κάθε δόσι. Ἐταί θὰ τελείωνε τὸ μαρτύριό του, γιὰτὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν βοηθήσω.

Τὴν ἐπομένη, στὶς 5 καὶ 30', δὲν ἀκόμουν μπροστὰ στὸν οὐρανοξύστη.

ΙΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια τῶν συνταγῶν τῆς κυρίας Κ. Δ. ἀπὸ τὰ Χανιά).

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΗΣΤΙΣΙΜΑ

Περνοῦμε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κιμᾶ ὡς 100 δράμια κρεμμύδια γιὰ μιὰ ὀκτὰ μακαρόνια. Βάζουμε στὸ τσουκάλι 50 δράμια λάδι καὶ ρίχνουμε μέσα τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ ροδίσουν καλὰ. Ἐχομε ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο καὶ τὰ σβύνουμε κατόπιν καὶ μετὰ ρίχνουμε ὡς 300 δράμια ντομάτες ξεφλουδισμένες καὶ ψιλοκομμένες, ἀλάτι, πιπέρι καὶ κανέλλα καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ ψηθοῦν. Ὅταν ψηθοῦν, τραβοῦμε εἰς ἕνα πιάτο ἀρκετὴ σάλτσα καὶ στὴν ἄλλη πού μένει ρίχνουμε τὰ μακαρόνια, τὰ ὁποῖα ἔχομε ξεβράσει προηγουμένως καὶ ξεπλύνει μετὰ κρύο νερό καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ πάρουν μερικὲς θράσεις. Ἀμα τὰ κατεβάσουμε τὰ βάζουμε στὴν πιατέλλα καὶ τὰ γαρνίρουμε μετὰ τὴν σάλτσα, τὴν ὁποῖα ἔχομε κρατήσει. Ὅταν εἶνε πασχαλιά ἀντὶ γιὰ λάδι βάζουμε θούτυρο στὴ σάλτσα καὶ ἀπὸ πάνω στὰ μακαρόνια τυρὶ ἄφθονο.

ΠΙΛΑΦΙ ΝΗΣΤΙΣΙΜΟ

Κοκκινίζουμε 1 κρεμμυδάκι μετὰ 50 δράμια λάδι καὶ τὰ σβύνουμε μετὰ λίγο κρασί. Ἐχομε συγχρόνως 300 δράμια ντομάτες ξεφλουδισμένες, ξεσποριασμένες καὶ ψιλοκομμένες καὶ τὶς ρίχνουμε μέσα, ρίχνουμε καὶ ἀνάλογο ἀλάτι, πιπέρι καὶ κανέλλα καὶ ἄμα ψηθοῦν, κρατοῦμε χωριστὰ λίγη σάλτσα καὶ στὴν ὑπόλοιπη ρίχνουμε ἀνάλογο νερό γιὰ μιὰ ὀκτὰ ρύζι καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ ψηθῇ. Ἀμα θάλη ἀρχὴ τὸ ρύζι νὰ σκάσῃ, τὸ κατεβάζουμε καὶ τὸ ἀφήνουμε νὰ γίνη. Ὅταν τὸ σερβίρουμε, τὸ γαρνίρουμε μετὰ τὴν σάλτσα, τὴν ὁποῖα ἔχομε κρατήσει. Γίνεται ἐπίσης καὶ με θούτυρο καὶ ρίχνουμε μέσα καὶ λίγο ξυνόχοντρο ψιλοκοπανισμένο.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Βάζουμε στὸ τηγάνι ἀρκετὸ λάδι ἢ θούτυρο καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ καπνίσουν καλὰ. Ρίχνουμε κατόπιν μέσα τὶς πατάτες, τὶς ὁποῖες ἔχομε κομμένες κυδωνάτες ἢ τὰ κολοκυθάκια, τὰ ὁποῖα ἔχομε σὲ στρογγυλὲς φέτες κομμένα. Τὰ ἀφήνουμε νὰ ροδίσουν καὶ τὰ τραβοῦμε.

Ἐάν τὸ λάδι ἢ τὸ θούτυρο εἶνε πολὺ, ἀφαίρουμε λίγο, κόβουμε ἕνα κρεμμυδάκι ψιλὸ καὶ τὸ ροδίζουμε. Μετὰ ρίχνουμε λίγες ντομάτες, ἀλάτι, πιπέρι καὶ κανέλλα λίγα νερό καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ ψηθοῦν. Ὅταν ψηθοῦν ρίχνουμε μέσα τὶς πατάτες ἢ τὰ κολοκυθάκια καὶ τὰ ἀφήνουμε νὰ πάρουν δυὸ - τρεῖς θράσεις καὶ τὰ σερβίρουμε.

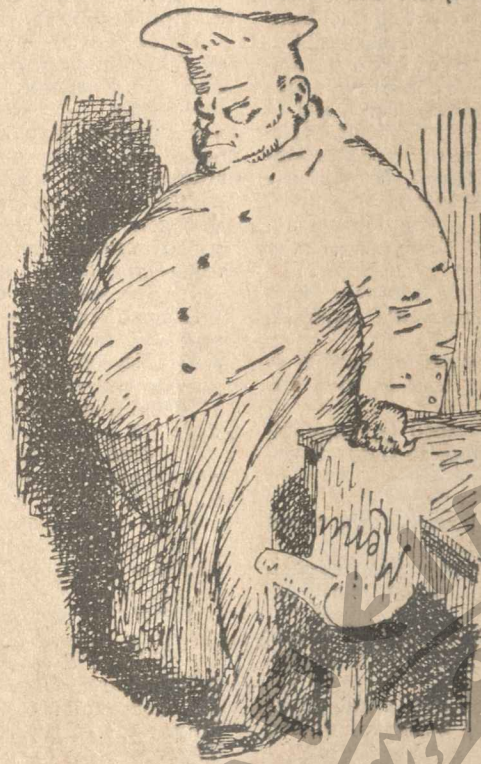
ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΦΕΤΕΣ ΣΤΟ ΤΗΓΑΝΙ ΜΕ ΛΥΓΑ

ΜΑΤΙΑ

Καίμε ἀρκετὸ θούτυρο στὸ τηγάνι. Ἐχομε ντομάτες μεγάλες καὶ στρογγυλὲς ξεφλουδισμένες. Τὶς κόβουμε φέτες λεπτές καὶ στρογγυλές, τὶς ἀφήνουμε νὰ στεγνώσουν, τὶς ἀλευρώνουμε καὶ τὶς τηγανίζουμε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὅταν ψηθοῦν τὶς βάζουμε στὴ σειρά σὲ μιὰ πιατέλλα, τηγανίζουμε ἀγὰ μάτια, βάζουμε ἀπὸ ἕνα ἐπάνω σὲ κάθε ντομάτα καὶ σερβίρουμε, ρίχνοντας ἀπὸ πάνω λίγο ἀλάτι καὶ πιπέρι.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ὅπου ἦταν τὰ γραφεῖα τοῦ Γζόους. Μόλις θύηκε ὁ φίλος μου, τὸν πλησίασαν ἀμέσως τρεῖς ἀγνωστοί. Ἡ συνομιλία τοὺς ἦταν ζωηρή: εἶχε ἕνα ἀπειλητικὸ τόνο. Σὲ λίγο ὁ Γζόους μετὰ πλησίασε κατάχλωμος καὶ μοῦ εἶπε:

Θέλουν ἑκατὸ δολλάρια τώρα... ἀπόψε στὶς 10, καὶ ἑκατὸ δολλάρια τὴν ἄλλη ὁδομάδα. Ἀπόψε πρέπει νὰ τοὺς πᾶω αὐτὰ τὰ 100 δολλάρια...

Ποῦ ; τὸν ρώτησα.

Ο Γζόους μοῦ ἀνέφερε μιὰ διεύθυνσι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κακόφημες συνοικίες τοῦ Μπρούκλιν.

Θὰ με σκοτώσουν... ἐπρόσθεσε.

Μὴ φοβάσαι ! τοῦ εἶπα. Πρέπει νὰ πᾶς ἐκεῖ πέρα. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ θρῶ τὰ 100 δολλάρια καὶ θάρθω μαζί σου. Εἴμαστε σύμφωνοι ;

Ναί !

Στὶς 9 ἡ ὥρα, μαζί μετὰ τὸν ἀστυνόμο Ὀκκονορ καὶ πέντε πόλιςμεν μετὰ πολιτικά, πῆγα στὸ μέρος τοῦ ραντεβού. Ὁ δρόμος ἦταν σκοτεινὸς κι' ἔβρεχε. Στὶς 9 καὶ 40' ἔφθασε ἕνα αὐτοκίνητο. Σταμάτησε κοντὰ σ' ἕνα φανάρι. Ἀπὸ μέσα θύηκαν οἱ τρεῖς γκάγκστερς πού εἶχα δῆ μπροστὰ στὸν οὐρανοξύστη τῶν γραφείων Γζόους.

Ο φίλος μου ὅμως δὲν φαινόταν ἀκόμη... Τί εἶχε γίνῃ ; Στὶς 11 ἡ ὥρα οἱ γκάγκστερς θαρῆθηκαν κι' ἔφυγαν.

Ο Γζόους δὲν φάνηκε διόλου ἐκείνη τὴ νύχτα. Εἶχε γίνῃ ἀφαντὸς ! Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, θρήκαν τὸ πτώμα του σὲ μιὰ ὀχθὴ τοῦ Χούδστον. Μέσα στὶς τσέπες του εἶχε 34 δολλάρια καὶ 13 σέντς.

Ο Γζόους, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του εἶχε αὐτοκτονήσει !...

Ο ἀστυνόμος Ὀκκονορ τότε μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ περίπτωσι αὐτὴ δὲν ἦταν διόλου ἐξαιρετικὴ.

Αὐτὸ τὸ τέλος ἔχουν συνήθως ὅλα τὰ θύματα τῶν «λένοχαρκς», μοῦ εἶπε. Τὰ κέρδη πού πραγματοιοῦν αὗτοί οἱ ἀπαίσιοι τοκογλύφοι εἶνε 8 ὡς 10 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο ! Τὰ λεπτὰ πού εἰσπράττουν κάθε ὁδομάδα (κεφάλαιο καὶ τόκος μαζί) φθάνουν τὰ 10 ἑκατομμύρια ! Ὡς γιὰ τὸν εἰρησίο τόκο, εἶνε κατὰ μέσον ἔσον 1400 ορο !...

Κι' ἔπειτα, ἐπρόσθεσε :

Οἱ γκάγκστερς αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἐργάζονται κατὰ διαφόρους τρόπους. Τὰ θύματά τους εἶνε συνήθως ὑπάλληλοι μετὰ ὀρισμένο μισθό, ὁ ὁποῖος εἶνε γι' αὐτοὺς μιὰ ἐγγύησις. Μόλις τυλίσουν λοιπὸν στὰ δίχτυα τοὺς κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑπάλληλους, τὸν ἐκθιάζουν διαρκῶς καὶ εἰσπράττουν συνήθως τὰ δεκαπλάσια ἀπ' ὅσα τοῦ ἔδωσαν ! Οἱ «λένοχαρ» εἶνε ὀλόκληρη ὀργάνωσις μετὰ τοὺς κατασκόπους τοὺς καὶ τοὺς «μπράβους» πού δέρνουν τὰ θύματά τους...

Κ' ἡ ἀστυνομία ; ἀπόρησα.

Τί θέλετε νὰ κάνῃ ; μοῦ ἀπάντησε ὁ Ὀκκονορ στενοχωρημένος. Σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις δὲν τολμάει κανεὶς νὰ καταθέσῃ ἐναντίον τους. Ἐταί ἐξακολουθοῦν ν' ἀπομυζοῦν ἀνειόχλητοι τὸν κόσμον τῶν ὑπαλλήλων, ὅχι μόνον ἐδῶ στὴ Νέα Υόρκη, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς Πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς !...

Αὗτοί οἱ «καρχαρίες τῆς τοκογλυφίας» εἶνε οἱ πιὸ ἐπιφοροὶ κ' οἱ πιὸ ἀπαίσιοι ἀπ' ὅλους τοὺς γκάγκστερς.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ

Ἄν δὲν ἔχῃ ἀντικρύσει τὴν ὀρασιότητα στὴ στιγμή τοῦ πόνου, δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ ὀρασιότης. Ἄν δὲν ἔχῃ ἀντικρύσει τὴν χαρὰ πάνω σ' ἕνα ὁμορφό πρόσωπο, δὲν εἶδες ποτὲ σου τὴ χαρὰ.

***

Μονάχα ὁ ἄνδρας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰς ἀρετῆς, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίζῃ τοὺς κινδύνους στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Γιὰ τὴ γυναῖκα εἶν' ἀρκετὴ μιὰ καὶ μόνῃ ἀρετῇ: ἡ χάρις τῆς καρδιάς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ματιοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τώρα που τελειώσαν τὰ μεγάλα γυμνάσια τῶν Σερρών, ἄς συγκεφαλαιώσουμε τὰς... ἐπιχειρήσεις.

Ο Κ. Τζοβάρας, τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. (Ὁρκιζόμεθα ὅτι εἶνε ὁμορφότερος).

Καὶ πρῶτον, μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων παρατάξεων τῶν κυανῶν καὶ ἐρυθρῶν, ὑπῆρχεν, ἐπάνω στὰ θουνά, τὶς πλαγιές καὶ τὶς κοιλάδες τῆς ὑπαίθρου, ἕνας ἄλλος κόσμος, ὁ ὁποῖος περισσότερο ἐπιέσθη καὶ ὑπέστη τὴν ἐπίθεσιν ἀμφοτέρων τῶν... ἐχθρῶν, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς ἦσαν οἱ... λαγοὶ!

Αὐτοὶ ἐξετοπίζοντο ἀπὸ τὶς ἀπόμερες φωλιές τους, καὶ δὲν ἐγνώριζαν ποῦ νὰ πάνε.

Ἄγνωστον ἂν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς θῷκε ἄσυλο, μέσα σὲ κανένα... στρατιωτικὸ καζάνι... Τὸ θέβαιον, ὅμως, εἶνε, ὅτι τὰ ἐστιατόρια τῶν Σερρῶν, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, μαγείρευαν καθημερινῶς λαγὸ. Πιάτο περιζήτητο. Ὅσοι πρόφταναν, ἔτρωγαν. Οἱ καθυστεροῦντες, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Μακεδόνες δημοσιογράφοι, ποὺ κατέφθαναν ἀργά, οὔτε γραφτό, δὲν θῷκαν

τὸν λαγὸ, στοὺς καταλόγους τῶν ξενοδοχείων.

Τότε ἄρχιζε ἕνα νέο καὶ πρωτότυπο κυνήγι τοῦ λαγοῦ, προπορευομένου, ὡς ἀνιχνευτοῦ τοῦ κ. Ταχογιάννη, τῆς Θεσσαλονικῆς «Μακεδονίας».

Ἐγύριζαν σ' ὅλα τὰ ἐστιατόρια καὶ τὶς ταβέρνες, ἀκόμα τῶν Σερρῶν, ζητοῦντες «λαγὸ στιφάδο» καὶ λαγὸ μὴ συναντῶντες πούθενά.

Στὸ τέλος, ὁ κ. Ταχογιάννης κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ξανά, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ φάῃ τὸν λαγὸ αὐτός, παρ' ὀλίγο ὁ λαγὸς νὰ τὸν... καταβροχθίσῃ.

Ὀλόκληροι καταρράκτες μεταλλικοῦ νεροῦ ἐχρησιμοποίησαν γιὰ νὰ τὸν δώξουν ἀπὸ μέσα του, τὸ ζῶον τὸ κακοποιὸν!...

***

Μιά πρόνοια ἐλήφθη στὶς Σέρρες, μοναχά, στὶς τόσες ἐλλείψεις, στέγης κλπ. ποὺ παρουσιάστηκαν.

Οἱ ἐστιατοριοὶ τῆς πόλεως, προβλέποντες μεγάλη συρροὴ ξένων, γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν στὴν ζήτησιν... μίκρηναν τὶς μερίδες!

Πολλὲς φορές τὸ προσφερόμενον δὲν ἤξερες ἂν ἦταν, ψάρι μαγιονέζα ἢ... ὀδοντογλυφίδα, μὲ μαγιονέζα σκεπασμένη!

Ἡ δὲ πάστες ἔγιναν μινιόν, λαθοῦσαι σχῆμα καὶ μέγεθος ἀναμνηστικῶν γραμματοσήμων τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου.

Αὐτὰ στῶν... μετόπισθεν τὰς μάχας.

Ἀς ἐλθωμεν καὶ στὸ μέτωπον.

Ἀκολουθοῦμεν τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

Ἀκούραστος!

Στὶς πέντε τὸ πρωὶ σηκώνεται, πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, καὶ θρίσκει στὸ θαρὺ πυροβολικῶ, σ' ἕνα λόφο ἀπάνω ἀπὸ τοῦ Ἀχινὸ τῆς λίμνης, ἡ ὁποία... δὲν ὑπάρχει πειά, ἀποξηρανθεῖσα. Τὰ κανόνια ρίχνουν, κατὰ τοῦ ἀπέναντι ἐχθροῦ. Ἡ ρεματιά καὶ ἡ πλαγιὲς ἀπηχῶν τοὺς θρόντους τοὺς θαρεῖς. Φρέσκοι οἱ στρατιῶτες, κόκκινοι καὶ γελαστοί, ἂν καὶ ἐαγρυπνισμένοι, περνοῦν στὸν δρόμο, σὰν θολὸ ποτάμι, διευθυνόμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Εἶνε ἡ κυρία δύναμις τῶν κυανῶν, ποὺ κτε-

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τῶν κυανῶν.

νητοποιεῖται.

Ἐμπρός, ἡ προσπάθειαις ἐξακολουθεῖ.

Ἀπὸ τὴν προφυλακὴ ἀκούγονται πυκνοὶ οἱ πυροβολισμοὶ καὶ κάτι ἱππεῖς, σὰν μακρὸ πόδαρες σκιαγραφίες, φαίνονται στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου, πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ χάνονται ἀμέσως.

Κάτω στὸν κάμπο μιὰ ἀσπρὴ θάλασσα οὐμίχλης, εἶνε ἐαπλωμένη.

Μιὰ θάλασσα, θὰ νόμιζε κανεὶς, ἀπὸ λευκὸ γάλα, εἰρήνης... Μιὰ κρέμα σαντιγῆ, ἀπάνω στὴ σκοῦρα, τὴ σοκολατένια γῆ ποὺ ἀχνίζει ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἀκολουθοῦμεν πάντοτε τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

Πετοῦμε ἀπὸ βουνοκορυφῆς σὲ βουνοκορυφῆ. Διαβαίνουμε ἀπὸ τὰς παρυφάς. Πρόσωπε πυρωμένα, μὲ κάσκες ποὺ γυαλίζοντας δίνουν μιὰ μεταλλικὴ μορφή, σὲ ὅλη τὴν εἰκόνα, μάτια ποὺ λάμπουν, φυσιογνωμίες ζωηρὲς καὶ γαρωπές, νεανικὲς, μᾶς κυττάζουν. Εἶνε ἡ μικρὴ φαίση γὰρ τῶν ἐπιτιμεμένων, ποὺ καλύπτονται, χρησιμοποιοῦντες τὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους, ἕως δτου νὰ λάβουν τὴν ἐταγήν τῆς ἐξορμήσεως.

Εἶνε ὁ κυανὸς στρατὸς ποὺ ἐπιτίθεται καὶ προχωρεῖ.

Πίσω ἄλλοι ἔρχονται καὶ ἄλλοι παραπίσω, κατὰ φαίση γὰρ καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι, ποὺ ἀκολουθοῦν, καλυπτόμενοι ἀπὸ τοὺς πέπλους τῆς αὐγῆς. Ἀπέναντι στὴ λοφοσειρά, γὰρ νὰ φαίνεται, ἐνεδρεῖ ὁ ἐχθρὸς!

Ὁ κ. Μεταξᾶς στέκεται, κάτι δείχνει πρὸς τὰ ἑπάνω, πρὸς τὸ χωριὸ Ἀγριανή. Τὶ θέλει ἐκεῖ ψηλά;

Τὸ δικό μας, τὸ μὴ ἐξασκημένο ἐπαρκῶς μάτι, δὲν βλέπει τίποτε. Καὶ ὅμως ὁ κ. Πρωθυπουργὸς δείχνει κάτι, ἐπιμόνως, μιλάει, κυττάζει, προσέχει, συζητεῖ.

Τὶ θέλει;

Τὶ διακρίνει μέσα στὸ χάος καὶ τὸ ἄκαιρο, ὅπου ἐνεδρεῖται θάλας, ἐκατοντάδες μαχητῶν, μὰ δὲν ἐβροχίζε ἀκόμα ὁ πόλεμος, καὶ δὲν ἄρχισεν ἡ μάχη;

Κυττάζει χάρτας, δείχνει σημεῖα.

Ἡμεῖς τίποτε δὲν βλέπομεν, τίποτε δὲν ἐννοοῦμεν.

Ἐξέρει τί ἐργατικὸς ποὺ εἶνε, μοῦ λέει ὁ κ. Τζοβάρας, τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ καὶ πιστοποιεῖ ὁ κ. Ἀγγελὸς Μεταξᾶς, τοῦ ὑπουργείου τοῦρισμοῦ. Στὶς 7 τὸ πρωὶ, πηγαίνει στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅταν εἶνε στὴν Ἀθήνα, καὶ πολλὰς φορές δὲν διακόπτει τὴν ἐργασίαν του, οὔτε τὸ μεσημέρι καὶ οὔτε τὸ θράδυ, ὡς τὶς ἔντεκα σχεδόν.

Τὸ μεσημέρι περνάει μ' ἕνα γάλα μοναχά.

Ἡ κυρία του, ἀνησι

χει. Ρωτᾷ καὶ ξανα

ρωτᾷ στὸ τηλέφωνο.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς στενοχωρεῖται.

Ἡ γυναίκες, πολλὰς

φορές, λέει, ἐμποδίζουν

τὴν πρόοδο τῆς ἀνθρω

πότητος!

Τραβᾷμε, τραβᾷμε

δρόμους ἀτέλειωτους.

Ὁ κ. Μεταξᾶς, μᾶς

λέει, γιὰ τὸ κεφαλαῖο

τικὸ δαιμόνιο. Γιὰ τὴν

προσῆλωση ποὺ ἔχει

θε Κεφαλαῖο στὴν

πατρίδα του.

(Συνέχεια στὴ

σελίδᾳ 50)

Κ. Ἀγγελὸς Μεταξᾶς καὶ ὑπουργεῖο Τύπου καὶ Τουρισμοῦ.

Παρατηρητήριον στὴ Νέα Ζιχὴ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὅπως εἶχε ζητήσει ἡ Μαγδαληνὴ, ὁ Νοὲλ κ' ἡ Ἰωάννα τὴ συνώδευσαν ὡς τὸ δρόμο τῆς Καστανιέρ.

Ἡ ἄρρωστη ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ἄλλοτε, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Λεὼν Ζερβαί, περπάτησε ἐπὶ πολλὴ ὥρα, ἐνῶ τὸ μικρὸ ἀμάξι ποὺ θὰ τὴν μετέφερε στὴν κατοικίαν τῆς, ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

— Πρέπει νὰ χωριστοῦμε, εἶπε ἄπλα, ὅταν ἔφθασαν στὴ στροφὴ ἐνὸς μικροῦ δάσους. Ἀντίο!...

Ἐπειτα, παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ Νοὲλ καὶ τῆς κομῆσης καὶ σφιγγόντας τα καὶ τὰ δύο μαζί, πρόσθεσε:

— Νὰ ζήσετε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... Αὐτοὶ ποὺ σὰς ἀγαποῦν, θὰ χαμογελάσουν στὴν εὐτυχία σας. Μὰ καὶ σεῖς νὰ τοὺς σκεφτόσαστε ποῦ καὶ ποῦ.

Ἀπῶσε τὸ χλωμὸ τῆς μέτωπο πρὸς τὸν νέο καὶ εἶπε ἀκόμα:

— Ἀντίο, ἀδελφε μου... Ν' ἀγαπᾷς τὴν Ἰωάννα... Τὸ ἀξίζει.

Ἐγνεψε κατόπιν στὸν ἀμαξά νὰ πλησιάσῃ κ' ἀνέθηκε ἀποφασιστικά στὸ μικρὸ ἀμάξι.

Ἡ Ἰωάννα γέμισε τὸ χέρι τῆς μὲ φιλήματα καὶ δάκρυα.

— Μὴ μὲ κάνεις νὰ χάνω τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις, τῆς ψιθύρισε σιγανὰ ἡ Μαγδαληνὴ. Ἀντίο...

Ὁ Λεὼν Ζερβαί τὴ φίλησε γιὰ τελευταία φορά.

— Εἶσαι μιὰ ἀγία, Μαγδαληνὴ, τῆς εἶπε, ὑποκλινόμενος πολὺ θαθεῖα, τὴ στιγμή ποὺ τὸ ἀμάξι ἐκκινούσε. Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω.

Τὸ ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε γρήγορα: ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε γυρίσει τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἀκίνητη κυττάζε τὶς οἰλούετες τῶν δύο νέων.

Ἀν' ἡ σκιά ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα δὲν ἦταν τόσο θαθεῖα, ἡ κόμησά κ' ὁ μνηστὴρ τῆς θὰ μπορούσαν νὰ δοῦν τὸ πρόσωπο τῆς κ. Φλαμαρὲν πλημμυρισμένο στὰ δάκρυα.

Στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, σάλεψε τὸ μαντῆλι τῆς γιὰ τελευταία φορά κ' ἔπειτα τοὺς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Σωριάστηκε τότε μέσα σ' ἄμαξι, ἐκμηδενισμένη κ' ἐτοιμοθάνατη.

— ὦ, ἀγάπη μου! ψιθύρισε. Ἀντίο!...

Ὅπως εἶχε ζητήσει ἡ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὴν κόμησά, ἡ Ἰωάννα ἔκανε ἐκδρομὲς σ' ὅλα τὰ περίχωρα μαζί μὲ τὸν Νοὲλ Φλαμαρὲν γιὰ νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὸν τόπο.

Ὁ νέος εἶχε καταλύσει στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ Σαιν-Μεζάρ. Οἱ ντόπιοι, σκανδαλισμένοι πρὸς τὸν συναντοῦσαν στὰ ἐξοχικὰ μονοπάτια μαζί μὲ τὴν Ἰωάννα, ὑποψίαστηκαν πὺς ἦταν μνηστὴρ τῆς, μὰ κανένας δὲν ἔμαθε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του.

Ὁ Νοὲλ ἔφυγε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, χωρὶς νὰ δῇ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δήμαρχο Ντυτὶλ καὶ τὸν γιοῦ τοῦ Ἀρμάνδο, τῶν ὁποίων ἐπῆγε καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι.

Τὸ φθινόπωρο, μὲ τὸ πείσιμο τῶν φύλλων, ἡ Μαγδαληνὴ πῆγαν, γλυκὰ καὶ ἡσυχά.

Ὁ Ἀντουάν δὲν τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἦταν τότε στὸ Μαραμπὰ καὶ δὲν θέλησε νὰ ἐνοχληθῇ.

— Κόρη μου, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ, πρὶν κοιμηθῇ τὸν αἰῶνιο ὕπνο στὴν Ζυλμπέρτ, μετὰ τὸν πατέρα σου θ' ἀγαπᾷς τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν Ρόζα, πᾶν ἀπ' τὸ κάθε τι.

Χάρις σ' αὐτές, χάρις στὶς φροντίδες τους μπορῶ τώρα καὶ σ' εὐλογῶ, ὅπως μπορεῖς καὶ σ' ἀγάπησα κατὰ τὰ

τελευταία.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀπαρηγόρητη γι' αὐτὸν τὸν θάνατο. Ἄν καὶ πολὺ νέα, ἀκόμα, εἶχε δὴ νὰ σβύσουν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀγαπημένοι τῆς. Ἐξ ἄλλου ἀγαποῦσε ἐντελῶς ξεχωριστὰ τὴ Μαγδαληνὴ. Ἔτσι, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ρόζα τὴν περιέβαλλε περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, ἡ κόμησά ἐνοίωσε, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν τὸν θάνατο, τὴν ψυχὴ τῆς πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν πιὸ μαύρην ἀπελπισίαν.

Τῆς φαινόταν, ὅτι ὁ ἔρωας ποὺ ἔκλεινε μέσα στὴν καρδιά τῆς, ὁ ἔρωας αὐτὸς ποὺ ἦταν ὅλη τῆς ἡ ζωὴ, εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ πολλὰ δάκρυα καὶ θλίψεις, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐτυχία.

Σχημάτιζε μάλιστα τὴν πεποίθησιν, πὺς ὁ ἔρωας αὐτὸς ἦταν καταραμένος καὶ δὲν θὰ ἐβλεπε ποτὲ τὴν πραγματοποίηση του.

Ἦ «θέλω νὰ φύγετε — Ἐγραψε τότε στὸν Λεὼν Ζερβαί. — Τὸ νὰ γίνω με εὐτυχισμένη τὴν ἐπομένη τοῦ καινούργιου αὐτοῦ πένθους, μοῦ φαίνεται σὰν μιὰ θεοήλωση ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε δυστυχία. Ἀς κλάψουμε τὴ Μαγδαληνὴ ἕνα χρόνο. Ὅταν περάσῃ ὁ χρόνος αὐτός, ξαναγυρίστε. Θὰ γίνω σύζυγός σας».

Ὁ Λεὼν ὑπάκουσε, μὰ δὲν ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλία, πρὶν τῇ δῇ γιὰ τελευταία φορά καὶ τῆς δώσῃ ραντεβού στὸ «Σύδεντρο τῶν Φτάχων», ὅπου ἡ Ἰωάννα δεχόταν τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς δυστυχισμένους.

Ἦταν θράδα, ὅταν οἱ δύο μνηστῆρες συναντήθηκαν. Ἡ Ρόζα ἀγρυπνοῦσε λίγα ὄρηματὰ πιὸ πέρα.

— Νοὲλ, εἶπε ἡ Ἰωάννα στὸν μνηστῆρα τῆς, παραδίδοντάς του τοὺς φακέλους, νὰ ἡ διαθήκη τοῦ πατέρα σου κ' ἡ ἐπιτολὴ ποὺ σοὶ ἔφησε. Παρ' τα μαζὺ σου, γιὰτὶ στὸ σπίτι μοῦ δὲν εἶνε ἀσφαλισμένα. Ἐκαστὸ κίβλος ἕνα διαῆμα στὸν ἀδελφὸ μου. Μὰ ἡ ἰδέα, ὅτι δολοφονώντας με καὶ φάγοντάς με στὸν πύργο, θὰ μπορούσε, ἂν εὑρίσκεται τὰ δύο αὐτὰ χαρτιά, νὰ σοὺ κλέψῃ τὴν περιουσία καὶ τ' ὀνομά σου, μὲ ἐμποδίζει νὰ φανῶ γενναία. Παρ' τα μαζὺ σου ἡ ἀσφάλισή σου σ' εἶνα ἀίσιμο μέρος. Ἐπίσης κανένας ἂς μὴ μάθῃ τὰ μέρη, στὰ ὁποῖα θὰ ταξιδεύω. Ὅταν θὰ ἔξω ὅτι δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνο, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ σοὺ στήσουν παγίδα, ὅτι τὰ πολιτῖμα αὐτὰ χαρτιά εἶνε σιγουρευμένα, θὰ κάνω τὸ διάδημα ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ. Ὁ ἀδελφός μου θὰ μάθῃ ἀπ' τὸ στόμα μου, ὅτι πρέπει ὅποιοι ποὺ νὰ σοὺ ἐπιστρέψῃ, ὅτι σοὺ ἀνέγει Τώρα όμως πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῇς καὶ σὺ πὺς θὰ φάῃς ἀδυσώπητος.

Ὁ νέος ὀρκίστηκε.

Ὁ Λεὼν Ζερβαί ἔφυγε στὰ τέλη Ὀκτωβρίου. Μόλις ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὴν πρώτη ἐπιτολὴν τοῦ ποὺ τῆς ἀνέγει, ὅτι εἶχε φθάσει στὴν Βόρειο Ἀμερικὴ, ἔστειλε καὶ προσκάλεσε στὸν πύργο τὸν ἀδελφὸ τῆς.

Ὅταν ὁ Ἀντουάν παρουσιάσθηκε τοῦ εἶπε ἀμέσως καὶ χωρὶς περιστροφές:

— Σοὺ ἔφησα ὅλον τὸν καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇς. Ἐξ ἄλλου, ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀδελφός μου ἐξεπλήρωσε γενναία τὸ καθῆκόν του: πολέμησε κατὰ τὸν πόλεμο καὶ τραυματίστηκε σοβαρά. Χάρης στὸ Θεὸ, θεραπεύθηκε ἀπὸ τὶς πληγές του, μὰ μποροῦσε καὶ νὰ πεθάνῃ. Ἄν γινόταν αὐτό, θὰ ἦταν περίττο νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ πληροφορία κ' ἕνα τίτλο ποὺ θὰ σοὺ τ' ἔφηνε. Μὰ, σήμερα ζῇ, ἀπαιτεῖ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν περιουσίαν του. Εἶσαι διατεθειμένος νὰ

του τὰ ἐπιστρέψης ;

— Ο 'Αντουάν την ἄφησε καὶ μίλησε, χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ.

— Ποτέ ! ἀπάντησέ ἀδίστακτα. Σοὺ τὸ ξαναεἶπα αὐτό. — Ὡραία, εἶπε ἡ Ἰωάννα μὲ τὴ σειρά της σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ σὰν κι' αὐτόν. Θὰ καταφύγουμε στὰ δικαστήρια.

— Μὲ ποῖο στοιχείο ;

— Μὲ τὴν δευτέρη διαθήκη ποὺ ὁ θεὸς μου Μαρεστὰν παρέδωσε στὸν κόμητα ντ' Ἀρκιζὰν πρὶν πεθάνῃ, μαζί μὲ τὴν πράξι τῆς γεννήσεώς του.

Μιά λάμψη χαρὰς πέρασε ἀπ' τὰ γλαυκὰ μάτια τοῦ 'Αντουάν.

— Ἡ Κομμούνα, εἶπε, ἔκαψε τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία κι' ἔτσι εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ πράξις γεννήσεως.

— Ἀπατάσαι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, ἡ ληξιαρχικὴς πράξις ποὺ κατεστράφησαν ἀνασυντάσσονται τώρα μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων πειστηρίων καὶ μαρτύρων. Ὁ Νοὲλ Φλαμαρὲν ἀνασυντάξε κιόλας τὴ δική του καὶ ὅλα τὰ χαρτιά του εἶν' ἐν τάξει.

— Ὁ 'Αντουάν σηκώθηκε, ἀπειλητικὸς καὶ τρομερός.

— Σὲ σένα ὁ θεὸς μου παρέδωσε τὴ διαθήκη του ! φώναξε. Εἶμαι θέβαιος γι' αὐτό, μὴ ἀρνεῖσαι, εἶνε περιττόν !. Σ' ἐσένα ποὺ ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη καὶ ποὺ θέλεις νὰ μοῦ κλέψῃς πρὸς χάριν του τ' ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσία μου, ἀθλία γυναικίκα, πλάσμα χαμένο κι' ἐκφυλο !

Ἡ Ἰωάννα ἔγινε χλωμὴ σὰν πεθαμένη.

— Ὁ κ. Λεὼν Ζερβαὶ ἔχει ἕνα ὄνομα ἐνδοξο κιόλας, ἀπάντησε συγκεντρώνοντας ὅλη της τὴ θέλησι. Ἡ περιουσία ποὺ κέρδισε μὲ τὴν τέχνη του κι' αὐτὴ ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ Βαντάμ εἶνε κ' ἡ δυὸ πολὺ πιδ μεγάλες ἀπὸ τὴ δική σου... Αὐτὸ ποὺ θέλει, εἶνε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις τοῦ πατέρα του καὶ νὰ εἶσαι θέβαιος πὼς θὰ τὸ κἀνῃ !

Τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ περιγράψῃ τὴ γεμάτη ψυχρότητα πεποίθησι, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἰωάννα πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

— Ὁ 'Αντουάν εἶδε ἕνα κόκκινο σύννεφο νὰ περνᾷ μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶν' αὕτὴ ἡ διαθήκη ; πρόφερε ἄργα. Μοῦ χρειάζεται !

— Προσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴ θρῆς καὶ νὰ τὴν πάρῃς ! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Ξέρεις καλὰ, ὅτι δὲν θὰ σοῦ τὴ δώσω ποτέ...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Νοέμβριο ὡς τὸν Φεβρουάριο, τοῦ 1872, ὁ 'Αντουάν δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ μπαίνει μὲ διάφορες προφάσεις στὸν πύργο, νὰ τριγυρίσῃ σ' ὅλα τὰ δωμάτια, νὰ δωροδοκῇ τοὺς ὑπηρετές καὶ νὰ ψάχνῃ παντοῦ, ἀνοίγοντας τὰ ἐπιπλα μ' ἀντικλεῖδια, γιὰ νὰ θρῇ τὴ διαθήκη. Μὰ ὅλες αὐτές ἡ ἐρευνές του στάθηκαν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ρόζα, ἀπασχολημένη μὲ τὴν Ἰωάννα καὶ τὸν Μισέλ, δὲν εἶχε προσέξει τὶς ἀκαρπες προσπάθειες τοῦ μαρκησίου. Ὅσο γιὰ τὴν κόμησσα, αὕτὴ ἀντιλαμβάνονταν περίφημα τί συνέβαινε, μὰ, καθὼς ἦταν οἰγούρη, γελῶσε ἀπὸ μέσα της μὲ τὶς ἀπογοητεύσεις τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ κοιμῶταν ἡσυχῇ, γιατί ἤξερε ὅτι τὰ πολύτιμα ἔγγραφα ἦσαν ἀσφαλίσμένα ἀπὸ κάθε ἐγκληματικὴ ἐνέργεια.

Ἐγραψε μάλιστα, ὅλες αὐτές τὶς λεπτομέρειες στὸν μνηστήρα της. Αὕτὴ ἡ ἐπιστολή, ἡ πιδ ἐκτενής, ἡ πιδ διαχυτικὴ, ἡ πιδ συγκινητικὴ ποὺ εἶχε λάβει ποτὲ ὁ Λεὼν ἀπ' τὴν Ἰωάννα ἦταν ἡ τελευταία της.

Πραγματικά, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἔλπιζε τὴν ἐπιστροφή τοῦ μνηστήρος της, ἐνῶ ἡ Ρόζα συλλογιζόταν τὸν προσεχὲ της γάμο μὲ τὸν Μισέλ Κασταρέντ, κι' ἐνῶ ὁ Λεὼν Ζερβαὶ περιμένε στὴν Ἀμερική νὰ τελεθῇ, κι' ἐνῶ ὁ Λεὼν Ζερβαὶ περιμένε στὴν Ἀμερική νὰ τελεθῇ, ὁ 'Αντουάν κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ περίφημη διαθήκη δὲν μπορούσε παρὰ νὰ θρῇ σὲ ἕνα ἄνθρωπο, τὴν Ἰωάννα τὴν ἴδια ἡ μέσα σὲ μιά κασσετίνα, τῆς ὁποίας τὸ κλειδί κρεμῶταν ἀπὸ τὸ λαλὸ τῆς κομῆσης.

Ἀπ' αὕτὴ τὴ σκέψι ὡς τὴν ἐνέδρα καὶ τὴ δολοφονία τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872 δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα θῆμα, καὶ τὸ θῆμα αὐτὸ ὁ 'Αντουάν τὸ ἔκανε σκοτώνοντας τὴν ἴδια του τὴν ἀδελφή.

Μὰ, μολοντί ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε τὸν ἀθλιο καὶ χυδαῖο χαρακτήρα του, ὁ 'Αντουάν ἔκανε τὸ ἔγκλημα μὲ τὴν ἐπιδειξίτητα, ὥστε, ὅχι μόνον νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία ἀποδείξις ἐναντίον του, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν ὑποψιαστῇ κανεὶς.

Ἐπειτα ἀπ' αὕτην τὴν ἱστορία ποὺ τὴν κατέστρωσαν,

συμπληρώνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὁ Λεὼν Ζερβαὶ, ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀρμάνδος Ντυτὶλ, τὸ ἔγκλημα παρουσιάζονταν ὁλοφάνερο στὰ μάτια τους.

Ἡ Ρόζα μὲ τὸ πάθος της καὶ τὴ συνθησιμένη παραφορὰ της, ἤθελε ἀμέσως ὁ Λεὼν Ζερβαὶ νὰ ὑποβάλῃ μὴνυσι ἐναντίον τοῦ 'Αντουάν καὶ νὰ ζητήσῃ, μετὰ τὴν καταβολὴ τοῦ ἀθλίου, τὴν ἀποκατάστασι τοῦ φτωχοῦ Μισέλ.

— Ὁχι, τῆς ἀπάντησε ὁ ζωγράφος, ὑποφέρετε καὶ ὁ πόνος σας σὰς ἀποπλανᾷ. Δὲν θὰ σὰς ἀκούσω, γιατί δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν ἐκδίκησί μου. Γιὰ σὰς, τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοῦ 'Αντουάν Φλαμαρὲν εἶνε ἀνάντηρητο, γιατί ἡ κρίσις σας σχηματίστηκε ἀπὸ χίλια ἐπιστολὰ, ἀπὸ τὰ γεγονότα μιάς δολοκλήρης ζωῆς. Περιφρονεῖτε αὐτὸν ποὺ ἀποκαλοῦν μαρκησίου τοῦ Μαρεστὰν καὶ δὲν διατάξετε νὰ τὸν ἀνακηρύξετε ἐγκληματία, γιατί μονάχα σεῖς ἔξερετε, ὅτι εἶνε πραγματικά ἐγκληματίας.

»Μὰ, ἐκεῖ κάτω, στὴν πατρίδα σας τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά. Ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων βασίζεται πάντοτε στὴν κοινὴ γνώμη. Λοιπὸν, ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε μὲ τὸ μέρος του. Εἶνε δυνατός, πλούσιος, ὑποκριτής καὶ ἐξυμνος... Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς πιστέψῃ καὶ δὲν θὰ τὸν ἀνακηρύξουν ἐνοχλοῦ.

— Ὡ ! εἶπε ἡ Ρόζα. Πηγαίνετε πολὺ μακριά. Εἶνε ἀπληστος καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σὰς ἐπιστρέψῃ ποτὲ τὴν περιουσία σας... Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ σκόπελος ποὺ θὰ τὸν καταστρέψῃ...

— Πλάνη ! Τὴν τελευταία στιγμὴ, θλέποντας τὴν ζωὴν τοῦ 'Αντουάν, θὰ δεχθῇ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ πάντα. Θὰ θελήσῃ μάλιστα νὰ κἀνῃ κάποια θεατρικὴ χειρονομία, ποὺ θὰ προδιαθέσῃ τὸν κόσμο ἀκόμα περισσότερο μὲ τὸ μέρος του...

»Ἐξ ἄλλου, ἡ φτώχεια του δὲν μοῦ ἀρκεῖ γιὰ τὴν ἐκδίκησί μου. Σὰς εἶπα, ὅτι θέλω νὰ τὸν βασανίσω σκληρὰ. Ἀφήστε με νὰ ἐνεργίσω ἐγώ... Θὰ τὸν κἀνῃ νὰ προδῇ μόνος του. Θὰ πάρω ὅχι μόνον τὰ πλοῦτά του, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά του καὶ τὴ ζωὴ του...

Ἡ Ρόζα ἀναστράφηκε θαθεῖα.

Μέσα στὰ μάτια τοῦ Νοὲλ Φλαμαρὲν ὄψηρε μιά ἀπὸ τὶς λάμψεις ἐκείνες ποὺ εἶνε σὰν ἀντανάκλασις μιάς παντοδύναμης θελήσεως.

Αὐτὸς ὁ νέος, ἦταν ἕνας ἄνδρας δυνατός, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μποροῦν καὶ νὰ θάξουν μὲ ὅλα καὶ μὲ ὅλους.

Μὰ δὲν εἶχε μόνον τὸν περὶφωρο κορράγιο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ προστάξῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησί του, εἶχε ἀκόμα τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν καλωσύνη ποὺ ξέρουν νὰ ἐπουλάνουν τὶς πληγές καὶ νὰ ξαναδίνουν δυνάμεις στὶς ἀρρωστες καρδιές.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ λόγια τῆς δυστυχισμένης Ἰωάννης θανατῶσαν στὸ μυαλὸ τῆς Ρόζας. Ἐλκυος καὶ δυνατός ! Καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα μάτια τοῦ ζωγράφου.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της, ὑπέκυψε στὴ θέλησι ἐνὸς ἄλλου ἔτσι, χωρὶς ἀντιρρήσεις. Ἄν μάλιστα ἀνέμε τὴ πιδ ἀπόκρυφες αἰσθήσεις της, θὰ ὠμολογοῦσε πὼς ἦταν εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ὑποταγὴ της αὐτῇ.

Ὁ Ἀρμάνδος Ντυτὶλ ἦταν ἔτοιμος στὸ πλευρὸ της γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νοὲλ Φλαμαρὲν, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε, ὅπως ἄλλοτε εἶχε ἀφοσιωθῇ στὴ Ρόζα καὶ στὸν Μισέλ, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Εἰρήνην, δὲν τῆς εἶχαν πῇ τίποτε γι' αὐτὰ τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος.

Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ, νέα πολὺ λεπτή, φοβώτουσαν μὴ πὼς τόσο δυνατὸς συγκινήσεις κλονίσουν τὴν ὑγεία της καὶ μάλιστα εἶχε ἀποκατασταθῇ. Ἐτσι εἶχε ἀποφασίσει ἡ Ρόζα ποὺ ἐνοιῶθε γι' αὐτὴν μιά ἀλλόκοτη καὶ θαθεῖα στοργή.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, χωρὶς ἴσως νὰ τολμᾷ νὰ τὴ ρωτήσῃ στὸν ἑαυτὸ του, ὁ Λεὼν Ζερβαὶ ἐνοιῶθε εὐγνωμοσύνη θαθεῖα στὴ νέα γυναῖκα γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της πρὸς τὴ μικρούλα Εἰρήνη.

— Εἰσθε καλὴ, Ρόζα, τῆς εἶπε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, σπώνοντας της δυνατὰ τὰ χέρια, καὶ ἀξίζετε νὰ γίνετε εὐνοχισμένη.

Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ μιά ἀπέραντη μελαγχολία καὶ ἀπάντησε ἀναστενάζοντας :

— Ἡ εὐτυχία μου πέθανε... Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναστήσῃ πειά.

Ὁ Ἀρμάνδος Ντυτὶλ κύτταξε μὲ τὸ εἰλικρινές κι' ἐμπνο θλέμμα του, τὴ Ρόζα καὶ τὸ Νοὲλ, καὶ καθὼς τοὺς εἶδε τόσο θλιμμένους, τόσο δοκιμασμένους καὶ τοὺς δύο ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μεγάλα του μαύρα μάτια.

— Ποιὸς ξέρε ; ψιθύρισε μὲ τὴ σειρά του. Καὶ ὅμως

ἀξίζουν τόσο νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι...

»Μπᾶ ! Ποιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ προβλέψῃ τὸ μέλλον;...

IX

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΤΟΥΖΑ

Τὸ φθινόπωρο ζύγωνε στὸ τέλος του.

Μὰ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ φθινόπωρα ἐκεῖνα τῆς Μεσημβρίας, λαμπρὸ, ἀχτινοδόλο, ὑπέροχο. Ἐνα ἀπὸ τὰ φθινόπωρα ἐκεῖνὰ ποὺ ὁ ἥλιος εἶνε πάντα θερμὸς, ποὺ τὰ δέντρα εἶνε ἀκόμα πράσινα, ποὺ τὰ φυλλώματα μέσα στὰ δάση δὲν ἔχουν χάσει καθόλου τὴν πυκνότητά τους καὶ ἡ αἶρες φυσῶν θερμὲς καὶ γεμάτες ἀρώματα.

Μεγάλῃ ἐορτῇ δινόταν στὸν πύργο τοῦ Τοῦζα. Πράγμα σπάνιο στὸ Ἀρμανιάκ, ἡ ὥραία κόμησσα ντ' Ἀρζέλ εἶχε ὁργανώσει κυνήγι στὰ χτήματά της.

Πρὸ τριῶν μηνῶν περὶπου τὸ παλὸ ἀρχοντικὸ ποὺ εἶχε μείνει κλειστὸ ἐπὶ δυὸ δολοκλήρα χρόνια, εἶχε ξανανοῖξει.

Ἡ Ρόζα, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν τώρα κόμησσα ντ' Ἀρζέλ — μὲ τὸν τίτλο δηλαδὴ ποὺ τῆς ἔδινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κτήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν Ἰωάννα — εἶχε ξαναγυρίσει ἔπειτα ἀπὸ τὴν μακριὰ της ἀπουσία κ' εἶχε ἀναγγεῖλει τὴν πρόθεσί της νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο στὸν πύργο.

Εἶχε καλέσει κι' αὐτὸν τὰ ἴδια ἀκριβῶς πρόσωπα ποὺ εἶχε καλέσει κι' ὁ κόμης ντ' Ἀρκιζὰν τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του μὲ τὴν Ἰωάννα, κι' ἀμέσως ἐσπευσαν νὰ τῆς ἀπαντήσουν ἀπὸ παντοῦ.

Διάβλε ! Ὅλοι ἤθελαν νὰ περιποιηθοῦν αὕτὴ τὴ μικρὴ Ρόζα ποὺ ἦταν ἄλλοτε μνηστὴ τοῦ Μισέλ Κασταρέντ, καὶ τώρα πλούσια, μὲ πολλὰ ἑκατομμύρια, ἡγεμονικά ὥραία κι' ἐπὶ πλέον ἐλεύθερη.

Ὁ Ἀρμάνδος Ντυτὶλ ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει πρὶν ἀπὸ δεκαοχτὼ μῆνες, ξανάγινε πάλι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, ὁ ἐμπιστος φίλος τῆς κομῆσης.

Μήπως ἡ ὥραία Ρόζα ἤθελε νὰ τὸν τυλίξῃ στὰ θέληγιά της ; Ἄλλοι τὸ πίστευαν αὐτὸ κι' ἄλλοι θεθαίοναν πὼς ἀφορμὴ τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων του στὸν πύργο ἦταν ἡ Εἰρήνη, ἡ φίλη τῆς Ρόζας, ἡ παλιὰ ἀσιγγανοπούλα ποὺ τὴν περιμάζεψαν στὸν πύργο κατὰ τὴν τρομερὴ νύχτα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872 καὶ ποὺ ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶχε ἔγκαταλείψει ποτέ.

Κι' αὐτὸ νὰ συνέβαινε δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἐκπληκτικὸ, γιατί ἡ ὡμορφία τῆς Εἰρήνης δὲν ὠχρῶσε καθόλου πλάι στὴ θεία ὡμορφία τῆς Ρόζας, καὶ δὲν τῆς ἔλειπαν καθόλου οἱ θαυμαστά.

Ἐξ ἄλλου, μέσα στὴν ἀριστοκρατικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κοινωνία ποὺ σύχναζε στὸ Παρίσι, στὰ σαλόνια τῆς κομῆσης ντ' Ἀρζέλ, ἡ Εἰρήνη εἶχε κερδίσει ὅλον τὸν χαμένο καιρὸ.

Εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα, αὐτὸ φαινόταν μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἡ χάρις της, ἡ κομψότης, τὸ τάκτ της, ἡ λεπτότης ἐξφάνιζαν δόσεις τὴν πλησίαζαν γιὰ πρώτη φορὰ. Εἶχε συμπληρώσει τὰ δεκαεφτά της χρόνια, μὰ ἦταν τόσο μικρὴ, τόσο λεπτή, ὥστε ἐμοιαζε μὲ μπουμπούκι, ποὺ δὲν ἔσκασε ἀκόμα, μὰ τοῦ ὁποῦ μαντεύει κανεὶς κιόλας τὸ ἄρωμα καὶ τὸ χρῶμα.

Τὸ αἰθέριο προφίλ της, τὰ μικρὰ πόδια της, τὰ ἀξιοπλάτρετα χέρια της, μερικὲς ἐκφράσεις τῆς φυσιογνωμίας της πρὸ πάντων, θύμιζαν τὴν κόμησσα Ἰωάννα καὶ στοὺς πιδ

ἀδιαφόρους ἀκόμα.

— Εἶνε παράδοξο, — εἶπε ὁ γιατρός Μὸτ στὸν συμβολαιογράφο κ. Πυζέν, τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν ξαναεἶδε — σὰς ἔλεγα τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς κομῆσης ντ' Ἀρκιζὰν, ὅτι αὕτὴ ἡ μικρούλα τῆς μοιάζει... Τὸ θυμάστε, δὲν εἶν' ἔτσι ;... Ἐ, λοιπὸν, θρῖσκα σήμερα τὴν ὁμοιότητα αὕτὴ καταπληκτικὴ.

— Μπᾶ ! ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Ὅλες ἡ θαθεῖς μοιάζουν μεταξύ τους...

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ 'Αντουάν Φλαμαρὲν ἐπιδίωξε τὴν τιμὴ νὰ γίνῃ δεκτὸς στὸν πύργο τοῦ Τοῦζα.

Πρὸς μεγάλη ἐκπληξί ὅλων ἐκείνων ποὺ συναναστρεφόταν τὸν ὥραία Ρόζα, αὕτὴ, ὅχι μόνον θέλησε νὰ τὸν δῇ, μὰ τὸν δέχθηκε μὲ τὴν ἐγκαρδιότητα κι' εὐγένεια, ὥστε ὁ 'Αντουάν λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴν περηφάνειά του.

— Ἄν θέλετε νὰ μοῦ φέρετε τὴ Ζιλιμπέρτ, κύριε μαρκησίου, τοῦ εἶπε, ἡ Εἰρήνη θὰ γινόνταν ἡ καλλίτερή της φίλη. Ἐχουν τὴν ἴδια ἡλικία καὶ θὰ ταϊριάζουν...

Ἦταν πολὺ κοντὰ του καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ φωνὴ της ἦταν θερμὴ καὶ λίγο ἄργη. Εἶχε καρφώσει ἐπάνω του τὰ μεγάλα χρυσὰ τῆς μάτια ποὺ ἔλαμπαν γεμάτα γλῶκα. Ἐνα μεθυστικὸ ἄρωμα ξεχυνόταν ἀπὸ πάνω της ποὺ ζάλιζε τὸν 'Αντουάν.

Ποτέ της δὲν ἦταν τόσο γοητευτικὴ. Τὸ ὥραϊο της προσωπο μὲ τὶς ἀνάγλυφες γραμμὲς του, εἶχε μιά ἐκφρασι συναρπαστικὴ. Τὸ στόμα της ὅμοιο μὲ κεράσι, ἄφηνε νὰ φαίνονται τὰ μαργαριταρένια δόντια της.

Ὅλο τὸ αἷμα τοῦ 'Αντουάν εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι του.

Ἐνοιῶθε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά ἕνας παράδοξος πόνος, διαπεραστικὸς καὶ θαυὸς συγχρόνως.

Ἀσφαλῶς, ποτὲ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ δὲν εἶχε συναντήσει ἄλλῃ γυναῖκα ποὺ μπορούσε νὰ συγκρίθῃ μὲ τὴ Ρόζα.

Εἶχε πάει στὸν πύργο τοῦ Τοῦζα, λογαριάζοντας νὰ θρῇ ἐκεῖ μιά περὶφωρη ἑχθρά, ζητώντας νὰ μαντέψῃ ποιὸς κίνδυνος μπορούσε νὰ τὸν ἀπειλῇ, θέλοντας μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν ἐκμυθηνίσῃ, καὶ νὰ, ἀπεναντίας, ποὺ συναντοῦσε μιά Ρόζα ἀγνώριστῃ, γλυκεῖα, στοργικὴ, μὲ φωνὴ χαϊδευτικὴ, ποὺ τοῦ ζητοῦσε σὰν εὖνοια, νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τὴν κόρη του.

Ἐμεινε κατάπληκτος γι' αὐτό, μὰ θρῇκε μιά δικαιολογία στὴ μεταστροφή τῆς Ρόζας.

«Συλλογιζέται, καθὼς φαίνεται, ν' ἀλλάξῃ τὸν τυχαῖο τίτλο της ὡς ἔναν αὐθεντικὸ, σκέφθηκε. Θέλει νὰ γίνῃ ἴσως σύζυγός μου, μαρκησίου ντ' Ἀρζέλ... Μπᾶ !... δὲν εἶνε ἀδύνατον αὐτό... Εἶνε τόσο πλούσια !...

Καὶ πὶο σιγανὰ ἀκόμα, ἀναστενάζοντας θαθεῖα, πρόσθεσε :

— Καὶ τόσο ὥραία !...

Ἐπῆσε τὸ χερὶ της, χωρὶς ἔκλειν νὰ τὸ τραβῇ. Στὸ ἀγγύμα του, ὁ 'Αντουάν ἀνατρίχιασε ὡς τὰ θαθεῖα τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἡ Ρόζα μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ γυρμένο πρὸς τὸ πῶς, τὸν κύτταξε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μεταξένιο κορμί τῶν μισοκλειστῶν ὀφθαλμῶν της.

— Θέλετε νὰ γίνουμε φίλοι, Ρόζα ; τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ πυγμὴ ἀπὸ ταραχῇ.

— Εἶμαι ἡ κόμησσα ντ' Ἀρζέλ, τὸν διώρωσε ἡ Ρόζα μὲ τὸνο γλυκὸ σὰν χάδι.

— Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ εἶμαι φίλος σας, κυρία κόμησσα ντ' Ἀρζέλ ; ἔναεῖπε ὁ 'Αντουάν, μὰ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ τὴν τελευταία λέξι, γιατί στὸ Ἀρζέλ ἀκριβῶς

Ἡ Ρόζα διάβαζε ἕνα γράμμα τοῦ Λεὼν Ζερβαὶ

είχε θρεθθ δολοφονημένη ή 'Ιωάννα.
Τά χρυσά θλέμματα της νέας γυναίκας καρφώθησαν πιδ επίμονα επάνω του.

— Ντ' 'Αρζέλ, επέμεινε ή Ρόζα.
Μεθυσμένος απ' τη φωνή της, απ' τὰ θλέμμά της, απ' την ατμόσφαιρα πού τον τύλιγε, ο 'Αντουάν κατάλαβε μιά προσπάθεια υπεράνθρωπη και κατώρρωσε τέλος ν' άρθρω-

— Ντ' 'Αρζέλ !...
'Η Ρόζα σηκώθηκε, λυγερή πάντα και παιγνιδιάρα.
— Δέν λέω όχι, απάντησε μέ φωνή σιγανή. Περιμένω όμως να μου φέρετε τη Ζιλμπέρτ.

Ο 'Αντουάν έφυγε μέ τό κεφάλι έντελώς ξετρελλαμένο.
Στήν είσοδο του πύργου, συνάντησε την Ειρήνη, ή οποία ξαναγύριζε από ένα περίπατο στά δάση.

— Ελάτε να σας φιλήσω, της είπε τρυφερά, αίσθανόμενος μιά επιτακτική ανάγκη να χαϊδέψη κάποιον αγαπημένο της Ρόζας.

Η νέα κόρη τεντώθηκε σ' όλο της τό μπόι και γίνηκε ξαφνικά ψυχρή κι' αγέρωχη.

— Όχι, απάντησε ξερά.

Ο 'Αντουάν την κύτταξε ξαφνιασμένος για τον τόνο, μέ τον οποίο είχε προφέρει τη μοναδική αυτή λέξη. Μά καθώς αντίκρυσε την νεανική φυσιογνωμία της, τη γλυκειά κι' άδυσωπτη συγχρόνως, άνασκήτησε θαθεία.

— Παράδοξο ! ψιθύρισε.

Και τραβήχτηκε πίσω, νοιώθοντας ένα μυστηριώδη τρόμο.

— Επειτα, ύψώνοντας τους ώμους του και θγαίνοντας έξω, επρόσθεσε:

— Είμαι τρελλός ! Τι μ' ενδιαφέρουν όλα τ' άλλα, αφού ή Ρόζα θά μ' αγαπήσει ;

Εν τω μεταξύ, ή Ειρήνη μπήκε μέσα στον πύργο και διευθύνθηκε προς τό δωμάτιο, όπου θρισκόταν ή Ρόζα. Η νέα γυναίκα, άν και της είχαν σερβίρει τό πρόγευμά της τό είχε ξεχάσει δίπλα της και ήταν απορροφημένη στην άνάγνωσι μιάς επιστολής του Λεόν Ζερβαί.

Η Ειρήνη την εκύτταξε για μιά στιγμή κι' άμέσως μιά έκφρασις άπέραντης αγάπης έμφύχωσε την κάπως ψυχρή της.

Περπατώντας άνάλαφρα, πήγε κι' άκούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο της Ρόζας.

— Τό ν' είδες ; τη ρώτησε.

Η κόρη σσα ντ' 'Αρζέλ σήκωσε τό κεφάλι της. Όποιοσδήποτε άλλος, έκτός από την Ειρήνη θά τρώμαζε θλέποντας τό μίσος πού ζωγραφιζότανε μέσα στα σκοτεινιασμένα μάτια της και πού είχε μαζέψει τις γραμμές του ώραιου της προσώπου.

Τράβηξε τη νέα κοπέλλα στην άγκαλιά της και, φιλώντας την παράφορα, φώναξε μέ μιά ξαφνική έκφρασι πάθους:

— "Αί ! Αφησέ με να σε φιλήσω για να ξεαγνίσω τά χείλη μου ! Τοῦ χαμογέλασα, τοῦ είπα γλυκά λόγια, τοῦ επέτρεψα σχεδόν να μ' αγαπήσει, έγώ πού θά ήθελα να τον κομματιάσω μέ τά χέρια μου και να χάσω τό νύχια μου στην καρδιά του ! Ω, Θεέ μου !... Τι τερατώδες πράγμα είνε αυτό πού απαιτεί από μένα ο Λεόν Ζερβαί ; Δέν θά μπορούσα ποτέ να φτάσω ως τό τέλος !

Η Ειρήνη της ανταπέδωσε τά φιλήματά της και μέ την κρυστάλλινη φωνή της την έδηχη και καθαρή, μ' αυτή τη φωνή πού μιλούσε κατ' εὐθείαν στην καρδιά της Ρόζας και πού ήξερε να τη γαληνεύη και να την καθυσχάζη, της είπε σιγανά:

— Πρέπει, Ρόζα μου !... Κουράγιο... Θά σε βοηθήσω !...

Η κόρη του 'Αντουάν, ή Ζιλμπέρτ δέν ζητούσε τίποτε άλλο παρά να ξαναϊδθ τη Ρόζα. Την αγαπούσε ελίκρινά και τά τελευταία λόγια της μητέρας της της είχαν μείνει χα-

ραγμένα θαθεία στην καρδιά. Η αγαθή Ζιλμπέρτ μόλις είχε ξεχάσει την προσβλητική συμπεριφορά της Ρόζας απέναντί της κατά την εποχή του θανάτου της 'Ιωάννας, γιατί την απέδιδε στον ψυχικό της σπαραγμό.

Ετσι, κατενθουσιάστηκε εκείνη την ήμέρα, όταν ο πατέρας της, ξαναγυρίζοντας απ' τον πύργο, άρχισε να της πλέκη τά εγκώμια της Ρόζας.

Η Ζιλμπέρτ λάτρευε τον πατέρα της. Η αγάπη της γ' αυτόν είχε μεγαλώσει ακόμα περισσότερο κατά τά δυο τελευταία χρόνια μέ τη σκέψη, ότι ο 'Αντουάν είχε μεγάλη ανάγκη παρηγοριάς για τον θάνατο της αδελφής του, πού άγαπούσε, μα πρό πάντων τον έκτιμούσε περισσότερο από κάθε άλλο πλάσμα στον κόσμο.

Ο πατέρας της ήταν γι' αυτήν ή ζωντανή εικόνα της τιμιότητας, του καθήκοντος και της άφουσιάς. Η μεγάλη του περιουσία, τό άριστοκρατικό όνομά του, τό αξίωμα του ως δημάρχου του Μαράμπά, ή προσέχης έκλογής του, ως βουλευτού, τοῦ είχαν εξασφαλίσει ένα σωρό φίλους. "Ολ' αυτά, στα μάτια της νέας κόρης, ήταν πράγματα πού τά χρωστούσε αποκλειστικά στην αντίληψή του και στην μεγάλη του ήθικη.

Την άλλη μέρα κιόλας, ή Ζιλμπέρτ πήγε στον πύργο. Μόλις αντίκρυσε την Ειρήνη, ένθουσιάστηκε μαζί της. Μα αντίθέτως, ή Ειρήνη έννοιωσε από την πρώτη στιγμή μιά άκατανίκητη αντίπαθεια για την κόρη του 'Αντουάν.

— Μοιάζει τοῦ πατέρα της, είπε τό ίδιο βράδυ στη Ρόζα μέ μιά άστραπή στα μάτια της. Δέν υά την αγαπάω ποτέ.

Η Ρόζα χαμογέλασε.

Η Ειρήνη, μέ τό άλάνθαστο ένστικτο μερικῶν γυναικῶν, χωρίς να της πη κανείς τίποτε, είχε μαντέψει τάχα, ότι ή Ζιλμπέρτ αγαπούσε τον 'Αρμάνδο Ντυτίλ ;

***

Από την ήμέρα πού ο 'Αντουάν είχε ξαναπάει για πρώτη φορά μετά τον θάνατο της 'Ιωάννας στον πύργο, Τούζα ως τη στιγμή πού ξαναρχίζει ή διήγησίς μας, ή Ρόζα είχε δώσει πολλές μεγάλες έορτές, χωρίς εκείνος να λείψει από καμιά. Έν τούτοις, εκείνες τις ήμέρες, ένα σπουδαίο γεγονός είχε συμβή. Η μεγαλύτερη επιθυμία του 'Αντουάν, τό μόνο πράγμα, πού φαινόταν να λείπει από την εὐτυχία του, είχε εκπληρωθή: Οι συμπολίτες του δειχνοτάς του όλη την έκτίμησή τους, τον είχαν εκλέξει βουλευτή της περιφέρειας.

Η Ρόζα, ή οποία συχνά τον άποκαλούσε γελώντας «εξάδελφέ μου», κ' ή οποία θεβαίανε μπροστά του πού τον θεωρούσε ως τον πιο στενό συγγενή της, θέλησε να έορτάση αυτό τό γεγονός μ' ένα τρόπο άντάξιο του.

Όλη λοιπόν ή καλλίτερη κοινωνία των περιγύρων κατέστηκε στον πύργο τοῦ Τούζα για μιά λαμπρή έορτή. Θέ γινόταν κυνήγι την ήμέρα, τό βράδυ θά δινόταν μεγάλο γεύμα και κατόπιν θά χόρευαν μέσα στο φωταγωγημένο πάρκο.

Κανείς δέν ήξερε να οργανώνη μιά έορτή, όπως ή Ρόζα. Την έμφύχανε μόνη της. Έκανε ν' άναδεικνύονται ή γυναίκες για τις όποιες ένδιαφερόταν και συγχρόνως ή-

ήξερε να γοητεύη τους άνδρες και να ξετρελλαίνη τά μυαλά τους.

Όλοι εύχαριστούνταν κοντά της γιατί έίχαν σκε τον τρόπο να εύχρηστη όλον τον κόσμο.

Η μεγάλη της περιουσία, ακόμα και τ' όνομά της κι' ο όχι και τόσο άθηντικός τίτλος της, δέν προκαλούσαν ούτε ζηλούς ούτε εφρωνείς.

Όλοι την αγαπούσαν. Ήταν πάντοτε ή μικρόλα γόρησα τοῦ παρελθόντος. Μπροστά στη χάρις της στο γλυκό της θλέμμα, στη μελωδική φωνή της και στη συναρπαστική φυσιογνωμία της, κανείς δέν μπορούσε ν' αντί-

θῇ.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Α ΣΦΑΛΩΣ, ή ζωή δέν ήταν πειά ύποφερτή μέ τη συντροφιά τοῦ άνδρός της.

Γι' αυτό όμως δέν έφταιγε ο Ντανιέλ Φαρώ, πού είχε μείνει ό,τι ήταν πάντα: Ένας ήσυχος και λεπτόδωγος άνθρῶπος, χωρίς μεγάλους ένθουσιασμούς, χωρίς μεγάλα πάθη, ένας άνδρας δηλαδή πού εξησφάλιζε στη Λεονί μιά αξιοπρεπή ζωή, νομίζοντας ότι είχε να κάνει ό,τι έπρεπε να κάνει ένας σύζυγος. Αυτή τη ζωή ή Λεονί την είχε ύποφέρει χωρίς κανένα παράπονο, ως την ήμέρα πού γνώρισε τον Στέφανο Μαϊζονέ, τον όποιον και αγαπήσε άμέσως.

Από τη στιγμή εκείνη, όλα άρχισαν να της φαίνονται άόρητα, ακόμα κ' ή συντροφιά τοῦ άδούου και γλυκομίλητου Φαρώ.

Κι' έτσι μιά μέρα, έκανε λόγο στον Στέφανο ότι είχε πάρει την άπόφασιν να εγκαταλείψη τον άνδρα της. Έκείνος ύποδέχθηκε αυτήν την είδησι μέ μεγάλη ψυχραιμία.

— Δέν τολμούσα να σας τό προτείνω, ένώ, αγάπη μου, της είπε, — γιατί δέν της μιλούσε ποτέ στον ένικό —, μά αφού έσείς μου κάνετε λόγο γι' αυτό τον χωρισμό, μάθετε ότι είμαι κατενθουσιασμένος από αυτήν την άπόφασιν.

Αλλά δέν πρέπει να κάνουμε τίποτε μ' έλαφρότητα. Ο χωρισμός μας πρέπει να είνε ειλικρινής, καθάρος, για πάντα ! Οταν θά εγκαταλείψετε τον άνδρα σας, θύ φύγουμε για λίγον καιρό από τό Παρίσι, για να μην έπιχειρήση να σας ξαναπάρη κοντά του.

Η Λεονί όμως θιάσθηκε να καθυσχάζη τον φίλο της.

— Τόν ξέρω πολύ καλά, τον Ντανιέλ ! τοῦ είπε. Δέν είνε από εκείνους πού κυνηγούν τη γυναίκα τους ! Θ' άρχισή τά παράπονα και τά κλάματα κ' ύστερα θά παρηγορηθῇ.... Δέν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε από αυτόν...

Ο Στέφανος όμως της έρριξε μιά σοβαρή ματιά.

— Πρέπει να ξέρετε, Λεονί, της είπε, ότι δέν φοβάμαι κανένα ! Μά, ύστερ' από δυο μήνες, θά πάρω μιά μεγάλη άδεια, για να ξεκουρασθώ λιγάκι κι' έτσι μπορούμε να φύγουμε μακριά από τό Παρίσι, για να ζήσουμε μόνοι, οι δυο μας, εὐτυχισμένοι...

Ήταν επιθεωρητής σε μιά μεγάλη εταιρεία και δέν μπορούσε, σ' αλήθεια, να λείψει από τη δουλειά του, όποτε ήθελε.

— "Υστερ' από δυο μήνες ! στέναξε ή Λεονί. Πρέπει λοιπόν να περιμένουμε δυο όλόκληρους μήνες ;...

Η Λεονί συναντούσε τον Στέφανο δυο-τρεις φορές την εβδομάδα κι' από την ήμέρα πού είχε πάρει την άπόφασιν να ζήση μαζί του, άρχισε να τον εξετάζει καλλίτερα, να τον προσέχη περισσότερο, και τον εύρισκε τώρα μέ κάποια λύπη, λίγο άνόητο και λιγάκι κρύο. Κι' όταν πάλι γύριζε στο σπίτι της, δέν έννοιωθε πειά εκείνη την κρυφή εύχαρίστησι, εκείνη την άπόλυτη εὐτυχία πού έδοκίμαζε τις πρώτες ήμέρες της γνωριμίας τους, όταν χαϊρόταν έναν μυστικό έρωτα, μιά τέρψη πού την έκλεβε από έναν άλλο.

Γρήγορα λοιπόν άνεκάλυψε μέσα σ' αυτούς τους δυο μήνες, ότι οι άνδρες, παρ' όλους τους διαφορετικούς χαρακτήρες τους, έμοιαζαν μεταξύ τους κι' ότι ήσαν τό ίδιο έγωιστά !

Αν ο Φαρώ ήταν διαρκώς επιπόλαιος, ο Μαϊζονέ είχε μιά έκπληκτική τάξι στη ζωή του. Είχε κανονίσει τό πρόγραμμα της φυγής τους ακόμη και μέ τά δευτερόλεπτα: Η Λεονί θά εγκατέλειπε τον άνδρα της μετά τό πρόγευμα, αφήνοντας δυο λέξεις στον Φαρώ για την άναχώρησή της, χωρίς καμιά άλλη εξέγηση. Θά έπαιρνε κατόπιν ένα ταξί και θά πήγαινε ν' αφήση τις θαλίτσες της στο σπίτι τοῦ Μαϊζονέ, γιατί δέν θά έπαιρνε μαζί της στο ταξίδι παρά ένα μικρό σάκκο μέ τ' άπολύτως άναγκαία. Ο Μαϊζονέ δέν ήταν από κείνους πού επιτρέπουν στις γυναίκες

να κουβαλούν μαζί τους όλόκληρα μπαούλα, σ' ένα ταξίδι μέ τό αυτοκίνητο...

— Στέφανε, πρέπει να μου πῆτε πού θά πάμε άκριβώς, για να δώσω τη διεύθυνσι στη μητέρα μου... τοῦ είπε ή Λεονί, λίγες μέρες πριν από την άναχώρησί τους.

— Τι λέτε ! φώναξε εκείνος. Όχι, όχι ! Μά δέν καταλαβαίνετε, αγάπη μου, ότι ή πρώτη δουλειά του άνδρός σας θά είνε να τρέξη στο σπίτι της μητέρας σας, για να μάθῃ πού είσαστε ; Και μιά γυναίκα, παρ' όλες τις καλές προθέσεις της και την θέλησί της, στο τέλος, προδίδεται !...

Η Λεονί όμως επέμεινε:

— Μά αν θελήση να μέ ειδοποιήση για τίποτε ή μητέρα μου ; Δέν είνε πειά νέα... Μπορεί ν' άρρωστήση !...

— Είπα: όχι ! Συγχωρέστε με ! Μά δέν συλλογίζομαι τίποτε άλλο, παρά την εὐτυχία σας !

Η Λεονί γύρισε στο σπίτι μέ την έντύπωσι ότι είχε να κάνει μ' έναν αυταρχικό άνθρῶπο κι' έπειδή δέν της άρεσε διόλου ο ρόλος της σκλάβας, δέν μπορεί να πῇ κανείς ότι λαμποκοπούσε από τη χαρά της...

Την παραμονή της φυγής της, έτοίμασε μελαγχολικά τις θαλίτσες της, πού τις έκρυψε σ' ένα δωμάτιο, όπου δέν έμπαινε ποτέ ο άνδρας της. Επειτα, πήγε να συναντήση τον Στέφανο, ο όποιος της είπε μέ μεγάλη σοβαρότητα:

— Από αύριο, σας θεωρώ ως γυναίκα μου ! Θά συμμερίζετε τις χαρές μου και τις λύπες μου... Και τώρα έχω να σας δώσω μιά συμβουλή: δέν πρέπει να πάρετε μαζί σας τό κοσμημάτά σας. Δέν θέλω να περάσω για ό,τι δέν είμαι !...

— Μά, τά κοσμημάτά μου είνε δικά μου !...

φώναξε ή Λεονί.

— Είπα !... Έκανε ο Στέφανος.

Αυτό τό «είπα» ήταν μιά από τις συνηθισμένες έκφράσεις του. Τό έλεγε μάλιστα πολύ συχνά...

Κι' έπειτα, επρόσθεσε:

— Δέν επιθυμώ να χάσω την ύπόληψί μου.

Η Λεονί συλλογίσθηκε να κρύψη τά κοσμημάτά της στο βάθος του ταξιδιωτικού σάκκου της. Δίχως μάλιστα να τό θέλη, έκανε την διαπίστωσι, ότι ο Στέφανος είχε άρchiσει να την πειράζει στα νεύρα.

Γύρισε λοιπόν στο σπίτι της μέ την ιδέα ότι θά έκανε δίχως άλλο μιά ανεπανόρθωτη θλάκη. Αλλά δέν πρόφθασε να συλλογισθῇ περισσότερο αυτό τό ζήτημα.

Ο Ντανιέλ Φαρώ την περίμενε, μ' ένα πρόσωπο πού έλάμπε από τη χαρά.

— Λεονί, της είπε, σου έτοίμασα από καιρό μιά μεγάλη έκπληξη. Η αλήθεια είνε ότι δέν είσαι πάντα καλή μαζί μου. Είσαι λιγάκι νευρική τον τελευταίον αυτόν καιρό. Μά δέν πειράζει... Δέν σου κρατώ κακία, γιατί ξέρω ότι, κατά βάθος, εξακολουθείς να μ' αγαπάς. Ε, λοιπόν, ήρθε τώρα ο καιρός να πραγματοποιηθῇ ένα παλιό σου όνειρο. Η δουλειά μου πάνε πολύ καλά. Αύριο φύγουμε για την 'Ιταλία !...

— Αλήθεια ; φώναξε καταπληκτική ή Λεονί.

Κι' έπειτα έγειρε στην άγκαλιά τοῦ άνδρός της και τοῦ είπε μέ τρυφερότητα, αλλά και μέ μεγάλη ελίκρινεια:

— Ντανιέλ, δέν μπορείς να φατσαθῇς πόσο είμαι εὐτυχισμένη !... Είμαι έτοιμη... έτοιμη, αγαπημένε μου !...

Λιγάκι ακόμα και θά τοῦ έλεγε ότι έχει δέσει και τις θαλίτσες της !

Ο Φαρώ όμως δέν μπορούσε να ξέρη την πραγματική αϊτία της εὐτυχίας της.

Κι' έτσι ή Λεονί, χωρίς καμιά λύπη, προτίμησε να εγκαταλείψη τον φίλο της και να φύγῃ μέ τον άνδρα της για την 'Ιταλία.

ROMBER NTIENTONE

ΕΡΙΑΣΗΠΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Αθήναι.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Συνεχίζουμε και σήμερα την εξιστόρησι των παραδόξων γεγονότων που συνέβησαν στην Αθήνα πρό τριάντα έτών, δλίγας ή μέρας μετά τον θάνατον γνωστής Αθηναίας δεσποίνης, της Αλίας Ζάννου.

...Ο «μακαρίτης» τούς ρίχτηκε οορλιάζοντας: — Φονιάδες !... Κλέφτες !... Σατανάδες !... "Ατιμοί !... "Αρπαξτε έναν απ' τούς χωριάτες και θά τον έπνιγε αν δέν πρόφταναν οι άλλοι να τον συγκρατήσουν.

— Στάσου !... Μά ο νεκροναστημένος ήταν πειά σωστό θηρίο. Ωχρός, άναμαλλιάρης, με τά μάτια πεταγμένα έξω, έσκόρπισε δεξιά-ξερβά γερές γροθιές, κ' ύστερα τόβαλε στά πόδια οορλιάζοντας σαν άγρίμι: — Φονιάδες !... Κακοϋργοί !... Βοήθεια... με πνίγουν !... Πήδησε μ' ένα σάλτο τη μάντρα του νεκροταφείου και χάθηκε στο πλαϊνό σούεντρο σκούζοντας πάντα άγρια, φρενιασμένα...

Οι χωριανοί του είχαν μαρμαρώσει. Μά τί είχε συμβή λοιπόν ; Τόν είχαν θάψει ζωντανό, αυτό ήταν σίγουρο. Κ' ύστερα :

Κ' ύστερα, όπως μαθεύτηκε αργότερα στο χωριό, ο δύστυχος ο «νεκροζώντανος» τρελλάθηκε από την άγωνία του, όταν συνήλθε μέσα στο φέρετρό του, θαθεία μέσα στη γή, θαθεία μέσα στο κιθούρι του !

Ανατριχιαστική ιστορία, φρικτή μά άληθινή.

Η έφημερίδες της έποχής έκείνης, ανέφεραν, όπως είπαμε, αρκετά παρόμοια γεγονότα. Ο άείμνηστος λογοτέχνης Κονδυλάκης, ο συγγραφέας του «Πατούχα», δημοσίευσε με τη σειρά του δυο πραγματικά περιστατικά νεκροφανείας. Ο ήρωας ή ο μάρτυς του ένός ξε αυτών ζούσε ακόμα, όταν συνέβη το περιστατικό της Αλίας Ζάννου και ήταν διωρισμένος ως έπιστάτης στο Βαρβάκειο.

Ο κακότηχος αυτός άνθρωπος ζούσε λίγα χρόνια πριν, σ' ένα νηάκι των Κυκλάδων, όταν ένα καλοκαίρι έπεσε του θανατά, θареιά άρρωστος.

Βασανίστηκε κάμποσον καιρό, καρφωμένος στο κρεβάτι και μία μέρα, κοντά το μεσημέρι, έκλεισε τά μάτια του... «για πάντα», όπως πίστεψαν οι δικί του.

Μά ο δύστυχος νησιώτης δέν είχε πεθάνει. Ε-πρόκειτο κι' αυτή τη φορά για μία περίπτωση νεκροφανείας.

Ο «μακαρίτης» — πώς άλλοιως να τον ονομάσουμε ; — παρουσίαζε άψι νεκρού, ήταν χωρίς πνοή, ξυλιασμένος, παγωμένος, μά μέσα στο κουφάρι του τό σκελεθωμένο απ' την άρρώστεια ή ζωή δέν είχε σβύσει.

Φαινόταν νεκρός, κι' όμως άκουγε τό κάθε τι, πού γινόταν γύρω του: Τούς θρήνους των δικών του, τά συλλυπητήρια και τά πήγαν' έλα των γειτόνων, τό θλιβερό κι' έξαλλο εκείνο σούσουρο, πού άκολουθεί τούς θανάτους στα χωριά κι' άναστατώνει τό σπινικό των χτυπημένων από τό Χάρο.

Στήν άρχή ο «μακαρίτης» νόμιζε κι' έλπίζε πως θά συνερχότανε. Αιποθυμία είναι και θά πε

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

τρα του «νεκρού» για να του έτοιμάσει τό φέρετρο. Και κοντά τό θράδυ έφθασε και τό φέρετρο, έτοιμο, μαυρονημένο, με τά χρυσόχαρτά του και τίς χρυσόπρονες του.

Σήκωσαν τότε τον «νεκρό» και τον τοποθέτησαν μέσα στο φέρετρό του.

Θρήνος και κοπετός μέσα στο σπίτι. Η χήρα του «μακαρίτη» μολλοτραβότανε και ρέκαζε άγρια, σπαραχτικά:

— Ωωωωωχ, ή μαύρη, τί θά γίνει !... Πού μ' άφήνει άντρα μου, πού μ' άφήνει έρημη και σκότεινη σαν κοιμία στον κάπο !

Ο «νεκρός» ακούγοντας τό κακό πού γινότανε, «έπνιγες» πώς κινδύνευε να ταφή ζωντανός κατέβαλε άπνευσμένες προσπάθειες για να συνέρθη, να κινηθή, να σωθή έστο και τά θλέφαρά του.

Μά του κάκου, του κάκου πάσχιζε κι' αγωνιζότανε. Δι' ώριζε τό κορμί του. Είχε πετρώσει, θαρρείς. Τα ματάκια του ήσαν θареιά, μολυβένια.

Τά σκουζίματα της γυναίκας του του σπαράζανε την καρδιά. Πιό πολύ όμως κι' απ' της γυναίκας του τον πόνον έκοβε και τον θέριζε ή έγνοια, ότι την άλλη μέρα πρωί-πρωί, θά τον κηδεύανε και θά τον θάψανε, θά τον ρίχνανε θαθεία στη μαύρη γή !

Όπως διηγείτο κατόπιν στους γνωστούς του και στην ίδιο τον Κονδυλάκη ο «νεκροναστημένος» αυτός, τό ματωριό του σ' όλο τό διάστημα πού προηγήθηκε της κηδείας του ήταν αφάνταστο. Η σκέψη του δούλευε με καταπληκτική διαύγεια κι' όμως δέν μπορούσε ούτε να σκεπ-ψη, ούτε ν' άνοιξη τό στόμα του και να φωνάξη:

— Είμαι ζωντανός !... Είμαι ζωντανός !... «Όλη τη νύχτα τον έσφαζε ή άγωνία.

Απ' τίς κουθέντες, τέλος, των γυναικών πού εξαγορεύσαν πλάι στο «νεκρό» του κατάλαβε ότι έπαιρνε να έμ-ρύνει.

Τότε πειά... τότε πειά ή τρομάρα του δέν είχε όρια. Λίγες ώρες ακόμα. Λίγες ώρες, πολύ λίγες ώρες και θά τον σήκωναν να τον πνί-στην έκκλησία να τον «διαβάσουν» κ' ύστερα, ύστερα στο νεκροταφείο.

— Δεύτε τελευταίο σπασμόν !... Και μετά τά στερη-λήματα των δικών του, των γνωστών, οχλού και φίλων, θά τον κα-θαζάν στον τάφο, θά τον έρριχνε ο παπάς τό πε-ριεχόμενο ενός καπ-λιού κατάνυκτρα — φρικτή και γελοία δια-πώσις ! — θά σκεπάζον τό φέρετρό του και γρήγορα — γρήγορα οι νε-κροθάφτες θά ρίχναν τό πόνω τό βαρύ χύμα, γρήγορα — γρήγορα να τελειώνουν και να πνί-να πνούν κανένα έκαστο σταράκι... Όπέρ άναστα-σεως της ψυχής του !... Φρίκη !...

Η συνέχεια της πα-ροδίας αυτής ιστορίας στο προσεχές.

(Συνέχεια από τό προηγούμε-νο)

— Λοιπόν, εί-πε έξαφνα θγά-ζοντας από τό δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι. Κυτ-τάχτε καλά τό δαχτυλίδι αυτό. Απάνω στην πέ-τρα αυτή είναι γραμμένη μία άραδική λέξις, π ο υ σημαίνει δ ρ κ ο ς.

— Λοιπόν; ρώ-τησε ο δόν Πα-έθ.

— Λοιπόν, αν μία μέρα, αύριο ή μετά δεκα χρόνια, ένας άγνωστος παρουσιαστή σε σάς, σε οποιοδήποτε μέρος κι' αν είσθε και σάς πη: «Είμαι αιχμάλωτος, έλευθερώστε με...» μοι δρκίσεσθε ότι θά τον έλευθερώσης, μόλις σου δείξη τό δαχτυλίδι αυτό ;

— Διάθολε ! είπε ο δόν Παέθ. Σαν δύσκολο μοι φαίνε-ται αυτό σε καιρό πολέμου.

— Μόνον αν μοι δρκισήτε αυτό ως εϋπατρίδης, ξαναεί-πε ή Ατσιγγάνα, τότε μόνο ή Ίνφάντα μπορεί να σ' ά-κολουθήσει και να ξαναγυρίσει μαζί σου στο Έσκουριάλ.

— Δέν έχετε τίποτε άλλο να μοι ζητήσετε;

— Έκτός αυτού, σου ζητάω την πιό άπόλυτη σιωπή για όσα συνέβησαν έδώ πέρα. Αν μάλιστα ή Ίνφάντα δέν έ-χη συνέλθει πριν βγη από τό ύπόγειο, θ' άγνοη ότι την έφεραν μαζί σου ως έδώ. Αν πάλι συνέλθη, θά της συ-στήσης σιωπή... Σε άγαπά...

Η Ατσιγγάνα πρόσφερε τά λόγια αυτά με πραγματικό σπαργμό.

— Σε άγαπά, ξαναείπε. Θά σε ύπακούση... — Με πόσο πόνο τό λές αυτό, Ατσιγγάνα, ψιθύρισε ο δόν Παέθ με φωνή γλυκεία.

Αλλά εκείνη δείχνοντάς του τον τοίχο πού είχε άνοίξει πάλι, του είπε:

— Πήγαινε ! Είσαι έλεύθερος... Πάρε και την Ίνφάντα, μαζί σου !

Η Ίνφάντα ήταν ακόμα λιπόθυμη. Ο καθарός άέρας και μερικές σταγόνες κρούο νερού θά την αναζωογονούσαν πιό εύκολα από τη θареιά άτμόσφαιρα του ύπογειου.

— Εμπρός ! ξανάπε ή Ατσιγγάνα. Πάρε την Ίνφάντα στην άγκαλιά σου και πήγαινε.

Ο δόν Παέθ ύπάκουσε.

— Οδηγήστε τον ως την είσοδο του ύπογειού ! έπρό-σθεσε ή παράδοξη εκείνη γυναίκα, γυρίζοντας προς έναν απ' τούς Ατσιγγάνους.

Η φωνή της έτρεμε από συγκίνηση, τά μάτια της ήσαν γεμάτα θλίψη και τά κρατούσε χαμηλωμένα.

Ο δόν Παέθ άντελήφθηκε την ταραχή της και καθώς ά-πομακρυνόταν, της ψιθύρισε:

— Όρκίζομαι, ότι θά κρατήσω πιστά τούς δρκους με τούς όποιους μοι ξανάδωσες την έλευθερία μου.

— Βεβαίωτατά θά τούς κρατήσης ! έκανε εκείνη χωρίς να σηκώσει καθόλου τά μάτια της.

— Περίεργη γυναίκα ! είπε από μέσα του ο Ιππότης, καθώς άπομακρυνόταν.

Όταν προχώρησε καμιά δεκαριά θήματα, ένω δυο Α-τσιγγανοί πού του φώτιζαν τον δρόμο, πήγαιναν μπροστά, άκουσε ψιθύρισματά, πού έμοιαζαν με φωνές διαμαρτυρίας πια του.

Ήταν οι Ατσιγγανοί, στους όποιους φαινόταν παράδοξο πως ή «Κυρία» τους είχε άπελευθερώσει, έκτός από τον δόν Παέθ, και την Ίνφάντα, για την όποια προηγουμένως είχε δηλώσει ότι θά την κρατούσε.

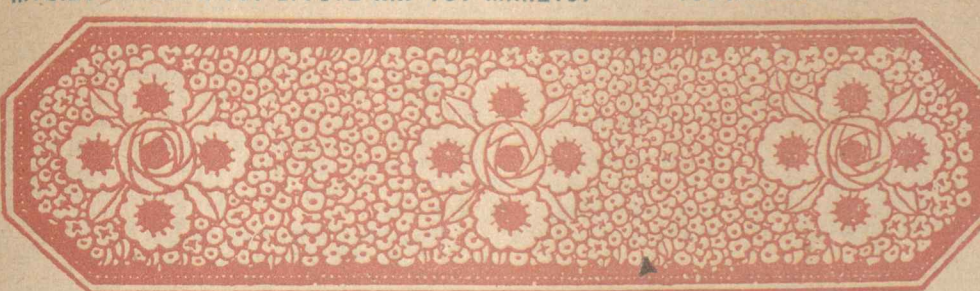
— Σας διατάζω να σπαάσετε ! τούς φώναξε έξαφνα έ-κείνη με ύφος έπιτακτικό.

Αμέσως όλοι οι ψιθύροι έπαψαν κι' απ' αυτό ο δόν Παέθ μπόρεσε να καταλάβη την έπίδρασι πού έξασκούσε ή γυναίκα εκείνη στους όμοφύλους της. Αυτό τον έκανε μάλιστα να σκεφθή μήπως ή Ατσιγγάνα αυτή ήταν καμ-μία τρομερή μάγισσα για να έχη τόση δύναμι !

Οι δυο Ατσιγγανοί ώδηγούσαν τον δόν Παέθ με τό πο-

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

άνεζήτησε με τό θλέμμα του όλόγυρα καμιά πηγή ή καμ-ιά κουφάλα νερού στους θράχους για να θρέξη τό μαν-τήλι του και να δροσίση μ' αυτό τό μέτωπο της πριγκίπισ-σης. Μά παντού ξεραίλα άπλωνόταν κι' ούτε σταγόνα νε-ρού δέν ύπήρχε. Βρισκόταν εκεί γύρω μία μικρή πηγή, άλλ' ήταν μακριά από τη φωλιά της άρκοϋδας.

Η δύναμεις του εϋπατρίδου μας είχαν πειά έξαντληθή από τούς σωματικούς και ψυχικούς άγώνες και σκέφθη-κε ότι αν ήπνευε, ο δυνατός και καθαρός άέρας πού θά χτυπούσε την Ίνφάντα, θά έπιδρούσε ευεργετικά σ' αυτήν. Πήδησε λοιπόν στο άλογο της Ίνφάντας, παρατώντας τό δικό του, κρατώντας πάντα τη νέα στά χέρια του και ση-ρούνισε τό ζώο.

— Έπρεπε, έξ άλλου να διαστή. Ήταν δυο μετά τό μεση-μέρι, περασμένες, όταν σκότωσε τις δυο άρκοϋδες και συ-ναντήθηκε με τούς Ατσιγγάνους, οι όποιοι τον είχαν αι-χμαλωτίσει. Τρεις ώρες είχαν περάσει από τότε και τη στιγμή πού ήπνευε για να ξαναγυρίση στο Έσκουριάλ, ο ήλιος θασίλευε πίσω απ' τά θραδυνά σύννεφα.

Ο δόν Παέθ έπρεπε να διατρέξη έξ σχεδόν λευγες για να φθάση στην πεδιάδα της όποιας δεσποζε τό Έσκουρι-άλ κι' ότι κι' αν έκανε δέν θά μπορούσε να προφθάση την συνοδεία των κυνηγών.

Παρ' όλα αυτά, κέντριζε διαρκώς τό άλογό του πού είχε αναπτύξει όλο τον καλπασμό του.

Ο παράφορος εκείνος δρόμος έμψύχωσε την Ίνφάντα. Άνοιξε τά μάτια της, έβγαλε μία κραυγή και νόμισε για μία στιγμή ότι θλέπει ένα παράδοξο κι' έφιατικό διει-ρο: Νόμιζε ότι τό φάντασμα του δόν Παέθ, ο όποιος είχε σκοτωθή για να τη σώση, την είχε άρπάξει και την άπ-γαγε στον Αδην έπάνω σ' ένα φανταστικό άλογο.

Τότε — έπειδη οι νεκροί δέν έχουν την ίδια έθιμοτυπία με τούς ζωντανούς — τά ξεχασε όλα, κι' είτε από φόβο, είτε από έρωτα, πέρασε τά μπράτσια της στον λαιμό του δόν Παέθ και τον άγκάλιασε.

Ήταν λιγγιώδης κι' είχε κάτι τό φανταστικό ο δρόμος εκείνος, ανάμεσα από τά θάνα και τις κοιλάδες, έπάνω σ' ένα άλογο πού φαινόταν σαν νάχη φτερά, ο δρόμος εκεί-νος πού τον έκαναν ένας άντρας και μία γυναίκα, νεοί και ώραιόι κι' οι δυο, οι όποιοι φαινότουσαν σαν να χάνουν μπροστά τους τό μέλλον πού θά έκανε αιώνα τη στιγμή εκείνη...

Δυστυχώς, ή γυναίκα αυτή ήταν ή πριγκίπισσα κι' ο άντρας απλός εϋπατρίδης, και τό διειρο διαλύθηκε μά-λις έφθασαν μπροστά στις πύλες του Έσκουριάλ.

Είχε νυχτώσει πειά τό παλάτι ήταν φωταγωγημένο και προς όλες τις διεθνσεις όλόγυρα, στους λόφους και τις κοιλάδες, καθ'όληστας έκάντοσαν κρατώντας φαράκια κι' αναζητώντας την πριγκίπισσα.

— Να ή Ίνφάντα ! φώναξαν έκτό φωνές, μόλις τό ά-λογο λαχνασμένο πέρασε την έξωτερική πύλη των άνα-κτόρων.

— Ο δόν Παέθ την συνοδεύει ! πρόσθεσε μία χλευστι-κή φωνή πού κατατάραξε τον Ιππότη μας.

Η φωνή αυτή άήκε στον γραμματέα του βασιλέως Ντε-ζα, στον θανάσιμο έχθρο του.

ΙΔ'

Ο δόν Παέθ, ακούγοντας τον καταχθόνιο αυτό ύπαινη-μό καταταράχθηκε, αλλά ή Ίνφάντα πήδησε άνάσφρη

κάτω, και χαιρετώντας με κινήσεις του χαριτωμένου κεφαλιού της τους αδελφούς που έτρεξαν και υποκλινόντουσαν στο πέρασμά της, τους έδειξε τον δόν Παέθ και τους είπε με την ειλικρίνεια που έχουν και η δειλότερες ακόμα γυναίκες στις κρίσιμες στιγμές:

— Κύριοι, να ο σωτήρας μου !...

Κι' επειδή οι αδελφοί την κύτταζαν, ξαφνιασμένοι, η 'Ινφάντα εξακολούθησε:

— Ο δόν Παέθ σκότωσε με τα ίδια του τα χέρια, τη μία με το πιστόλι του και την άλλη με το εγχειρίδιό του ύστερ' από μια πάλη σώμα με σώμα, δυο άρκοι, που ήταν έτοιμες να κατασπαράξουν την 'Ινφάντα της 'Ισπανίας !

— Όλ' αυτά, η πριγκίπισσα τα είπε με φαινομενική γαλήνη, η οποία με δυσκολία έκρυβε τον τρόμο που της είχε απομείνει από την περιπέτειά της...

Το ύφος της όμως ήταν τόσο πειστικό, ώστε κανείς δεν αμφέβαλλε για τα λόγια της.

— Όλοι τότε φώναξαν μ' ένθουσιασμό:

— Ζήτω η δόνα Χουανίτα !...

Και θριαμβευτικά την συνώδευσαν ως τα διαμερίσματά της.

Κατόπιν μαζεύτηκαν γύρω απ' τον δόν Παέθ, απευθύνοντάς του ένα σωρό κολακείες και συγχαρητήρια. "Ετσι κι' εκείνος, ανακτώντας το θάρρος του, χαίρεται τον γραμματέα μ' ένα χλευαστικό και περιφρονητικό χαμόγελο.

Οι σωματοφύλακες, οι οποίοι λάτρευαν τον συνταγματάρχη τους, οι ακόλουθοι, οι οποίοι τον αγαπούσαν για την καλωσύνη του και την κομψότητά του, άρχισαν να τον έζημιον και να τον εκθειάζουν για τις ανδραγαθίες του.

— Έτσι, από στόμα σε στόμα μαθεύτηκαν τα πάντα μέσα στο παλάτι κι' έφθασαν και ως τ' αυτήν του βασιλέως πριν ακόμα ξαναδη την κόρη του, η οποία είχε πάει ν' αλλάξει τουαλέττα.

Όταν η 'Ινφάντα, που την κρατούσε από το χέρι η δούκισσα ντ' Άλβα, παρουσιάστηκε στην πόρτα του βασιλικού δωματίου, ο Φίλιππος Β', αν και άρρωστος, σηκώθηκε κι' έτρεξε προς αυτήν και την έσφιξε, τρυφερά, στην αγκαλιά.

Συγχρόνως σχεδόν με την 'Ινφάντα μπήκε μέσα κι' ο γραμματέας, ο οποίος έσπευσε να συζητήσει με τον δούκα της Άλβας και τον Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή, που θρискόντουσαν πίσω από την καρέκλα του βασιλέως.

Η 'Ινφάντα διηγήθηκε τότε στον πατέρα της τις περιπέτειες, των οποίων ήρωας ήταν ο δόν Παέθ. Τό έκανε μάλλον αυτό με τόσο ένθουσιασμό, ώστε ο γραμματέας, που ανησυχούσε προ όλγυου, ανασκίρτησε από χαρά και είπε με σιγανή φωνή στον δούκα της Άλβας:

— Η 'Ινφάντα μας εξυπηρετεί θαυμάσια.

Ο βασιλεύς, αφού άκουσε τη διήγησι της κόρης του, γύρισε προς τον δόν Παέθ και του είπε:

— Κύριε Παέθ, έλάτε να φιλήσετε το βασιλικό μας χέρι. Σας ευχαριστούμε εξ όνόματος των υπηκόων μας.

Απεράντη χαρά και περηφάνεια έλαμψαν στο πρόσωπο του συνταγματάρχη των σωματοφυλάκων στο άκουσμα των βασιλικών αυτών λόγων.

Προχώρησε με το κεφάλι ψηλά και, ρίχνοντας περιφρονητικά βλέμματα στον γραμματέα, ακούμπησε το ένα του γόνατο καταγής και φίλησε το χέρι του βασιλέως.

— Κύριε Παέθ, εξακολούθησε ο βασιλεύς, είστε ο ευνουόμενος μας και σας αγαπούμε σαν έναν από τους προσφιλέστερους υπηκόους μας, αν και κατά την όμολογία σας, είσθε ξένος στο βασίλειο της 'Ισπανίας. Για να σας παράσχουμε λοιπόν ένα καινούργιο δείγμα της έμπιστοσύνης μας και της ευγνωμοσύνης μας, σας διορίζουμε διοικητή επαρχίας.

Ο δόν Παέθ ανασκίρτησε κ' υποκλίθηκε, ταραγμένος, ενώ ο γραμματέας χλώμιαζε και κύτταζε ξαφνιασμένος τον δούκα της Άλβας.

— Ο μαρκήσιος Μοντεγιάρ, εξακολούθησε ο βασιλεύς, έφυγε σήμερα, για τη Γρενάδα, της οποίας είναι αντιβασιλεύς. Θα πάτε να τον συναντήσετε. Σας διορίζουμε διοικητή του 'Αλμπαϊθίν, μιας πόλεως ταραχώδους, που μόνον τα νερά ενός ποταμιού τη χωρίζουν από τους έξωστες της 'Αλάμπρας.

Ο δόν Παέθ χλώμιασε. Η ευνουία αυτή που στην αρχή τον έκανε να σκιρτήσει από περηφάνεια, δεν ήταν πια παρά μια δυσμένεια.

Διοικητής προαστείου της Γρενάδας, υπό τις άμεσες διαταγές άλλου αξιωματικού, αυτός ο συνταγματάρχης των

σωματοφυλάκων, ο ευνουόμενος του βασιλέως !...

Ήταν αυτό μια πικρή ειρωνεία, τόσο πικρή, ώστε ο δόν Παέθ το νόμισε για άστείο και κύτταζε τον βασιλέα.

— Άλλά ο Φίλιππος Β' ήταν ψυχρός και σοβαρός σαν να προέδρευε σε ύπουρικό συμβούλιο.

Ο δούξ της Άλβας και ο γραμματέας άλλαξαν ένα χαμόγελο. Το πρόσωπο του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή από άχρo και κατσοφιασμένο, έγινε ήσυχο και γαλήνιο.

Οι αδελφοί φάνηκαν για μια στιγμή ξαφνιασμένοι. Η δυσμένεια εκείνη του βασιλέως προς τον δόν Παέθ ήταν ακατανόητη.

— Μεγαλειότατε, είπε τότε ο δόν Παέθ, ο οποίος τα είχε χάσει για μια στιγμή, το 'Αλμπαϊθίν είναι λοιπόν τόσο σημαντική διοίκηση, ώστε να το παραχωρήσει στον συνταγματάρχη της σωματοφυλακής σας, αντί σ' έναν απλό λοχαγό των χωροφυλάκων ή των λογχοφόρων !...

— Η σημαντικότης του 'Αλμπαϊθίν είναι ελάχιστα φαινομενική, αλλά μεγάλη στην πραγματικότητα, απάντησε ο βασιλεύς ήσυχα.

— Άλήθεια, Μεγαλειότατε ; είπε ο δόν Παέθ, χλωμός από όργη.

— Κύριε δόν Παέθ, εξακολούθησε ο βασιλεύς, έπειτα από λίγες μέρες, θα έχετε άποστολή να διαβιβάσετε από το ύψος του πύργου του 'Αλμπαϊθίν τα χίτσια και τους κήπους της 'Αλάμπρας.

Ο δόν Παέθ ανασκίρτησε και σήκωσε το κεφάλι του.

— Άφου είν' έτσι, είπε, δέχομαι την έντολή που μου εμπιστεύεται η Μεγαλειότης σας.

— Άλήθεια ; είπε ο βασιλεύς. Διαφορετικά, θα την ανώσωσαστε ;

— 'Ισως, Μεγαλειότατε...

Ο βασιλεύς δάγκωσε τα χείλη του.

Αντί όμως να παραφερθή, όπως έκανε, όταν του μιλούσαν με αυθάδεια, περιωρίστηκε να χαμογέλασε και είπε:

— Είσαι λοιπόν περήφανος, δόν Παέθ ;

— Πρέπει να είναι κανείς περήφανος, όταν έχει την τιμή να υπηρετεί την Μεγαλειότητά σας.

Ο βασιλεύς χτύπησε φιλικά τους ώμους του προστατευμένου του, πράγμα που το είδαν με δυσανεκία οι αντίπαλοί του, και κατόπιν έγενεψε να τον αφήσουν μόνο με τον συνταγματάρχη των σωματοφυλάκων του.

Τό βασιλικό δωμάτιο άδειασε άμέσως και ο βασιλεύς μόλις έμεινε μόνος με τον δόν Παέθ, είπε:

— Φίλε δόν Παέθ, σήμερα το πρωί σου έλεγα ότι έχεις μεγάλους έχθρους στην αυλή.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου, τη στιγμή που έχω τη φιλία της Μεγαλειότητός σας...

— Ναι, την έχεις. Κυκλοφορούν όμως παράδοχοι θρύλοι για σάς, κύριε Παέθ. Λένε ότι είσθε φιλόδοξος...

Ο ευνουόμενος χλώμιασε και κύτταζε τον βασιλέα.

— Και ότι, εξακολούθησε ο Φίλιππος Β', επιθυμείτε, όχι μόνο να φτάσετε ως τα άνωτερα αξιώματα του βασιλείου, αλλά και...

Ο βασιλεύς σταμάτησε και άρχισε να γελάει...

— Άλλά και... Μεγαλειότατε ; επέμεινε ο δόν Παέθ.

— Ω ! είναι άστείο πράγμα, φίλε Παέθ, είπε ο βασιλεύς. Εξάπαντος αυτός ο γραμματέας μου είναι καταχθόνιος άνθρωπος.

— Μεγαλειότατε, φώναξε ο δόν Παέθ, δεν ζητάω να μ'

θω ποιά κατηγορία ο γραμματέας διατύπωσε έναντι μου. Τό μόνο που ζητάω είναι να μου επιτρέψετε να μονομαχήσω μαζί του και να του θυθίσω στον λαιμό του τη λεπίδα του σπαθιού μου.

— Σιγώτερα, δόν Παέθ... Ο γραμματέας μου μου χρεάζεται...

— Άφου είν' έτσι, Μεγαλειότατε, τότε πρέπει να κριστεί μόνος σας αν η υπηρεσίς μου, ή αφοσίωσή μου κ' ή πίστι μου δεν είναι αρκετές για να με υπερασπίσουν έναντιόν κάθε άτιμης κατηγορίας. Ωστόσο, αν πιστεύετε στον δόν Χοσέ Ντεζά κι' όχι στην καρδιά σας και στα μάτια σας, Μεγαλειότατε, τότε στείλτε με στην άγχνη.

— Άλλά μη μου πείτε, γιατί με κατηγορεί ο άνθρωπος εκείνος, γιατί τότε, παρά τον σεβασμό που όφειλω στη Μεγαλειότητά σας...

— Βλέπεις, φίλε Παέθ, τον διέκοψε ο βασιλεύς με καλωσύνη, ότι πρέπει ν' άπομακρυνθής απ' την αυλή ένα μήνα τουλάχιστον... Ξέρω ότι οι Μαυριτανοί έτοιμάζονται να επαναστατήσουν κι' έτσι θα μ'ας δοθεί άφορμή να τους εξονο

περδέσουμε μια για πάντα και να μην άκούμε πια τις

γκρίνεις του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή και πολλών άλλων. Θεέ μου ! πρόσθεσε ο βασιλεύς, αναστενάζοντας, με πληξι. Πόσο όληροί κι' άνιστοι είναι οι άνθρωποι αυτοί και με πόση ευχαρίστησι θα τους έκαιγα αν δεν μου ήσαν τόσο αναγκαίοι...

— Η Μεγαλειότης σας, είπε ο δόν Παέθ, δεν θα μπορούσε να βρη τρόπο να τους αντικαταστήση ;...

Ο Φίλιππος Β' χαμογέλασε κ' είπε:

— Είσαι πολύ έξυπνος, δόν Παέθ.

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε...

— Και έπειδή είσαι πολύ έξυπνος, θα καταλαβαίνης ότι εγώ γέρασα, ότι με θασανίζει ή ποδάγρα μου, ότι το σημερινό κυνήγι με κόυρασε κι' ότι έχω άνάγκη άναπαύσεως. Χτύπησε το τύμπανο, δόν Παέθ, ναρθούν οι ευγενείς μου να με γδύσουν...

— Να σας φορέσω τό πουκάμισο, Μεγαλειότατε ;

— Βλέπεις λοιπόν ότι είσαι φιλόδοξος, δόν Παέθ, φίλε μου, άφου μου ζητάς μια ευνουία που ταιριάζει μόνο σ' ευγενείς ήγεμονικού αίματος ; Όχι, πήγαινε... Άπόψε δεν θα γίνει ή συνηθισμένη τελετή για την κατάκλιση του βασιλέως.

Ο δόν Παέθ υποκλίθηκε.

— Άλήθεια, εξακολούθησε ο Φίλιππος Β', αν δεν ήσουν πολύ κουρασμένος, θα έκανες καλά να ξεκινήσης άπ'όψε...

— Για τη Γρενάδα ;

— Βέβαια, φίλε μου. Ο καιρός είναι πολύτιμος.

Ο δόν Παέθ προσήλωσε τό έρευνητικό του βλέμμα στον βασιλέα. Ο Φίλιππος Β' είχε τό ύφος ενός καλοκάγαθου ανθρώπου, ο οποίος δεν καταλάβαινε τίποτε από πολιτική κι' ενδιαφερόταν μόνο για την ποδάγρα που τον θασάνιζε.

— Δεν είμαι ποτέ κουρασμένος προκειμένου να υπηρετήσω την Μεγαλειότητά σας, είπε ο δόν Παέθ.

— Μήλυσες όρθά, φίλε μου. Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν. Θα φύγης άπόψε άθρόωβα, μόνος σχεδόν, μαζί με μερικούς σωματοφύλακες, γιατί ένας συνταγματάρχης του βασιλέως δεν ταξιδεύει ποτέ χωρίς άκολουθία.

— Μεγαλειότατε, θα εύδοκήσετε να μου κάνετε μια μικρή χάρι ;

— Μήλα, φίλε δόν Παέθ... Είμαι πάντοτε έτοιμος να εξυπηρετήσω αυτούς που άγαπώ...

— Θα ήθελα να διαλέξω μόνος μου τη φρουρά του 'Αλμπαϊθίν.

— Καλά... Πάρε όποια τμήματα θέλεις.

— Θα ζητήσω λοιπόν την πρώτη ίλη της σωματοφυλακής, τό σύνταγμα των Γερμανών χωροφυλάκων, των οποίων διοικητής ήταν ο δόν Φερνάντο ντε Βαλέρ κι' επί πλέον ένας λοχο Γερμανών λογχοφόρων.

— Έστω, σου τά παραχωρώ ! Θα φύγουν αύριο, ενώ συ θα προηγηθής για να καταλάβης τη θέσι σου.

Ο δόν Παέθ φίλησε τό χέρι του βασιλέως κι' έκανε ένα θήμα πίσω για να θυγί έξω.

Μά στο κατώφλι της πόρτας στάθηκε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, Μεγαλειότατε, είπα, έχω να σας ζητήσω μια τελευταία χάρι.

— Άς άκούσουμε ! είπε ο βασιλεύς με καλωσύνη.

— Ο δόν Ντιέγκο ντ' Αλτόνα, ένας από τους ευγενείς θαλαμηπόλους σας, πέθανε την περασμένη εβδομάδα σέ μονομαχία και δεν αντικατεστάθηκε ακόμα.

— Και θέλεις να μου δώσης κανένα προστα-

τεύμενο ;

— Ένα φίλο, Μεγαλειότατε, Σκώτο ευγενή, από καλή οικογένεια, ο οποίος θέλει να σας όπηρετήση...

— Καλά. Στείλ' τον μου !...

— Θα τον ειδοποιήσω και θα φθάση αύριο στο 'Εσκουριάλ πριν απ' τη δύση του ήλιου. Θα ήθελα, Μεγαλειότατε, να μη μάθη κανείς στην αυλή, ότι ο ευγενής αυτός συστήθηκε από μένα.

— Σοι τό υπόσχομαι με τον βασιλικό μου λόγο.

Ο δόν Παέθ θγήκε απ' τό βασιλικό διαμέρισμα κι' έφτασε ως τό μυστικό διάδρομο που ώδηγούσε στο διαμέρισμα του.

Σκοτάδι άπλωνόταν όλόγυρα. Ωστόσο ο ίππότης ένόμιζε πως είδε μια λευκή σκιά να κινείται μπροστά του.

Άμέσως διευθύνθηκε προς αυτήν και τη στιγμή που έτοιμαζόταν να ρωτήσει ποιός είναι, ένα άθρό χέρι έπιασε τό δικό του και μια φωνή, που την άνεγνώρισε άμέσως, τό ψιθύρισε:

— Σιωπή !

Η φωνή εκείνη, καθώς και τό χέρι, ήσαν της 'Ινφάντας.

— Σείς εδώ, κυρία ; ρώτησε μ' έκπληξι και χαρά.

— Σιωπή ! Ξαναείπε εκείνη. Δεν μου είπατε θέβαια ψέματα, όταν με θεβαιώσατε πως κατάγεσθε από ήγεμονική οικογένεια.

— Όχι, στην τιμή μου.

— Θα φύγετε για ν' αναλάβετε τη διοίκηση ενός φρουρίου στο βασίλειο της Γρενάδας, δεν είν' έτσι ; Λένε ότι θα έχουμε πόλεμο με τους Μαυριτανούς... Νά είσθε άνδρείος και να με σκέπτεσθε.

Η φωνή της 'Ινφάντας έτρεμε.

— Καί... ρώτησε ο δόν Παέθ, συγκινημένος, και σείς, κυρία ;

— Έγώ, απάντησε η 'Ινφάντα, θα περιμένω να γίνετε ο μεγαλύτερος στρατηλάτης της 'Ισπανίας και να ξαναπαρέτε τό ήγεμονικό όνομά σας. Χαίρετε...

Ο δόν Παέθ άκουε ακόμα τη μελωδική και τρεμάμενη εκείνη φωνή που γέμιζε την καρδιά του περηφάνεια κι' ένθουσιασμό, ενώ η 'Ινφάντα θρискόταν πια μακριά και τό θρόνισμα των φορεμάτων της είχε σθούει πια στην άκρη τό διαδρόμου.

Πήγε στο δωμάτιό του γεμάτος έλπίδες. "Επειτα πριν καλέση τον Μαυριτανό όπρητή του για να διατάξη να έτοιμάση τά της άναχωρήσεως, ρίχτηκε σέ μια πολυθρόνα, σταύρωσε τά χέρια του κ' είπε μ' ένα περήφανο χαμόγελο:

— "Α, κύρ' Φίλιππε, βασιλιά των 'Ισπανών, είσαι μεγάλος πολιτικός, όπως λένε και είσαι πραγματικά, άφου κρύβεις τη δυσμένεια κάτω από μια μεγάλη φιλία. Άλλά δεν ξέρεις καλά και τον δόν Παέθ, Μεγαλειότατε, είμαι πολιτικός θαυτερος άπό σάς...

— Ω, φιλόδοξία — έπρόθεσε — είσαι τό μεγαλύτερο κι' ευγενέστερο απ' όλα τα πάθη, γιατί αυτοί, τους οποίους κυριεύεις, άνεβαίνουν πολύ ψηλά και δεν σταματούν ούτε σ' αυτά τά ακαλαπία του θρόνου.

Μετά μια ώρα, ο δόν Παέθ εκάλπαζε επάνω στο άλόγό του και άκολουθούμενος από τον Μαδρό, όπρητή του στις θουνοπλαγίες της Σιέρρας.

ΙΕ"

Ήταν ή ώρα δυό με-

τά μεσάνυχτα και ή σελήνη που είχε ανά-

τελείει πίσω απ' τους λόφους, ώδηγούσε τον ίππότη μας σή νύχτε-

ρητή του Ιππασίου.

(Άκούσθεις)

Η δούκισσα ντ' Άλβα κρατούσε απ' τό χέρι την 'Ινφάντα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΚΑΙ ΒΕΡΘΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

ΕΝΑ Θράδυ, ο νεαρός μουσικός Ροδόλφος Άρνχαϊμ κ' η Βέρθα, η πιο όμορφη κόρη της Μαντόζα, θοισκόντουσαν μόνοι. Ο Ροδόλφος κ' η Βέρθα ήταν άρραβωνιασμένοι κι' ενώ πέθαιναν από έρωτα ήσαν ωστόσο υποχρεωμένοι να χωριστούν. Ο Ροδόλφος θα πήγαινε δυό χρόνια κοντά σ' ένα μαέστρο, για σπουδές. Έπειτα, όταν θα γύριζε, ο πατέρας της Βέρθας θα τον διωριζε μαέστρο και θα του έδινε την κόρη του.

— Βέρθα, της είπε σε μία στιγμή ο Ροδόλφος, όταν πάσαν τα φιλά και τ' αγκαλιάσματα, θα ήθελες να παίξουμε μαζί την άρια που τόσο σ' αρέσει; Αυτό θα είνε η πιο όμορφη ανάμνησί μου. Όταν θα χωρίσουμε κι' εγώ θα ζω μακριά από σένα, οι γοητευτικοί ήχοι αυτής της μελωδίας θα μου γλυκαίνουν τον πόνο μου και θα με κάνουν να νομίζω ότι θρίσκεσαι κοντά μου.

Η Βέρθα τον κύτταξε μ' απερίγραπτη τρυφερότητα. Έπειτα πήρε την άρπα της κι' άρχισε να παίζει μία υπερκόσμια μελωδία ενώ ο Ροδόλφος την συνόδευε με το θιολί του.

Έπειτα, όταν οι γοητευτικοί ήχοι αυτής της μουσικής σταμάτησαν, οι δυο έρωτευμένοι εντελώς αμόθυμα έπασαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου για να συνεχίσουν τις αισθηματικές τους τρυφερότητες.

Την άλλη μέρα ο Ροδόλφος έφυγε από τη Μαντόζα. Κι' όταν έπειτα από δυό χρόνια γύρισε, ο πατέρας της Βέρθας κράτησε την υπόσχεσί του.

Τώρα ο Ροδόλφος κ' η Βέρθα ζούσαν ευτυχισμένοι σ' ένα όμορφο σπίτι τους παίζοντας συχνά την παλιά άρια της Βέρθας.

Αυτή η άρια ένώνει τις καρδιές μας και τις κάνει να μιλούν ή μία στην άλλη, δήλωνε ο Ροδόλφος.

—Ναι, αγαπημένε μου, η μουσική της, λικνίζει τα ευτυχισμένα όνειρά μας. Κάθε νότα της είνε σαν ένας έρωτικός σου λόγος, κάθε ήχος της είνε τόσο ευχάριστος, σαν τα παθητικά σου φιλά.

—Ω, δεν χρειάζομαι να σε βλέπω, αγαπημένη μου Βέρθα, της απαντούσε εκείνος, φτάνει ν' ακούω μόνο τους ήχους της άρπας σου για να σε φαντασθώ και να σε νοιώσω κοντά μου. Τώρα η αγαπημένη μου χαμογελά από ευχαρίστησι, λέω. Τώρα κλείνει με ήδυστα βήματα τα μάτια της. Αυτή τη στιγμή τρέμουν από τη συγκίνησή της χείλη της και κλαίει. Και τώρα έχει γείρει προς τα πίσω το κεφάλι της κι' αναζητάει με τη φαντασία της την γλύκα των φιλιών μου.

—Ναι, ναι, αγαπημένη μου, του έλεγε η Βέρθα. Ξέρω πόσο μ' αγαπάς, μα δεν μπορείς να φαντασθής πόσο περισσότερο είμαι δική σου.

Κι' ο Ροδόλφος χαμογελούσε ευχαριστημένος γιατί ένοιωθε να του χαϊδεύη το πρόσωπο το γοητευτικό βλέμμα της γυναικός του.

Το σπίτι είχε έναν όμορφο κήπο. Και συχνά κατέβαιναν σ' αυτόν και θάδιζαν στα δρομάκια του αγκαλιασμένοι με μεγάλη τρυφερότητα. Ύστερα όταν κουραζόντουσαν πεινά να κυττάζουν τ' αστέρια, πήγαιναν να ξεπλωθούν στο διαμέρισμά τους, μα για να συνεχίσουν πάλι τα χάδια και τα φιλά τους.

Κι' έτσι πέρασαν δυό χρόνια. Στο τέλος του δεύτερου χρόνου, ήρθε στον κόσμο ένα χαριτωμένο παιδάκι.

—Είνε ο έρωσ μας! του είπε με τρυφερότητα η Βέρθα.

—Είνε η καρδιά μας! ψιθύρισε σαν ώνειροπαρμένος από την ευτυχία του ο Ροδόλφος και φίλησε με συγκίνησι την γυναίκα του στο μέτωπο.

Βέρθα

Κι' από τότε άφωσιώθηκαν στην ανατροφή του παιδιού τους. Η Βέρθα δλε την μέρα βρίσκονταν κοντά του. Ο Ροδόλφος πάλι διθύθυε την όρχήστρα του Ωδείου, έκανε ένα σωρό παραδόσεις. Είχε ένα πλήθος πλούσιες μαθήτριες κι' έτσι κατάφερε να μαζεύη άφθονα λεφτά για το παιδί τους.

Κι' αυτός, ένας καλλιτέχνης που ποτέ δεν είχε καταλάβει την αξία του χρήματος παρά μόνο στις τραγικές νεανικές άδεκαριές του, τώρα δεν σκεφτόταν παρά μόνο αυτό, μόνον το χρήμα για το παιδί του.

Όταν τύχαινε να είνε με τους φίλους του, αγωνίζονταν να φέρη με τρόπο την συζήτηση στο σπίτι και στην οικογένεια για να δηλώση με υπερηφάνεια:

— Ξέρετε, έχω κι' εγώ ένα χαριτωμένο κοριτσάκι! Στο πρόσωπό του ακτινοβολεί ένα γοητευτικό χαμόγελο και τα μάτια του είνε τόσο άθωα σαν τα μάτια των αγγέλων!...

Ξαφνικά, όμως, αυτό το χαριτωμένο πλασματάκι άρρωσθηκε θανατικά και πέθανε!

Όταν ο Ροδόλφος το είδε νεκρό πάνω στο πάλλευκό του κρεβάτάκι, χλωμό και παγωμένο σαν το μάρμαρο, δεν είπα ούτε μία λέξι, δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ. Μούγγριζε μόνο σαν πληγωμένο ζώο ή σαν άνθρωπος που του σφιγαν με μία θηλειά το λαιμό!...

Μα η γυναίκα του, η Βέρθα, δεν είχε τόση δύναμι για να κρύψη τον σπαραγμό της. Μέρα και νύχτα έκλαιγε και σπάρραζε την καρδιά της και την καρδιά του άνδρός της.

— Άν εξακολουθήσεις να κλαίς και να υποφέρεις έτσι, της είπα ο πατέρας της, γρήγορα θ' ακολουθήσεις το παιδί σου στον τάφο.

Μα εκείνη δεν άκουγε κανέναν. Έπεφτε στην αγκαλιά του Ροδόλφου σαν να του ζητούσε προστασία κι' έκλαιγε αδιάκοπα μ' αναφυλλήτα.

Ήταν επόμενο φυσικά ν' άρρωσθήσε θανατικά. Έτσι ύστερα από λίγους μήνες μετά τον θάνατο της κόρης της την ακολουθήσε κι' αυτή στον τάφο.

Κι' όταν ένοιωσε να πλησιάζη το τέλος της είπα στο Ροδόλφο:

—Θα πάω να συναντήσω το παιδί μας. Άρκετόν καιρό έμεινε εκεί πέρα μοναχό του. Μα σου όρκίζομαι ότι ποτέ δεν θα σ' εγκαταλείψω. Το πνεύμα μου, η ψυχή μου θα έρχεται να σε παρηγορή, όταν η ζωή σε πληγώνη. Και μη ξεχνάς να παίζης κάπου-κάπου την αγαπημένη μας άρια. Μη το ξεχνάς... Σου το ζητώ ως μία μεγάλη χάρη.

Κι' όταν ο Ροδόλφος της το υποσέθηκε, έκλεισε ευτυχισμένη τα μάτια της κι' έγκατέλειψε για πάντα αυτόν τον μάταιο κόσμο.

Η Βέρθα, η αγαπημένη γυναίκα του έρωτευμένου μουσικού είχε πειά οθύσει. Τώρα ο Ροδόλφος είχε μείνει ολομόναχος. Ήταν τόσο χλωμός, τόσο λυπημένος, τόσο άπογοητευμένος από τη ζωή του που φαινόταν κι' αυτός σαν πεθαμένος. Οι φίλοι του, που τον λυπόυτουσαν, του πρότειναν να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι για να θεσπευθή από τη μελαγχολία του και την νευρασθένεια που τον είχαν κυριεύσει. Κι' ο Ροδόλφος πράγματι, άκολουθήσε τη συμβουλή τους.

Όταν ύστερ' από έξη μήνες γύρισε πάλι στο σπίτι του το θρήκε όπως το είχε εγκαταλείψει. Το γραφείο του με τη φωτογραφία της αγαπημένης του γυναικός, το ιδιαίτερο διαμέρισμά τους που από κάθε γωνία του, από κάθε έπιπλό του ξεπηδούσαν ή αισθηματικές του ανάμνησεις, το θιολί του, την άρπα της Βέρθας, στην ίδια πάντα

ΓΩΣ ΘΡΗΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

“Ήλιε μου, στο θασίλειμα, θέ να σου παραγγείλω τα λιοθαράματα θάρω να σε ξαναρωτήσω: Μην είδες μίαν όμορφονεία και μία καλή κοπέλλα... Για πές μου τα σημάδια της, μην τύχη και την είδα. — Ψηλόλιγν' ήταν στο κορμί κι' άσπροδερή στην όψη είχε τα μάτια σαν έληές, τα φρύδια σαν γαϊτάνι είχε τον ήλιο πρόσωπο, τα χείλη της μερτζάνι και μέσ' σ' της Μάνης τα χωριά σαν κείνη δεν είν' άλλη... — Έψεθραδύς έπέρναγα σ' “Αδη το περιόλι. Έκεί της γράψαν τ' όνομα με τους άποθαμένους... Μοόπε να πώ στο σπίτι της να μην την καρτερούνε...”

Τρεις άντρωμένοι θούλονταν να θγουν από τον “Αδη. Κλέψαν του Χάρου τα κλειδιά, του Χάρου τ' αντικλειδιά. Κανένας δεν τους άκουσε, κανένας δεν τους είδε. Μία λυγερή τους άκουσε, μία λυγερή τους είδε. — Για πάρτε με, άντρωμένοι μου, πάρτε με από τον “Αδη, Γιατ' άφηκα μικρό παιδί και άντρα παλληκάρι. — Τρίζουν τα παπουτσάκια σου και μάς άκούνε κι' άλλοι... — Έγώ τα θγάνω τα ρήμα και τα πετώ στον “Αδη...”

“Ενας άητός καθότανε στού Χάρου το περβόλι και πουπουλομαδιώνανε και φεύγαν τα φτερά του, τάλλα πουλιά του λέγανε και τάλλα τον ρωτούσαν: — Τι έχεις, άητέ, που θλίβεσαι και πουπουλομαδιόσαι; — Το σπίτι μου άποζήτησα και δεν μπορώ να στέκω. Πάψ' άνεμε, πάψε, καιρέ, και πάψε τραμουντάνα, να πάω να ιδώ τα σπύτια μου, να ιδώ το ποίος με κλαίει, να ιδώ αν με κλαίνε οι φίλοι μου, με κλαίνε κ' οι δικοί (μου)...

“Όπως με κλαίει ή μάνα μου, κανένας δεν με κλαίει.

Δεν σόπιαναν δεν σόπρεπαν δάκρυα και μοιρολόγια μόν' σόπιαναν, μόν' σόπρεπαν πέντε ζυγές παιγνίδια ή δυό να παίζουν το πρωί κ' ή δυό το μεσημέρι και προς το γέροιο του ήλιου να παίζουνε κ' ή πέντε...

Να τώξερα, παιδάκι μου, πώς θέλα μου πεθάνει, να σε θασώ στα χέρια μου να σ' έχω στην ποδιά μου, να πάω στην Πόλη για γιατρό, στη Βενετία για ρούχα, να πάω στην Άνδριανούπολη να φέρω Βενετιάνο να θρώ χουσάφι, μάλαμα για να σε εξαγοράσω... Μάνα, στην Πόλη με πουλάν, στείλε κι' αγοράσε με. Μάϊδε με χίλια με πουλάν, μάϊδε με δυό χιλιάδες. Γυρεύουν χίλια πεκινά και πέντε ξανιά μάσκο, γυρεύουν και τη θάλασσα μ' όδλα της τα καράβια γυρεύουν και τον ούρανό μ' όδλα του τα σημάδια. — Έγώ τα πεκινά θασώ, το μάσκο θ' αγοράσώ, τον ούρανό τον τραμερό πώς να τον κατεβάσω; τη θάλασσα τη ρώνωσα πώς να την συμμαζέψω;

“Η άφεντιά του κίνησε και θέλει να πηγαίνη. “Άς τον παρακαλέσουμε ή άδερφές κ' ή μάνα κ' αυτές ή καλοπαιρνέυτες και μαπαμένες χήρες να πη άπ' τις έγκλημαίες κι' από τα μονάστρια, να σύρη μία στρογκιά φανή ν' άκούση ό κάτω κόσμος: — Παιδιά, σάς κλαίη ή μάνας σας, άδερφές, ή άδερφάδες άντρες, σάς κλαίη τα ταίρια σας, σάς κλαίη τα παιδιά (σας). Θέ μου, και που να θρίσκεται ο πεθαμένος κόσμος; Στον κάτω κόσμο θρίσκονται στην πλάκα και στο χώμα και γεύονται τον κουνιαχτό, της πλάκας το φαμάκι. Κόσμε γλυκέ, κόσμε πικρέ, κόσμε φαμακωμένο, θα σ' άποχαρητήσουμε κι' όμορφοι κι' άντρωμένοι. Κόσμε, και ποίος θα σε χαρή και ποίος θα σε κερδίση; Θα σε κερδίσουν τα θουνά, θα σε χάσουν οι κάμποι, γιατ' είνε ό κόσμος το δεντρί κι' έμεις το παρκό του κι' ό Χάρος πουν' ό τρυγητής μαζεύει τον καρπό του!...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΑΡ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ
Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΧΟΝΤΖΑ

“Ο Νασρεντίν χόντζας, χαζεύοντας κάποτε στο παζάρι, είδε μ' άπορία, κάποιον που πουλούσε έναν παπαγάλο για ένα πεντόλιρο.

“Τρελλός που είν' ό κόσμος! σκέφθηκε. Πέντε λίρες για ένα πουλί, πιο μικρό κι' άπ' όρνιθα...”

Τράβηξε, λοιπόν, ίσα στο κοτέτσι, που είχε στην αυλή του, διάλεξε την πιο θρεμμένη γαλοπούλα, που ζύγιζε πολλές όκάδες και πήγε στην αγορά, να την πουλήση. Την έδινε κι' αυτή για πέντε λίρες! “Άλλα δεν έβρισκε άγοραστή παραπάνω άπ' τα τριάντα γρόσια...”

Στα τελευταία δεν θάσταζε και στο στερνό πελάτη, που τούδινε τα τριάντα γρόσια, είπα:

— Έδώ, τζάνεμ, πουλήθηκε ένας παπαγάλος πέντε λίρες και σου φαίνονται πολλά γι' αυτή τη γαλοπούλα, που ζυγίζει σαν άρνι, κι' αξίζει όσο δέκα παπαγάλοι;...

— Έχεις δίκιο! του άποκρίθηκε ό άλλος. “Άλλ' ή διαφορά είνε πώς ό παπαγάλος κουβεντιάζει...”

“Ο Νασρεντίν γύρισε τότε και κύτταξε τη γαλοπούλα του, τη στιγμή που αυτή έκλεινε το μάτι, σαν ναθελε να του πη: “Καλά σου λέει ό άνθρωπος, θλάκα!”

— Καλά, καλά! είπα τότε ό χόντζας στον άγοραστή. “Άν ό παπαγάλος κουβεντιάζη, ή γαλοπούλα μου, όμως, έμένα... σκέφτεται!...”

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΕΝΡΥ ΣΜΙΘ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΚΟΡΝΙΖΑ

ΕΞΗ κιάλας ή ώρα. Το μεγάλο γραφείο του ήταν τώρα, σκοτεινό, ξημερο, απελπιστικά ξημερο, άδειο! Ο Ρόμπερτ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Τι τραγωδία! Είχε έρθει πια το τέλος. Αύριο τελείωνε η τριμηνία. Έπρεπε να πληρώσει πέντε λίρες για το ένοίκιο... Μά, ναι, έπρεπε να το πάρη απόφασι: δεν ξαναρχίζει κανείς τη ζωή του στα σαρανταπέντε χρόνια...

Ο Ρόμπερτ είχε χάσει την θέσι του, μία θέσι διευθυντού, όταν χρεωκόπησε η εταιρεία «Ανταμσον» κ' είχε ξαναρχίσει να κάνει τον δικηγόρο. Μά δεν ήταν εύκολο. Δεν είχε πελάτες. Τρείς μήνες τώρα είχε την εντύπωσι, ότι ήταν ένας ναυαγός που πάλευε για να σωθῇ μέσα σ'ε μια ζοφερή θύελλα. Μά η δύναμεις του τον εγκατέλειπαν και σιγά-σιγά θυσιζόταν στα παγωμένα νερά.

Ο Ρόμπερτ σηκώθηκε απότομα κι' άναψε το φῶς. Ήταν ώρα πια να γυρίση στο σπίτι του, όπως κάθε θράδου, με μία άβυσσάχη πικρία στην καρδιά. Η ματιά του, για μία στιγμή, έπεσε επάνω σ'ε μια φωτογραφία με άσημενια κορνίζα, που ήταν δίπλα σ' ένα κώδικα. Ήταν η φωτογραφία της γυναίκας του, της όμορφης Λιλιάνας, του ήλιου που φώτιζε ακόμα τη ζωή του, της μοναδικής παρηγοριάς του, στον κόσμο. Έδω και τρία χρόνια την είχε πάρει από έναν οίκο μόδας, όπου ήταν μανεκέν, για να της δώση τ' όνομά του και να την κάνει γυναίκα του. «Ετσι, τώρα η μόνη σωτηρία του, ο μόνος δεσμός που τον κρατούσε ακόμη στη ζωή, ήταν αυτή η φλογερή όμορφιά, αυτή η μεγάλη αγάπη του.

«Εξαφνα, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο υπάλληλός του, που τον είχε άλλοτε μαζί του στην εταιρεία, και που τώρα, άνεργος κι' αυτός έκανε τον κλητήρα του δικηγορικού του γραφείου. — Κύριε Ρόμπερτ, του είπε, θέλει να σ'ας μιλήση μία κυρία... Μία κυρία; Τι ήθελε άρα γε; Ο Ρόμπερτ, με μία κουρασμένη κι' αδιάφορη κίνησι του έκανε νόημα να την αφήση να περάση.

«Η κυρία που μπήκε στο γραφείο του ήταν υψηλή, κομψή, με μία πολυτελή γούνα στους ώμους κι' αρκετά νέα ακόμη. — Δεν με ξέρετε... ψιθύρισε δειλά. Μά δεν έχει καμμία σημασία. Ούτε κι' εγώ σ'ας ξέρω... Είχα ανάγκη από ένα δικηγόρο και μπήκα στο πρώτο γραφείο που θρήκα μπροστά μου... Μπορείτε να με ακούσετε;

— Καθίστε, παρακαλώ... Έκανε ο Ρόμπερτ, σκανδαλισμένος από αυτή την επίσκεψι της άγνωστου.

«Η κυρία κάθισε σε μία πολυθρόνα απέναντί του, πήρε μία θαυραίναν άναπνοή και κατόπιν του είπε:

— Ο σύζυγός μου με άπατά. Θέλω να χωρίσω. Η ζωή μου έγινε άφορητη... Ο άνδρας μου είναι μηχανικός. Τον

λένε Χόουαρτ... Είναι τριανταέξη χρόνων... Πρέπει να με βοηθήσετε. Δεν μ' ενδιαφέρουν τα έξοδα. Φθάνει μόνο να χωρίσω. Μά θ' άργήση πολύ το διαζύγιο:

— «Οχι, κυρία. Τῆς άπάντησε ο Ρόμπερτ. «Αν έχετε άποδείξεις, ή ύπόθεσις αυτή θα τελειώση γρήγορα. Μά για να δούμε... Πῶς έχει αυτή ή ιστορία;

— Είναι απλή... έκανε με πικρία ή άγνωστος. «Ο άνδρας μου με άπατά με μία άλλη γυναίκα. Από τα γράμματα που έχω στα χέρια μου, φαίνεται καθαρά ότι έχουν έρωτικές σχέσεις. Άλλ' αυτής τῆς γυναίκας δεν ξέρω παρά μόνο το μικρό όνομα...

— Μήπως έχετε και μάρτυρες;

— Έχω... τα μάτια μου! Έδω και μισή ώρα τους είδα σ' ένα «γκρίλ - ρούμ» του Πικαντίλλυ. Είχαν σήμερα ραντεβού. Έμαθα από μία καμαριέρα, ότι του είχε τηλεφωνήσει να πάη εκεί πέρα. Και πήγα κι' έγώ... Η φωνή τῆς άγνωστου πνίγηκε από ένα λυγμό.

— Σ'ας ζητώ συγγνώμην... του είπε σ'ε λίγο δειλά. Μά υποφέρω τόσο πολύ!... Αυτή ή γυναίκα είναι παντρεμένη. Είδα τη θέρα στο χέρι τῆς...

Ο Ρόμπερτ κύτταξε με πολλή συμπάθεια την πελάτισσά του.

— Δυστυχῶς, τῆς είπε, πρέπει να μάθετε και το έπώνυμο αυτής τῆς γυναίκας. Δεν φθάνει μόνο το μικρό της όνομα. Έχετε μαζί σας τα γράμματα τῆς;

— Οχι... Άλλ' αθ' σ'ας τ'αφέρω αύριο το πρωί... Έλπίζω μάλιστα να συγκεντρώσω και άλλες πληροφορίες. Καί τώρα... τί πρέπει να σ'ας άφήσω;

Ο Ρόμπερτ έκανε μία κίνησι που έσήμαινε ότι το ζήτημα αυτό δεν είχε καμμία σημασία. Η άγνωστος σηκώθηκε, έθγαλε από την τσάντα της ένα πεντόλιρο και

το άφησε επάνω στο γραφείο.

Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε. «Επί τέλους! Τα πρώτα λεπτά... Πέντε λίρες!

— Φαίνεται πῶς θα είναι παραπολύ όμορφη αυτή ή γυναίκα, για να την προτιμάη από σ'ας ο άνδρας σ'ας... είπε με φιλοφροσύνη στην άγνωστο...

— Α, ναι, είναι πιο όμορφη από μένα! Έκανε εκείνη, κλεινοντας με πόνο τα μάτια της.

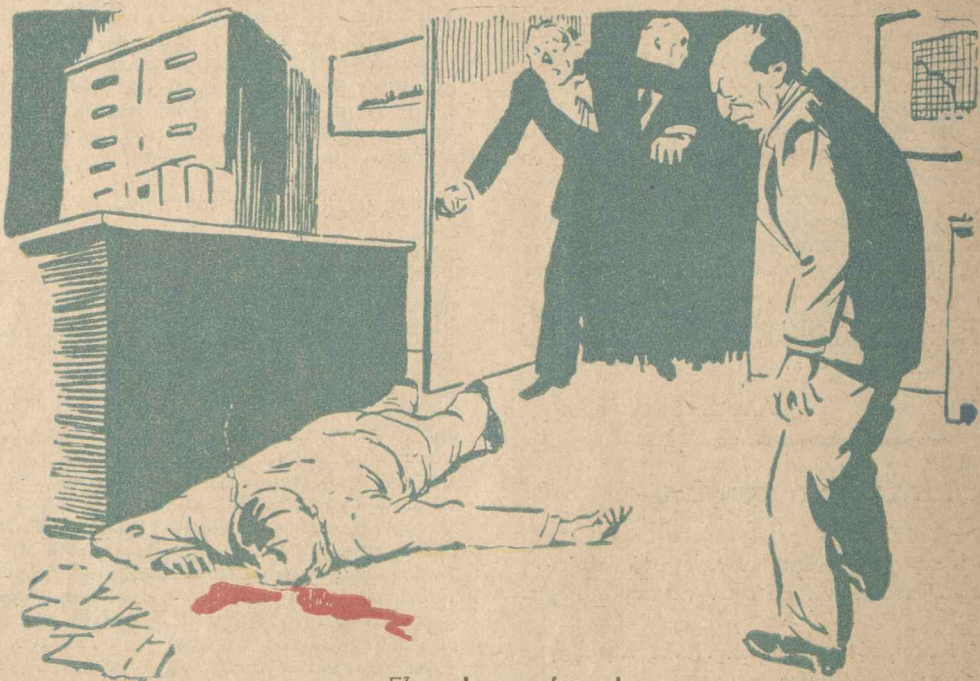
Κι' έπειτα, έπρόσθεσε:

— Είναι τρομερό, σ'ας θεθαίω, να νοιώθη μία γυναίκα, ότι ή φίλη του ανδρός της είναι πιο όμορφη. Καθῶς θέλετε δεν αταπατῶμαι... Δεν έχω καμμία έλπίδα ότι μπόρῶ να τ'αγάλω πέρα μαζί τῆς...

Η άγνωστη τώρα είχε ταραχθῇ. Τα χέρια της με μία νευρικότητα άγγιζαν τὰ διάφορα πράγματα που ήσαν επάνω στο γραφείο: τὸν κώδικα, τὸν χαρτοκόπητη, τὸ μεγάλο κρυστάλλινο καλαμάρι.

Μηχανικά, χωρίς να ξέρη τί κάνει, γύρισε την άσημενια κορνίζα και έβριξε μία άφηρημένη ματιά στη φωτογραφία τῆς Λιλιάνας. «Εξαφνα όμως χλώμιασε, ή φωνή

(Συνέχεια στή σελίδα 50)

Είχε αυτοκτο.ήσει!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— «Ας απομακρυνθούμε, του είπε ο Ζάν Ρενώ. Έχω να σ'ας μιλήσω και δεν θέλω να μ'ας ακούσουν. Ο Έδμόνδος, αν και ξαφνιασμένος, τὸν άκολουθησε, χωρίς διαταγή.

— Νέε μου, είπε ο γέρος, πρό δλίγου μιλούσες για το καλό σου άστρο, που σ' έφερε ως εδώ. Μά ήταν πραγματικά το καλό σου άστρο; Έγώ νομίζω μάλλον πῶς ήταν το κακό σου άστρο.

— Τι θέλετε να πῆτε; φώναξε ο Έδμόνδος έκπληκτος κι' άνήσυχος.

— Ότι πρέπει να σπεύσης να εγκαταλείψης αυτόν τὸν τόπο και να μὴν ξαναγυρίσης ποτέ εδώ.

— Δεν σ'ας καταλαβαίνω.

— Ό,τι σοῦ λέω, είναι για το συμφέρον σου.

— Δεν έχω κανένα λόγον ν' άμφισβállω γι' αυτό, είπε ο Έδμόνδος. Νομίζω όμως ότι είναι άπαραίτητη μία εξήγηση.

— Θα μὸύ άπαντήσης ειλικρινῶς στις έρωτήσεις μου;

— Γιατί όχι;

— Ξέρεις τῆ δεσποινίδα;

— Τῆ δεσποινίδα, στην όποία μιλήσα πρό δλίγου; Βέβαια... Άλλοιῶς δεν θα τολμούσα να τῆς μιλήσω...

— Τῆν ξέρεις από καιρό;

— Πρίν από τρεῖς μέρες.

— Ξέρεις τ' όνομά τῆς;

— Ναι, λέγεται Λευκή.

— Λευκή είναι το θραυτιστικό της όνομα... Το άλλο;

— Το άγνωσά ακόμα.

— Θα σοῦ τὸ πῶ έγώ, είπε ο Ζάν Ρενώ. Η Λευκή, τῆν όποία έπωνομάζουν «δεσποινίδα του ΣεϿλόν», είναι μοναχοκόρη του κ. Ιακώβου Μελλίε, του πλουσιώτερου κτηματία τῆς επαρχίας. Από τὸ θλέμμα σου και τῆν έκφρασι τῆς φυσιογνωμίας σου, ανακάλυψα ένα μυστικό, που νομίζεις ότι ἔχεις κρυμμένο καλά. Αγαπᾶς τῆ δεσποινίδα Λευκή...

Ο νέος δεν μπόρεσε να συγκρατήση τῆν ταραχή του.

— Δεν σ'ε κατηγορῶ γι' αυτό, εξακολούθησε ο Ζάν Ρενώ, γιατί δεν μπορεί κανείς να τῆ δῇ και να μὴν τῆν άγαπήση... Σκορπίζει φῶς δλόγυρά τῆς και γίνεται εύτυχισμένος κανείς ακούγοντας μονάχα τὸν ήχο τῆς φωνῆς τῆς.

— Τῆν είδες, τῆν αγαπήσες αυτό, έπρεπε να γίνῃ. Άλλὰ αθ' σου καλᾶ, νέε μου, τὸν έξῆς; για ένα ή για πολλούς λόγους, τὸς όποίους δεν ξέρω, αλλά οί όποίοι υπάρχουν, άπαγορεύεται ν' αγαπάη κανείς τῆ δεσποινίδα Λευκή Μελλίε. Νομίζεις, ότι δεν τῆν αγαπήσαν κι' άλλοι;

— Ένα σωμάτι. Νομίζεις, ότι δεν τῆν αγαπήσαν κι' άλλοι; Άλλὰ έλοι, όσοι προορᾶς τώρα τῆ ζήτησαν σ'ε γάμο. Άλλὰ έλοι, όσοι προσάθεσαν να τῆν πλησιάσουν με τὸ σκοπό αυτό, άπέτυχαν. Τους έδιωξαν ψυχρά. Νομίζω ότι αρκετά σοῦ είπα για να καταλάβῃς ότι έκανες άσχημα, που αγαπήσες τῆ δεσποινίδα Λευκή.

Ο Έδμόνδος, ξαφνιασμένος, δεν ήξερε τί ν' άπαντήση.

— Άκούσε, φίλε μου, ξανάπε ο Ζάν Ρενώ, σπεύσε να φύγῃς τὸ ταχύτερο από δῶ, ο άέρας αυτού του τόπου δεν σ'άφειλ...

Και με φωνή απειλητική πρόσθεσε:

— Ναι, αυτός ο τόπος εἶν' ολέθριος για τὸς νέους, οί όποίοι, όπως και σύ, έρχονται από μακριά, πιστεύουν στο καλό τὸς άστρο, και θαυμάζουν, στο δρόμο, μία ώραία νέα, ξανθῇ ή μελαχροινή, που περνάει μπροστά τὸς. Στῆν

ήλικία σου δεν έχει ακόμα κανείς τῆν πείρα τὸν πραγμάτων τῆς ζωῆς και σκέφθηκα, ότι ένας γέρος σ'αν έμένα, έχει τὸ δικαίωμα να σοῦ δώση μία συμβουλή. Τώρα πειά δεν έχω τίποτε άλλο να σοῦ πῶ και σ' αφήνω. Χαῖρε, κύριε...

Και ο Ζάν Ρενώ απομακρύνθηκε.

— Παράδοξος άνθρωπος! σκέφθηκε ο Έδμόνδος, όταν έμεινε μόνος. Τι σημαίνουν τάχα ή συμβουλές του και για ποῖό λόγο μοῦ τις έδωσε; Α! καλᾶ μάντεψε τί συμβαίνει μέσα μου... Διάθασε καθαρά στην καρδιά μου... Να τῆν αγαπῶ, τῆν αγαπῶ, τῆν αγαπῶ!... Και αυτός ο άνθρωπος θέλει να απομακρυνθῶ, να φύγω μακριά από δῶ, τῆ στιγμή που με φώτισε τέλος ή άχτίνα του φωτός που με τόση λαχτάρα τῆν περίμενα... Οχι! Οχι! Αυτό εἶν' άδύνατον... Κάτι πιο δυνατό απ' τῆ θέλησί μου με σπρώχνει μπροστά... Θα θαδίσω και θα προχωρήσω ως τὸ τέλος...

ΙΕ'

ΟΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟΝ ΡΟΥΒΕΝΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ-ΜΕΝΟ

«Όταν τὸ άμάξι, που είχε παραλάβει τῆ Λευκή, μπήκε στην αὐλή τῆς επαύλεις, ο Φραγκίσκος Παρισέλ, ο όποιος καιροφυλακτούσε τῆν έπιστροφή τῆς νέας, προχώρησε γρήγορα για ν' άπλώση προς αυτήν τὸ χέρι του και να τῆ βοηθήση να κατεβῇ.

«Άλλά ή Λευκή τὸν πρόλαβε και πήδηξε άνάλαφρη από τ' άμάξι.

— Έξάδελφέ μου, άλλη φορά! του είπε γελῶντας.

Ο ώραίος Φραγκίσκος δάγκωσε τὰ χείλη του. Συγχρόνως στο θλέμμα του φάνηκε τόσος θυμός και κακία, ὥστε ή νέα ξαφνίστηκε.

«Η νέα μπήκε στην επαυλι, έδωσε τῆν άνοδόσημ της σ'ε μία υπηρέτρια, πέταξε τὸ καπέλλο τῆς σ' ένα έπιπλο κι' έτρεξε στον κῆπο, όπου βρήκε τὸν Ρουβένα να κόβη θόλτες και να καννίζει τῆ μακριά τίππα του.

— Έρχομαι να σ' ευχαριστήσω, είπε απλῶντας προς αυτόν τὸ μετάπὸ τῆς, γιατί έστειλες τὸ άμάξι να με πάρῃ. Άλλὰ, σ'ε άλλημια, με παραχαϊδεύεις. Μ' αυτόν τὸν ὠραίο καιρό, θα μπορούσαμε περίφημα να ξαναγυρίσουμε με τὰ πόδια.

— Μπᾶ! έκανε ο Ρουβενά γελῶντας. «Ετσι γύρισε γρηγορώτερα. Έπειτα φορές λεπτά παπούτσι και τὰ χάλικια του δρόμου εἶνε σκληρά για τὰ λεπτά σου πόδια...

— Ετσι, όμως, είπε ή Λευκή, ακουμπώντας στο μπράτσο του Ρουβενά, δεν μπόρεσα ν' αγοράσω διάφορα πράγματα στο Φρεμκουρ.

— Τα αγοράσεις μία άλλη μέρα. Τίποτε δεν σ'εμποδίζει να ξαναπάς στο Φρεμκουρ αύριο.

— Με χοντροτέρα παπούτσια, άπάντησε ή νέα παιγνιδάρικα.

— Βέβαια.

«Η Λευκή πῆρε εξαφνα σοβαρό ύφος και είπε:

— Νουνέ, μὸύ φαίνεται σκεπτικός... Δεν είσαι, όπως πάντα, εύθυμος. Μήπως είσαι δυσάρεστημένος;

— Ναι.

— Γιατί;

— Γιατί μὸύ έρχονται στο μυαλό διάφορες ιδέες...

— Α! ή άναμνήσεις σου!... Αυτές λοιπόν σ'ε κάνουν μελαγχολικό;

— Αυτές και κάτι άλλο...

— Α! Και τ'εἶν' αυτό τὸ άλλο;

— Θά σου πώ... 'Από την ημέρα του πανηγυριού του Γκραϊού, Λευκή, δεν είσαι πια η ίδια. Σε βλέπω σκεφτική, ταραγμένη, ανήσυχη...

— Η νέα ανασκίρτησε.

— Προσπαθώ να μαντέψω, εξακολούθησε ο Ρουθενά, την αφορμή αυτής της μεταβολής, μά δεν το κατορθώνω. Γιατί, καθώς ξέρεις, μικρούλα μου, όταν πρόκειται για σένα, τα πάντα μου προξενούν χαρά και φόβο.

— 'Αλλά σέ θεαίω, νουνέ, ότι ποτέ δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη...

— Το ξέρω. 'Εξ άλλου, δεν έχεις τίποτε να επιθυμήσεις. 'Εν τούτοις, είναι στιγμές που μου φαίνεται ότι δεν είς' ευχαριστημένη στην έπαυλη, ότι στενοχωριέσαι...

— Σας όρκίζομαι, ότι δεν συμβαίνει καθόλου ένα τέτοιο πράγμα, απάντησε η Λευκή, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τις θλεφαρίδες της. Καθώς μου είπατε, δεν έχω τίποτε να επιθυμήσω...

— 'Η Λευκή θά μπορούσε να πη το αντίθετο, αλλά καταλάβαινε, ότι δεν είχε φτάσει ακόμα η στιγμή να έμυστηρευθώ στο Ρουθενά τους κρυφούς λογισμούς της.

— 'Ο πατέρας μου και σύ, εξακολούθησε με συγκίνηση, μ' αγαπάτε... Είμαι θέα η για την αγάπη σας και σας αγαπώ κι' εγώ.

— 'Αγαπημένο παιδί! σκέφθηκε ο Ρουθενά, ο Θεός να δώσει να μείνης έτσι πολύν καιρό ακόμα...

Και με δυνατή φωνή, σουφρώνοντας τα πυκνά φρύδια του, πρόσθεσε:

— Δεν είν' αυτό μόνο... Πρίν από μία ώρα, έφθασε στο Σεϋλόν ο πατέρας Παρισέλ και κάθε φορά που βλέπω τον άνθρωπο αυτό, δεν ξέρω τί γίνεται μέσα μου... 'Όλο το αίμα μου ανεβαίνει στο κεφάλι μου και θράζω από θυμό. Γι' αυτό πρὸ πάντων, μικρούλα μου, με είδες πρὸ ολίγου τόσο σκεπτικό και δυσανεστήμένο.

— Τώρα καταλαβαίνω την εὐθυμία του Φραγκίσκου, είπε η Λευκή. Είπε η χαρά του, γιατί ξαναείδε τον πατέρα του.

— Μισώ τόσο τον πατέρα, όσο και τον γιό, μούγκρισε ο Ρουθενά.

— 'Εν τούτοις, νουνέ, ποτέ σου ξέκλιναν κακό...

— 'Εστω, αλλά προσιθάνομαι, ότι θά θελήσουν να μας κάνουν κακό, να μας δημιουργήσουν εδώ καμμία συμφορά...

— Πώς Ι... 'Εσύ, που είσαι πάντα αισιόδοξος, έχεις τέτοιες ιδέες!...

— Αυτό είναι ανεξήγητο... αλλά, σάν καλό λαγωνικό, μυρίζομαι τον έρχομό του λύκου. 'Ο Παρισέλ με τους ύπουλους τρόπους του, με το ψεύτικο χαμόγελό του, με το βλέμμα του της νυφίτσας, μου κάνει την εντύπωση πραγματικού παληανθρώπου.

— 'Ω!...

— Ναί, και το μέλλον θ' αποδείξη αν έκρινα καλά... Τι ποτε, τέλος, δεν μπορεί να μου θγάλη την ιδέα, ότι αυτός ο εξάδελφος του 'Ιακώβου Μελλιέ δεν έχει καλούς σκοπούς... 'Ευτυχώς, θρίσκομαι εδώ...

— Σήμερα, νουνέ, τα θέλεις όλα μαύρα, παρατήρησε η Λευκή.

— 'Εκτός από τις στιγμές, που σέ κυττάζω, της απάντησε τυλίγοντάς την μ' ένα θλέμμα ανέκφραστης στοργής. 'Εκείνη τη στιγμή, μία υπέρτρια τους πλησίασε και τους είπε, ότι τους περίμεναν για το γεύμα. Μπήκαν μέσα στο σπίτι και πήγαν στην τραπεζαρία, όπου θρισκόντουσαν κιόλας ο 'Ιακώβος Μελλιέ, ο πατέρας Παρισέλ και ο γιός του Φραγκίσκος.

— 'Α, επί τέλους! Νά η ώραία μου μικρή ανήψιά! φώναξε ο πατέρας Παρισέλ με τη θροντερή φωνή του. Τη θρίσκω, σήμερα, πιο ώραία από κάθε άλλη φορά!

Και αφού αγκάλιασε τη Λευκή, τη φίλησε και στά δυο μάγουλα.

Ο Φραγκίσκος λοξοκύτταζε και χαμογελούσε. Σκεφτόταν, χωρίς άλλο, ότι ο πατέρας του απολάμβανε ένα ευχάριστο προνόμιο κι' ότι θά ήθελε κι' αυτός να κάνει το ίδιο.

Όσον αφορά τον Ρουθενά, γύρισε πρὸς το παράθυρο για να κρύψη τη μεγάλη του δυσανεσκειά.

Κάθισαν όλοι στο τραπέζι και άρχισαν να τρώνε. Το γεύμα δεν ήταν σιωπηλό, όπως άλλοτε, γιατί ο πατέρας Παρισέλ, ο οποίος ήρθε σ' εὐθυμία, από το καλό και πολύ κρασί που ήπιε, έλεγε, ότι του έρχοταν στο μυαλό και φλυαρούσε άνητα.

'Αλλά η χωριάτικη αυτή φλυαρία του, ούτε τη Λευκή ευχαριστούσε, ούτε τον Μελλιέ, ούτε τον Ρουθενά. Μόνο ο Φραγκίσκος έκανε την τιμή στον πατέρα του να επιδο-

κιμάξη τις άνοησίες του με δυνατά γέλια που τον έκαναν να τραντάζεται στην καρέκλα του.

Σε κάποια στιγμή, ο πατέρας Παρισέλ, σπρώχνοντας με τον άγκώνα τον Μελλιέ και ρίχνοντας στον Ρουθενά ένα ύπουλο βλέμμα, του είπε:

— Κυττάζε τη Λευκή και τον Φραγκίσκο, εξάδελφε... Δεν κάνουν ένα ταιριαστό ζευγάρι... 'Ο Φραγκίσκος είναι ει-κοσιόχτώ χρόνων και η Λευκή δέκα ένενά...

Και άρχισε να γελάει...

Μία άστραπη όργης έλαμψε στα μάτια του Ρουθενά, αλλά έμεινε φαινομενικά γαλήνιος και περιωρίστηκε να σηκώσει περιφρονητικά τους ώμους του.

ΙΣΤ'

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΠΑΡΙΣΕΛ

Μετά το γεύμα, η Λευκή αποσύρθηκε στο δωμάτιό της. 'Ενοιωσε την ανάγκη να θρεθί μόνη μαζί με τις σκέψεις της.

'Εδώ και τρεις μέρες, πόσο είχε αλλάξει! Είχε χάσει ξαφνικά την άμεριμνησία της, αλλά τώρα μόνο αισθανόταν πώς ζούσε. Νόμιζε ότι είχε ανακαλύψει ένα καινούργιο κόσμο με μεγάλους όριζοντας. 'Αγαπούσε πάντοτε τα λουλούδια, αλλά δεν μιλούσαν πια στην καρδιά με την ίδια γλώσσα. 'Η χλόη που είναι πάντα τόσο όραία τον 'Ι-ούνιο, ευχαριστούσε ακόμα τα μάτια της, τα φαιδρά τραγούδια των πουλιών, έθελγαν τ' αυτής της, αλλά ενώ έ-κυττάζε κι' άκουγε, συγκινώταν κι' έκλαιγε, χωρίς να ξέρη το γιατί.

Ο Ρουθενά, μέσα στην ανήσυχη της στοργής του, τα είχε δη' όλ' αυτά, αλλά δεν είχε μαντέψει ακόμα τίποτε.

Ο πατέρας Παρισέλ ακολουθούσε τον 'Ιακώβο Μελλιέ, στο δωμάτιό του.

— Και τώρα, είπε ο πατέρας του ώραίου Φραγκίσκου, αν ευαρεστήσαι, εξάδελφε, ως κουθεντιάσουμε λίγο...

— Καλά, Παρισέλ... 'Ας κουθεντιάσουμε... Τι έχεις να μου πής ;... Νομίζω ότι δεν ήρθες στο Σεϋλόν μόνο για να δής το γιό σου... Μήπως έχεις και πάλι ανάγκη χρημάτων ;...

— 'Εί! 'Εί! όταν δεν είναι κανένας πλούσιος, έχει πάντα ανάγκη από χρήματα... Σου χρωστώ κιόλας πολλά, λαμπρέ μου εξάδελφε... 'Εν τούτοις αν αυτό δεν σε στενοχωρούσε πολύ, θά με διευκόλυνες εξαιρετικά αν μου έδινες τρεις χιλιάδες φράγκα...

— Καλά... Θά σου τα δώσω...

— Καλά είναι κι' αυτά, σκέφθηκε ο Παρισέλ.

— Μονάχα αυτό είχες να μου πής ; τον ρώτησε ο Μελλιέ.

— Αυτό το φύλαγα για τελευταίο, αλλά έσύ, εξάδελφέ μου, μ' ανάγκασες να άρχισω απ' αυτό. Θέλω να σου μιλήσω για τον γιό μου τον Φραγκίσκο.

— Μιλήσέ μου για τον Φραγκίσκο.

— Είναι καλοκαμωμένο παλληκάρι, Ξ;

— Ναί, είναι δυνατός.

— Βράχος, εξάδελφε Μελλιέ, αληθινός θράχος... Τέτοιοι άνθρωποι ζούν' εκατό χρόνια. Πές μου είς' ευχαριστήμενος απ' αυτόν ;

— 'Α! 'Όσο γι' αυτό πρέπει να ρωτήσεις τον Ρουθενά. 'Ο Παρισέλ έκανε ένα μορφασμό και είπε:

— Για ποιά λόγο... Ξέρω τί άξίζει ο γιός μου... Είναι εργατικώτατος, αρκετά φιλόδοξος κι' έχει σιδερένια θέληση. 'Όταν πη θέλω, πρέπει να γίνει. Τέλος, είν' έξυπνος, επιδέξιος, ίκανός, έμαθε γρήγορα όλες τις δουλειές της επαύλειος και ξέρει κιόλας αρκετά, ώστε να μπορή ν' αντικαταστήση τον Πέτρο Ρουθενά...

— Ποτέ δεν αντικαθιστούν έναν άνθρωπο σάν το Ρουθενά, απάντησε σοβαρά ο Μελλιέ.

— 'Ω! θεθαίκα... 'Αλλά, καθώς ξέρεις, είμαστε όλοι θνητοί και τα δυστυχήματα είναι πολλές φορές άπρόοπτα.

— 'Ο Ρουθενά είν' υγιέστατος, στέκει καλά στα πόδια του και έχει τα μπράτσα του δυνατά. Μπορείς λοιπόν να ήσυχάζεις, Παρισέλ. 'Ο καλός μου Ρουθενά δεν έχει κανένα σκοπό να πεθάνη... Θά πεθάνω εγώ πρίν απ' αυτόν.

— 'Εξάδελφέ μου, έχεις δίκιο, αλλά ο Ρουθενά γηράζει και χρειάζεται για τον εαυτό του τον ίδιο να τον βοηθή κάποιος στην έπαυλη, να τον ανακουφίξη, να συμμερίζεται, τέλος, την εξουσία του.

— 'Ο Ρουθενά φρονεί ότι έχει αρκετούς βοηθούς. 'Εχει υπηρέτες, οι όποιοι εργάζονται και στους όποιους μπορεί να βασίζεται γιατί τους διάλεξε μόνος του... Πρέπει να

ξέρης, Παρισέλ, ότι στη δουλειά δεν ξεχωρίζει τον γιό σου από τους άλλους...

— Ναί, το καταλαβαίνω αυτό... 'Αλλά ο Φραγκίσκος εδώ είναι κάτι περισσότερο απ' τους άλλους... 'Ο Ρουθενά δεν μπορεί να τον έμποδισή από το να είναι συγγενής σου, εξάδελφε Μελλιέ...

— 'Ασφαλώς, κ' είμαι θεθαίος, ότι δεν το ξεχνάει αυτό...

— 'Εστω, αλλά ξαναγυρίζω στην ιδέα μου... Λέω λοιπόν, ότι θά ήταν ωφέλιμο για όλους και αναγκαίο ν' άνατεθί στον Φραγκίσκο ένα μέρος της διευθύνσεως της επαύλειος.

— 'Ο Ρουθενά είναι πολύ ζηλότυπος για τη θέσι του, την όποια χρωστάει στις πολυάριθμες υπηρεσίες του, άπάντησε ο Μελλιέ κουνώντας το κεφάλι του. Δεν βλέπω λοιπόν με ποιά τρόπο...

— 'Υπάρχει ένας εύκολώτατος τρόπος, εξάδελφέ μου, τον διέκοψε ο Παρισέλ.

— Ποιός ;

— 'Η Λευκή είναι πια σέ ηλικία γάμου κι' ο Φραγκίσκος την αγαπάει σάν τρελλός...

— 'Α! είπε ο Μελλιέ, μετακινούμενος στο κάθισμά του.

— Καταλαβαίνεις λοιπόν... 'Ε-

νας καλός γάμος...

— Ναί, αν η Λευκή θέλη.

— 'Ω! όταν μία νέα φτάση στα δεκαένέα της χρόνια, θέλει πάντα να παντρευτή.

— Με τον νέο που της άρέσει, απάντησε ο 'Ιακώβος Μελλιέ.

— Νομίζω, ότι ο Φραγκίσκος είναι αρκετά ώραιος νέος...

— Δεν φτάνει αυτό... 'Εξ άλλου δεν ξέρω ποιές είναι η ιδέες της Λευκής. 'Όπωςδήποτε πρέπει να μιλήσης για τη σοβαρή αυτή υπόθεσι με τον Ρουθενά!

— Ρουθενά! Ρουθενά! φώναξε ο Παρισέλ μη μπορώντας να συγκρατήσει πια το πείσμα του.

'Αλλά, εξάδελφέ μου, ο Ρουθενά είναι λοιπόν το πιν' εδώ ;...

— Ναί, ο καλός μου φίλος είναι το πιν' στο Σεϋλόν!

— Μά το Σεϋλόν σου ανήκει! 'Εσύ είσαι ο κύριος! φώναξε ο Παρισέλ με συγκρατημένη λύσσα.

— 'Εγώ, απάντησε ψυχρά ο Μελλιέ, δεν είμαι πια τίποτε...

— 'Εγώ άνυητε κ' ήλθις! είπε από μέσα του ο Παρισέλ, στριφογυρίζοντας άγρια τα μάτια του. Με πόση ευχαρίστησι θά σου σταγγαλίζα τον λαμό!...

— 'Αλλ' άς δούμε, αγαπητέ μου εξάδελφε, είτε κάνοντας πάλι γλυκειά τη φωνή του, άς εξετάσουμε την κατάσταση. Μου φαίνεται ότι δεν θέλεις να πεθάνης πρίν εξασφάλισης το μέλλον της Λευκής, είτε παντρεύοντας και προικίζοντας την.

— Είτε συντάσσοντας διαθήκη υπέρ αυτής...

— Δεν θά κάνω διαθήκη, είτε άπότομα ο Μελλιέ.

— 'Εγώ όμως, είπε ο Παρισέλ, θά μιλήσω σάν καλός και τίμιος συγγενής. Μετά τον θάνατό σου, η περιουσία σου θά πέση στα χέρια των άμέσων κληρονόμων σου, πράγ-

μα που δεν είναι δίκιο, αν και εγώ είμαι ένας άπό τους κληρονόμους αυτούς. 'Αν όμως η Λευκή γίνει γυναίκα του Φραγκίσκου, δεν θάχης πια ν' ανησυχής για το μέλλον της.

— Θά σκεφθώ, όταν θά είναι καιρός, τί πρέπει να κάνω για τη Λευκή, είπε με φωνή θρανή ο Μελλιέ. 'Αλλά έσύ, Παρισέλ, πολύ γρήγορα άρχισες να σκέφτεσαι την κληρονομία μου...

— Μην υποθέσης ότι θέλω τον θάνατό σου, είπε ζωηρά ο Παρισέλ.

— Φταχέ μου Παρισέλ, ο θάνατός μου δεν θά σ' ωφελήσει καθόλου...

— 'Εκανε λοιπόν τη διαθήκη σου ; τραύισε ο Παρι-

σέλ.

— Σοϋ είπα, ότι δεν θά κάνω διαθήκη... Ξεχνάς, όμως,

την κόρη μου...

— Τη Λουκία Ι...

— Ναί, τη Λουκία...

— Μά η Λουκία πέθανε...

— Πώς το ξέρεις! φώναξε ο Μελλιέ.

Και, θγάζοντας ένα υπόκωφο μούγκρισμα, σωριάστηκε λαχανιασμένος στην πολυθρόνα του.

— 'Ο Παρισέλ φαινόταν φοβισμένος.

— 'Η Λουκία πέθανε... πέθανε Ι... ψιθύρισε ο Μελλιέ, σάν να μιλούσε μόνος του. 'Αλλά όχι... τίποτε δεν το άποδεικνύει αυτό... Περιμένω, θέλω να περιμένω ακόμα, δεν πρέπει να πεθάνω...

— 'Διάβολε, φοβήθηκα! είπε από μέσα του ο Παρισέλ. Φαίνεται πώς δεν συμβαίνει τίποτε άλλο παρά μόνο, ότι ο εξάδελφός μου με τα γηρατειά του ξεμωράθηκε...

Και με φωνή δυνατή, επρόσθεσε:

— 'Αγαπητέ μου εξάδελφε, λυπάμαι πολύ γιατί άνεφερα αυτό το όνομα που σου θυμίζει τις ευτυχισμένες μέρες του παρελθόντος. Ξέρεις ότι πάντοτε συμμερίστηκα τη λύπη σου... 'Όπως και σύ, επί πολύν καιρό έλπιζα, ότι η ώραία μου ανήψιά θά ξαναγυρίζε...

— 'Ενα πικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του 'Ιακώβου Μελλιέ.

— 'Αλλοίμονο! εξακολούθησε ο Παρισέλ προσπαθώντας να φέρη στα μάτια του ένα δάκρυ, που άρνιώταν να έμφανισθί, πέρασσαν δεκαένέα χρόνια από τότε και δεν υπάρχει πια καμμία ελπίδα...

— Δεν υπάρχει πια καμμία έλπίδα, ξαναείπε περίλυπος κι' ο Μελλιέ.

— 'Διάβολε! σκέφθηκε ο Παρι-

σέλ. 'Ημουν θεθαίος γι' αυτό... Του ήρθε μία ιδέα... 'Αλλά η Λουκία πέθανε... 'Ω! αυτό είναι σίγουρο...

— 'Ο άπλητος αυτός χωρικός που έπωφθαλμιοσε για τον εαυτό του, μόνο τη μεγάλη περιουσία του 'Ιακώβου Μελλιέ, άγνοούσε για ποιους λόγους η Λουκία είχε εγκαταλείψει το πατρικό της σπίτι.

— Καλά, είπε ο Μελλιέ, άς μη μιλάμε πια γι' αυτό... 'Η λύπη μου είναι δικές μου, τις κρατώ για τον εαυτό μου και δεν θέλω να λυπούνται οι άλλοι για μένα...

'Αλλά μου έκανες μία πρόταση, Παρισέλ, και θέλεις απάντησι...

Λοιπόν θά τη λάβης... Κάνε τον κόπο να προσκαλέσης τον Ρουθενά.

— 'Ο Παρισέλ διάταξε μια στιγμή. 'Όσοσο αποφάσισε να κάνει...

... το ζητούσε ο εξάδελφός του. 'Αλλά ήταν θεθαίος, από πρίν ότι θά έχανε την υπόθεσι του, τη στιγμή που ο Μελλιέ είχε κηρυχθί ούδέτερος. 'Εξ άλλου, καταλάβαινε ότι ο γερός επιτάτης του 'Ιακώβου Μελλιέ αισθανόταν πρὸς αυτόν μεγάλη αντανάθεια, γιατί είχε μαντέψει τους καταχθόνιους σκοπούς του.

— 'Υπάρχουν όμως άνθρωποι που αποποιούν τα πάντα, κι' ένας απ' αυτούς ήταν ο Παρισέλ. 'Εξ άλλου σάν άγνώνα του ενάντιον του Ρουθενά είχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα: αυτός ήταν ένας παληανθρώπος κι' ο Ρουθενά τίμιος.

— 'Ο Ρουθενά, υπακούοντας στην πρόσκλησι του 'Ιακώβου Μελλιέ, πήγε σέ λίγο μέσα στο δωμάτιο:

— Πέτρο, του είπε ο γαιοκτήμων, απ' όσα μου είπε ο εξάδελφός μου Παρισέλ, φαίνεται ότι ο Φραγκίσκος αγαπάει τη Λευκή και τη ζητεί σε γάμο. Σε σένα άπόκειται ν' απαντήσης.

— Αυτό άπό εγώ να πω στον κ. Παρισέλ: ότι έχασε τον καιρό του και τα λόγια του, απάντησε ψυχρά ο Ρουθενά.

— 'Ο πατέρας του ώραίου Φραγκίσκου έτρεμε από όργη.

— 'Εν τούτοις, κύριε Ρουθενά, είπε, ο γιός μου...

— 'Ο γιός σας, κύριε Παρισέλ, τον διέκοψε ο Ρουθενά.

Η νέα ανασκίρτησε ακούγοντας τη φωνή του.

μέ ειρωνεία, ο γυιός σας, του οποίου δεν σκοπεύω να ξετάσω τώρα τα σπάνια προτερήματά του, μπορεί να ζητήσει σύζυγο άλλο... Ποτέ όμως δεν θα γίνει σύζυγος της Λευκής... Άκουσατε; Ποτέ...

— "Αί πρόσεξε, κύριε Πέτρε Ρουθενά! φώναξε με λύσσα ο Παρισέλ εγκαταλείποντας τη συνηθισμένη του περισκεψί.

— Κύριε Παρισέλ, ποτέ μου δεν φοβήθηκα απειλές! άπάντησε ψυχρά ο Ρουθενά.

Ο πατέρας Παρισέλ έκανε κάποια κίνησι σαν να ήθελε να όρμηση κατά του Ρουθενά, αλλά ξαναπαίρνοντας το ύποκριτικό του ύφος, επέβαλε σιωπή στη μανία που έβραζε μέσα του.

Ο Ίάκωβος Μελλιέ, άπαθής, τούς κύτταζε και τούς δυο.

— Η δεσποινίς Λευκή είνε σέ ηλικία γάμου, είπε ο Παρισέλ με ύφος πικρόχολο και αν δεν έχης άγνωστους λόγους για να θέλεις να μείνη κόρη, κύριε Ρουθενά, νομίζω ότι ή αίτησί μας δεν είνε άπ' αυτές που άποκρούει κανείς άνεξετάστα.

Ο Ρουθενά δεν καταδέχθηκε ν' άπαντήση...

— Όπωςόποτε, εξακολούθησε ο Παρισέλ, ή Λευκή έχει, τουλάχιστον, το δικαίωμα να έρωτηθή...

— Θέλεις να λάθεις την άπαντησί της, κύριε Παρισέλ, είπε ο Ρουθενά. Λοιπόν, έστω, θα σ' ευχαριστήσω...

Και όρμησε έξω άπ' το δωμάτιο, φωνάζοντας δυνατά: — Λευκή! Λευκή!

Η νέα άνασκήτησε, άκούγοντας τη φωνή του. Βγήκε θιαστικά άπ' το δωμάτιό της κι' έτρεξε στο δωμάτιο του Μελλιέ. Είδε εκεί τον Παρισέλ και τον Ρουθενά όρθιους και τον γαιοκτήμονα ξαπλωμένο στην πολυθρόνα του. Νομίζοντας ότι κάτι δυσάρεστο είχε συμβή, έτρεξε, προς τον τελευταίο, φωνάζοντας:

— Πατέρα μου, πατέρα μου, τί έχετε;

— Τίποτε, άποκρίθηκε ο γέρος χαμογελώντας.

Την τράβηξε κοντά του, εκείνη εσκυψε κι' ο γέρος φίλησε το μέτωπό της.

— Η άγαπημένη μου μικρούλα τρέμει σύγκορμη, είπε.

— Φοβήθηκα, είπε ή Λευκή, νόμιζα πως είσθε άρρωστοι... Άλλά ο νουνός μου με προσκάλεσε... Γιατί;

— Ρώτησέ τον τον ίδιο.

Η Λευκή γύρισε προς τον Ρουθενά. Τότε εκείνος της είπε:

— Λευκή, πρόκειται για μιά αίτησι γάμου... Ο Παρισέλ θέλει να γίνης σύζυγος του γιουό του.

Η νέα χλώμιασε.

— Μπορείς εσύ, εξακολούθησε ο Ρουθενά, ν' άπαντήσης στον κ. Παρισέλ αν ή αίτησί του, σου άρέση...

— Άλλά δεν θέλω... δεν θέλω να παντρευτώ!... τραύλισε ή νέα περίτρυμη.

Και με μάτια δακρυσμένα μαζεύτηκε κοντά στον Ρουθενά, σαν να ήθελε να ζητήση άπ' αυτόν προστασία κ' ύπεράσπισι...

— Τώρα, κύριε Παρισέλ, είπε ψυχρά ο Ρουθενά, ξέρεις τί πρέπει να κάνης...

Κατόπιν, οδηγώντας τη νέα ως την πόρτα που είχε μείνει άνοιχτή, της είπε:

— Ξαναγύρισε, άγαπημένη μου, στο δωμάτιό σου. Δεν έχουμε πειά να σέ ρωτήσουμε τίποτε.

Και με σιγανή φωνή, ψιθύρισε στο αυτί της:

— Μη φοβάσαι... Έγώ είμ' εδώ κι' άγρυπνώ...

Η Λευκή άποσύρθηκε τότε στο δωμάτιό της κι' ο Ρουθενά, γυρίζοντας προς τον Παρισέλ, του είπε:

— Θα έχετε, χωρίς άλλο, πολλά ακόμα να πητε στον έξάδελφό σας. Δεν θέλω να σάς ένοχλήσω περισσότερο. Καλή άντάμωσι, κύριε Παρισέλ!

Και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο πατέρας του ωραίου Φραγκίσκου κατάλαβε όλη την ειρωνεία που έκλειναν τά τελευταία λόγια του γηναιού έπιστάτου. Άπεφάσισε όμως να πνίξη την όργη του ως την ήμέρα που θα μπορούσε να έκδικηθή και ν' άπάντηση με δαγκωματιές στα λεπτά αυτά τοιμητήματα καρφίτσας.

17"

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Μετά είκοσι λεπτά, ο Παρισέλ ξαναβρήκε τον γυιό του να περπατά στα περίε της επαύλεως.

— Άπό την φυσιογνωμία σου βλέπω ότι δεν πέτυχες! του είπε ο Φραγκίσκος.

— Είμαι τρομερά θυμωμένος. Άν συναντούσα σέ καμιά έρμη γωνιά αυτόν τον καταραμένο Ρουθενά, δεν ξέρω τί θα γινόταν!...

— Τόν μισώ τόσο, όσο κι' εσύ! Κ' ίσως ακόμα περισσότερο! άπάντησε ο νέος με φωνή θαθεία.

— Έφόσον ο άνθρωπος αυτός θρίσκει στην έπαυλη, δεν θα κατορθώσουμε τίποτε. Αυτός είνε ο άληθινός κύριος εδώ και ή θέλησί του είνε το πάν. Ο Ίάκωβος Μελλιέ είνε ένα σώμα χωρίς ψυχή, που κινείται σαν αυτόματο. Δεν μπορούμε να πετύχουμε τίποτε άπ' αυτόν. Τόν έξουσιάζει ο Ρουθενά και νομίζει κανείς ότι τρέμει κάτω άπ' το θέλημα του. Ω! αυτός ο Ρουθενά! Αυτός ο Ρουθενά!... Έχει μιά κρυφή σκέψι, την όποια κρύβει άπ' όλους κι' άπ' αυτόν ακόμα τόν κύριό του... Τί θέλει; Τί περιμένει; Τί έλπίζει; Νά μάς άποκληρώση μήπως;...

— Ναι, αυτό φαντάζομαι...

— Θέλει να μάς άποκληρώση προς όφελος της Λευκής θεάσια, εξακολουθήσε ο πατέρας Παρισέλ. Γι' αυτόν μόνο ή Λευκή ύπάρχει στον κόσμο. Εύτυχως ο έξάδελφός μου Ρουθενά μου δήλωσε ότι δεν σκοπεύει να κάνη διαθήκη... Όσον άφορά την κόρη του δολοφόνου Ζάν Ρενώ, μου φαίνεται ότι δεν μπορούμε να θιαστούμε σ' αυτή, γιατί δεν σ' αγαπά...

— Άλλά την αγαπά εγώ! Την αγαπά!...

— Άφού εκείνη δεν σ' αγαπά, πρέπει να πάψης πειά να την συλλογίζεσαι. Όταν γίνουμε κύριοι του Σεϋλόν, θα δούμε... Αυτή είνε μιά μικρή κοπέλλα και σ' εισαι άντρας... Άν δεν θέλη νά γίνη σύζυγός σου, τότε θα την κάνης έρωμένη σου... Καταλαβαίνεις;

— Ναι, άπάντησε ο Φραγκίσκος, άντραριχάζοντας χωρίς να θέλη.

Χαμήλωσε το κεφάλι του και ο πατέρας του χαμογέλασε άπαισία.

— Έλα από δω, είπε σέ λίγο ο Παρισέλ στον γυιό του, δείχνοντάς του το δάσος.

— Έπειτ' από λίγες στιγμές, θρήθηκαν σ' ένα άδεντρο μέρος, που την περιέβαλλαν πυκνοί θάμνοι.

— Έδώ μπορούμε να μιλήσουμε, είπε ο Παρισέλ, σταματώντας. Κανένας δεν μπορεί να μάς διή ή να μάς άκούση.

— Έδώ έρχονται μόνον, όταν ώριμάσουν τά λεπτοκάρα, είπε ο Φραγκίσκος.

Ο πατέρας του χαμογέλασε μυστηριωδώς και είπε:

— Έχω την ιδέα, ότι...τος θα τά συνάσουμε μαζί.

Ο γυιός του τόν πλησίωσε και τόν κύτταζε έρωτηματικά.

— Ο Ρουθενά, είπε ο Παρισέλ, μάς ένοχλεί και πρέπει να λείψη από τη μέση.

Ο Φραγκίσκος άντραρίχισε πάλι.

— Άπό καιρό το σκέφτομαι αυτό, άπάντησε. Άλλά πως; Με ποιόν τρόπο;

— Όταν θέλη ν' απαλλαγ ή κανείς από έναν έχθρό, ξαναείπε ο πατέρας του, όλα τά μέσα είνε καλά, αρκεί να ξέρη να διαλέγη την κατάλληλη στιγμή κι' ευκαιρία.

— Και όταν ή ευκαιρία αυτή δεν παρουσιάζεται;

— Ένεργεί κανείς, ώστε να παρουσιαστή, άπάντησε ο πατέρας Παρισέλ με άπαισία φωνή.

— Αυτό μου φαίνεται δύσκολο, αν όχι αδύνατο.

— Πραγματικές δυσκολίες ύπάρχουν μόνο για τούς άνάνδρους. Πρέπει να ψάξουμε και θα θρούμε... Ο Ρουθενά είνε ο έχθρός μας, ο Ρουθενά είνε το εμπόδιο που πρέπει ν' άνατρέψουμε με κάθε τρόπο... Τότε μόνο θα γίνουμε άφέντες εδώ και τότε, άφού το θέλεις, ή κόρη του Ζάν Ρενώ, θέλοντας και μη θα γίνη δική σου...

Κρατάμε στα χέρια μας την περιουσία του Μελλιέ... Δεν πρέπει να την αφήσουμε να μάς ξεφύγη... Αυτό θα ήταν μεγάλη άνοησία έκ μέρους μας... Σου το επαναλαμβάνω: μόνο ο Ρουθενά μπορεί να μάς θλάση... Γι' αυτό ο Ρουθενά πρέπει να πεθάνη...

— Άλλά δεν έχει καθόλου τέτοιο σκοπό! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος.

— Μήπως δεν ύπάρχει στο ποτάμι καμιά θαθεία τρύπα, στην όποια να πέση ζυγώνοντας πολύ κοντά στην όχθη; Μήπως δεν μπορεί να θρεθή κατά γής κάτω άπ' τούς τροχούς του φορτωμένου του άμαξιού;

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΑΙ ΤΟΝ ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΗΡ

[Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της διασήμου «βεντέττας» και χορευτριάς Τζίντζερ Ρότζερς]

Ο Ι επίσημοι άρραθώνες μου με τόν "Άλφρεντ Βάντερμπιλ, τόν «πολυεκατομμυριούχον "Άλφρεντ», όπως τόν λένε οι δημοσιογράφοι, έσκασαν σαν θόμβας τόν Χόλλυγουντ!

— Μά πως, Τζίντζερ; Με ρωτούσαν όλοι. Δεν θα παντρευθής λοιπόν τόν Φρέντ Άσταίηρ; Περιέργο!...

Και όμως δεν είνε διόλου περίεργο! Έμένα μου άρέσει ή χαρά, ή εύθυμία, κ' ή «Μένινγκ Μίννι», ή «κλαψιέρα Μίννι», όπως λένε όλα τά γκέρλς του Μπροντγουάι τόν άγαπητό μου Φρέντ, είνε ένας πολύ μελαγχολικός «ύντροφος. Ο Φρέντ είνε για μένα ένας ιδανικός «παρτεναίρ», όχι όμως κι' ένας ιδανικός σύζυγος. Η μελαγχολία του είνε διαρκής, άθεράπευτη. Ποτέ μου, μ' όλες τις τρέλλες μου, μ' όλη την θορυβώδη εύθυμία μου, δεν μπόρεσα να τόν κάνω να γελάση, να χαρή λίγο, να διασκεδάση! Ποιός φταιει τώρα γι' αυτή την παροιμιώδη μελαγχολία του Φρέντ; Μιά γυναίκα! Η Άδέλα Άσταίηρ, ή άδελφή του.

Ο Φρέντ και ή Άδέλα ήσαν άχώριστοι από τά παιδικά τους χρόνια. Άπό μικρά έπαιζαν στα θέατρα και στα μιούζικ χάλ. Είκοσι δλόκληρα χρόνια κράτησε αυτή ή συνεργασία. Κατόπιν, τό 1932, ή Άδέλα παντρεύθηκε τόν λόρδο Κάθεντις και έγκατεστάθηκε στον προγονικό πύργο του, στην Ίρλανδία. Ο Φρέντ έμεινε δλομόναχος κι' έχασε πειά όλη την εύθυμία του.

Και τώρα, άφού έδωσα τις άπαραίτητες εξηγήσεις για τις σχέσεις μου με τόν Φρέντ Άσταίηρ, μου φαίνεται ότι είνε καιρός να σάς μιλήσω και για τόν... εαυτό μου!

Γεννήθηκα τό 1911 στην Ίντεπέντενς της Μοντάνα και, καθ' όλη την παιδική ηλικία μου, υπήρξα το διαρκές θύμα διαδοχικών και άνεκδιηγήτων απαγωγών!

Οι γονείς μου είχαν χωρίσει κι' έτσι ο πατέρας μου, κάθε τόσο, μ' «έκλεθε» από τη μητέρα μου, ή όποια τή σειρά της...

Μιά μέρα λοιπόν, κουρασμένη από αυτές τις άπαγωγές, είπα του πατέρα μου:

— Θα έπιθυμούσα πολύ να γίνω καλόγρια! Δεν μπορείτε να με κλείσετε σ' ένα μοναστήρι; Έκει τουλάχιστον θα θρώ την ησυχία μου!

Ο πατέρας μου όμως, ο Μάκ Μάθ, άπέριψε με περιφρόνησι αυτό το σχέδιο κι' όπως ήταν δίκαιο, τιμωρήθηκε σκληρά άπ' τη μητέρα μου, ή όποια κατάρθωσε να αναλάβη εκείνη άποκλειστικώς την κηδεμονία μου.

Φύγαμε τότε από την Ίντεπέντενς κι' έγκατασταθήκαμε στη Νέα Υόρκη, όπου ή μητέρα μου παντρεύθηκε τόν Τζαίμς Ρότζερς. Έκει, σέ ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων, δηλαδή τό 1925, κέρδισα το πρώτο θραύειο στο τσάρλεστον σ' ένα μεγάλο διαιωνισμό χορού και προσελήφθη άμέσως σέ μιά έπιθεώρησι του Μπροντγουάι.

Μά, πρέπει να σάς εξομολογηθώ ότι δεν άγαπούσα και τόσο το χορό. Μου άρεσε άπώως, όπως άρέσει σ' όλα τά κορίτσια. Η μεγάλη μου φιλοδοξία εκείνη την έποχή ήταν να γίνω δημοσιογράφος, ν' ακολουθήσω δηλαδή το επαγγελμα της μητέρας μου της Άέλας Ρότζερς. Κανείς δεν ήθελε να με πείσει, κανείς δεν ήθελε να με βοηθήση ν' ακολουθήσω αυτή την «καριέρα». Κι' έτσι, χωρίς να τό θέλω, έγινα «ή μικρή θαούλεια του τσάρλεστον» στο Μπροντγουάι!

Μιά ήμέρα, ένας έξάδελφός μου, που είχε τη μανία να με λήη Τζίντζερ κι' όχι Βιρτζίνια, όπως ήταν τό θνομά μου, μου έπρότεινε μιά μεγάλη περιπέτεια:

— Τζίντζερ, τί λές; Φεύγουμε για τό Χόλλυγουντ; Έσύ θα παίξεις στον κινηματογράφο κι' εγώ θα γράφω σενάρια!...

Η ιδέα αυτή μου παρουσιάσθηκε σαν άπολύτρωσι. Και χωρίς να είδοποιήσω τη μητέρα μου, παράτησα τόν Μπροντγουάι και τις έπιθεωρήσεις του κι' ένα ωραίο πρωί άποθιάσθηκα στο Χόλλυγουντ, μαζί με τόν τρελλό έξάδελφό μου.

Δεν ήξερα πειά τί ήθελα από τη ζωή. Είχα πολύ μαρτυρικά παιδικά χρόνια κι' είχα συνηθίσει στις τρέλλες, στις ιδιοτροπίες, στις έκκεντρικότητες. Έκανα ό,τι ήθελα, γιατί δεν με πρόσχε κανείς. Η μητέρα μου, όταν έμαθε ότι θρισκόμουν στην πόλι του κινηματογράφου, μου έστειλε ένα λακωνικό τηλεγράφημα, τό έξης: «Ο. Κ.». Αυτό έσήμαινε: «Μπράβο! Είμαι σύμφωνη». Έκανες πολύ καλά!

Είχα κάνει άρα γε πολύ καλά;... Τά πρώτα χρόνια, ή διάφορες άποτυχίες με άπογοήτευσαν. Δεν μπορούσα να χορεύω διαρκώς! Έπρεπε και να παίζω... Φαίνεται δέ ότι δεν είχα ακόμη άρκετή πείρα, γιατί δεν κίνησα την προσοχή κανενός σκηνοθέτη. «Γύρισα» λοιπόν τρία, τέσσερα φιλμ και τέλος προσελήφθη να παίξω ένα μικρό ρόλο στη «42α όδός». Έκει τότε μου ήρθε ή ιδέα να υποδυθώ τόν ρόλο ένοχ έκκεντρικού γκέρλ! Φόρεσα ένα μονόκλ, πήρα στην άγκαλιά μου ένα σκυλλάκι άριστοκρατικής ράτσας και μ' ένα ύφος πάρα πολύ «μπλαζέ» βγήκα στη σκηνή του σταντιο. Αυτό ήταν! Η έπιτυχία μου υπήρξε θριαμβευτική. Κι' άμέσως μ' έδωσαν ως «παρτεναίρ» στον Φρέντ Άσταίηρ, για να «γυρίσουμε μαζί την «Καριόκα». Άπό την στιγμή εκείνη ήμουν κι' εγώ μιά από τις «βεντέττες» της όδώνης!

Τι να σάς πω τώρα; Μέχρι σήμερα, όλη μου ή ζωή ήταν κάτι το αντίθετο άπ' ό,τι έπιθυμούσα. Σέ ηλικία 17 χρόνων παντρεύθηκα τόν Τζάκ Κούλπεσσερ, χωρίς να τό έχω καλοσκεφθή, έάνω σέ μιά στιγμή τρέλλας. Την άλλη ήμέρα, ο άνδρας μου μ' έχασε! Είχα ξαναγυρίσει κοντά στη μητέρα μου. Έπειτα, στο Χόλλυγουντ, ήρθε ή σειρά του Λιού Άύρες, του «άγαπημένου» της Γκρέτα Γκάρμπο. Τόν Λιού Άύρες, τόν παντρεύθηκα στις 14 Νοεμβρίου 1934, ύστερ' από ένα τρελλό, άπερίγραπτο γλέντι.

Την άλλη ήμέρα όμως, όταν ξεμεθύσαμε κι' οι δυο, καταλάβαμε ότι είχαμε κάνει μιά μεγάλη κουταμάρα! Σκεφθήκαμε άμέσως τό διαζύγιο, αλλά ντραπήκαμε να τό ζητήσουμε άμέσως. Είχαμε έκτεθει...

Αργότερα, ώστόσο έγινε άπαραίτητο. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωθα ένα παρθεϊκό αίσθημα στην καρδιά: αγαπούσα!

Ένας μυστηριώδης νέος με πολιορκούσε από καιρό με τά σπάνια λουλούδια του και τά φλάγερά έρωτικά γράμματά του. Είχε ένα περίεργο «ινκόγκνιτο» στο Χόλλυγουντ, σαν να ήταν κανένας πρίγκιψ. Ποιός ήταν λοιπόν; Ποιός ήταν; Παρ' όλες τις προσπάθειές μου δεν κατάρθωσα να τό μάθω. Σ' αυτό τό μεταξύ όμως άρχισα να τόν προσέχω και να τόν βρίσκω... αξιολάτρευτο...

Κι' έτσι, μιά ήμέρα, έπειτα έρωτευμένη στην άγκαλιά του. Τότε άκριβώς έμαθα ότι ήταν ο Άλφρεντ Βάντερμπιλ, ο «πολυεκατομμυριούχος Άλφρεντ»!

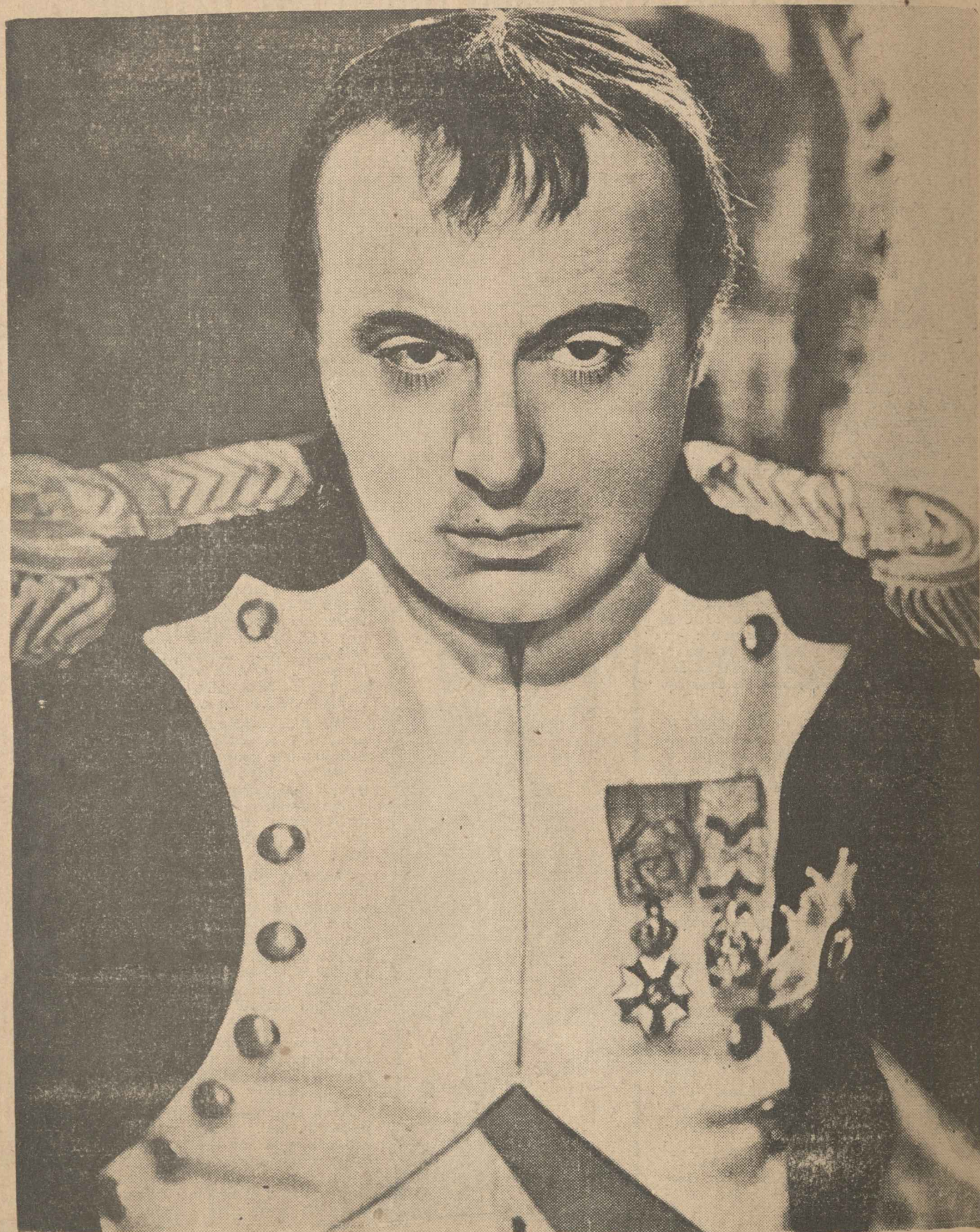
Αυτή είνε ή ρομαντική ιστορία των άρραθόνων μου. Άγαπά ελικρινά τόν Άλφρεντ και θα τόν παντρευθώ ακόμα κι' αν ήταν άκμπτωχος. Άλλωστε, τά έκατομμύριά του μ' αφήνουν τελείως άδιάφορη. Μήπως δεν έχω κερδίσει άρκετά από τόν κινηματογράφο; Νά, λοιπόν, γιατί θα παντρευθώ τόν Άλφρεντ Βάντερμπιλ και όχι τόν μελαγχολικό φίλο μου Φρέντ Άσταίηρ. ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ

Η Τζίντζερ Ρότζερς ως «Βασίλισσα του Τσάρλεστον».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

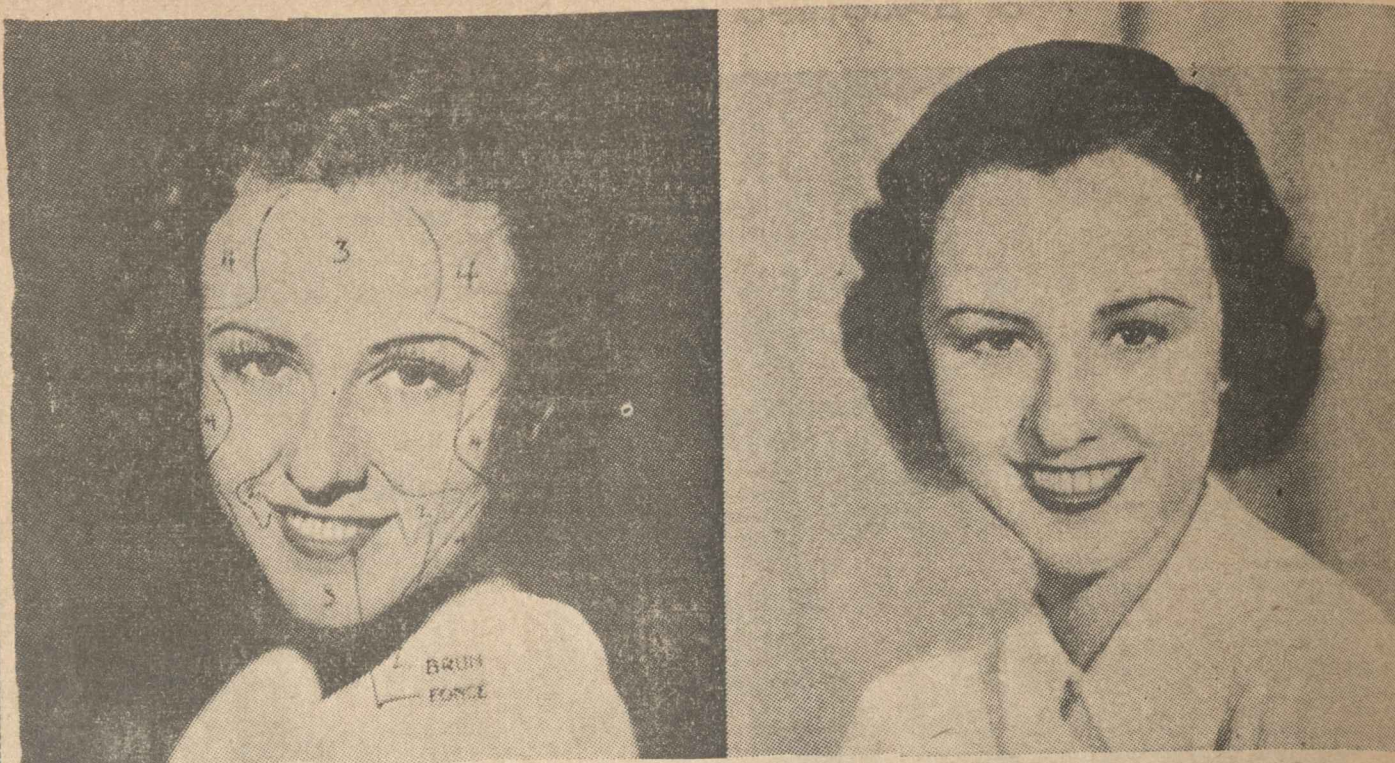
Ο Σάβλ Μπουαγιέ στον ρόλο του Μ. Ναπολέοντος στο φιλμ «Μαρία Βαλέφσκα», όπου πρωταγωνιστεί μαζί με την Γκρέτα Γκάρμπο.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γοητευτική και φημισμένη για το «σέξ» απήλ της δεκάτα του Χόλλυγουντ μίς Πάτρικ.

Η Μάργκαρετ Λίντσαϊ. Στην πρώτη φωτογραφία χωρίς οντά με γραμμές τα μέρη του προσώπου που η καλλιτέχνης τονίζει ή απαλείφει με διαφορετικό χρώματος πούδρες, ανάλογως της ανάγκης.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

..... ΠΩΣ ΩΜΟΡΦΑΙΝΟΥΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ," .....

(Ο Πέρκ Γουέστμορ, ο περιφημότερος «μακιγιέρ» της πόλεως του κινηματογράφου, στο κατωτέρω άρθρο του δίδει ένα σωρό πολύτιμες συμβουλές στις γυναίκες για το κατάλληλο βάψιμο του προσώπου τους.)

«Επὶ πολλά χρόνια, ἡ μόνη μου δουλειὰ ἦταν νὰ κάνω πὶὸ φωτογενεῖς τὶς μεγάλες καλλιτέχνιδες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ συχνά, πολὺ συχνά μάλιστα νὰ κάνω πὶὸ ὥμορφες μερικές ἀρχαρίες πού εἶχαν ἀναμφισβήτητο ταλέντο, ἀλλὰ δὲν εἶχαν διόλου ἕνα κινηματογραφικὸ πρόσωπο.

Μὲ ποιὸ τρόπο τώρα ἔκανα αὐτὰ τὰ «θαύματα» πού προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμό καὶ τὴν κατάπληξι; Ἀπλούστατα μιά μέρα πού κύτταζα τοὺς ἠλεκτρολόγους τοῦ στούντιο νὰ φωτίζουν μ' ἕνα πολύπλοκο τρόπο τὸ πρόσωπο τῶν ἠθοποιῶν, νὰ ρίχνουν δηλαδὴ ἕναν ἔντονο φῶς σὲ μερικά μόνον χαρακτηριστικά, ἐνῶ τ' ἄλλα τὰ ἄφηναν στὴ σκιά, αὐτολογίσθηκα ἔξαφνα ὅτι μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸ ἴδιο, ὅχι θέσθαια μὲ τοὺς δυνατοὺς προβολεῖς, ἀλλὰ μὲ διάφορες χρωματιστὲς πούδρες!

Ὅτι ἐγένετο μὲ τὸ φῶς, μποροῦσε θαυμάσια νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὰ χρώματα!

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη λοιπὸν ἀλλάξα τελεῖως τὸν τρόπο τοῦ μακιγιαρίσματος. Ὁ σκοπὸς τοῦ πειὰ δὲν ἦταν νὰ κάνῃ πὶὸ ὥμορφο τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας μ' ἕνα καλὸ βάψιμο. Ὅχι! Τὸ μακιγιαρίσμα τώρα ἔπρεπε νὰ μεταμορφώῃ τὸ πρόσωπο. Τὸ ἀδύνατο, ἔπρεπε νὰ χάνῃ τὶς ρυτίδες του, τὸ πολὺ παχὺ νὰ κρύβῃ τὶς καμπυλωτικὲς του, τὸ στενόμακρο νὰ γίνετα κανονικὸ καὶ τὸ στρογγυλὸ νὰ παίρνῃ μιά λεπτότητα καὶ μιά χάρι.

Ἀς πάρουμε ἕνα παράδειγμα: μιά γυναίκα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο εἶνε πάρα πολὺ στρογγυλὸ, μὲ θαθεῖα μάγουλα, μὲ παχὺ πηγούνι, μὲ χονδρὰ χεῖλη καὶ μὲ δυὸ γραμμές, δυὸ θαθεῖες πτυχές στὶς γωνίες τοῦ στόματος πού γερνοῦν ὅλο τὸ πρόσωπο.

Τι πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μεταμορφώσουμε αὐτὴ τὴ γυναίκα; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ κάνουμε λεπτὸ τὸ πρόσωπο. Κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἀν θάλομε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιών ὡς τὸ πηγούνι, ὡς θάσι, μιά πούδρα πολὺ πὶὸ σκούρα, ἀπὸ αὐτὴν πού χρησιμοποιεῖ συνήθως ἡ γυ-

ναίκα αὐτὴ μὲ τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο. Ἡ ἐλαφρὰ σκία αὐτῆς τῆς σκούρας πούδρας ἐξαφανίζει ἀμέσως τὶς καμπύλες καὶ τὰ μάγουλα δὲν φαίνονται πειὰ στρογγυλά καὶ θαρεῖα.

Ὅσο γιὰ τὰ χεῖλη, δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξωμε τελεῖως τὸ σχῆμα τους. Μιά ἐλάχιστη διαφορὰ, εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ μεταμορφώσῃ τὸ τόξο τους. Σ' ἕνα δὲ στρογγυλὸ πρόσωπο τὰ χεῖλη πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ἐξῆς σχῆμα: νὰ εἶνε περισσότερο τονισμένα μὲ τὸ κόκκινο χρῶμα πρὸς τὴ μύτη καὶ πρὸς τὸ πηγούνι καὶ πολὺ, παραπολύ, λίγο πρὸς τὶς ἄκρες τους. Μὲ ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ περιορίσουμε τὸ μήκος τους καὶ νὰ τοὺς δώσουμε πλάτος πρὸς τὸ κέντρον.

Γιὰ τὶς πτυχές τώρα γύρω ἀπὸ τὸ στόμα μποροῦμε νὰ τὶς κρύψουμε, νὰ τὶς ἐξαφανίσουμε τελεῖως μὲ μιά ἀνοιχτόχρωμη πούδρα, μιά πούδρα κατὰ πολλοὺς θαμνοὺς πὶὸ ἀνοιχτὴ ἀπὸ ἐκείνη πού θάλαμε στὰ μάγουλα.

Ἐπειτα, ἔρχεται τὸ ζήτημα τῶν ματιῶν. Τὰ μάτια καταφέρνω νὰ τὰ κάνω πὶὸ ὥμορφα θάφοντας ἐλαφρὰ τὰ θιλάκια μ' ἕνα χρῶμα ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τὸ χρῶμα πού ἔχει ἡ ἱρις τους. Ἐπίσης τὸ χρῶμα αὐτὸ τὸ φέρνω πολὺ κοντὰ πρὸς τὴ μύτη γιὰ νὰ κάνω πὶὸ λεπτὴ τὴ γραμμὴ τῆς.

Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τὰ φρύδια, τόσο σὲ στούντιο όσο καὶ στὴν πόλι, δὲν πρέπει νά... ἐξαφανίζονται μὲ τὸ τσιμπιδάκι, ἢ μὲ τὸ ξυράφι. Ὅλοι οἱ «ἀστέρες» διατηροῦν τὰ φρύδια τοὺς! Εἶνε λάθος νὰ νομίζεται ὅτι τὰ ἐξαφανίζουν γιὰ νὰ ζωγραφίσουν στὴν θέσι τους ψεύτικα. Μιά τέτοια ἀκαλαισθησία θὰ ἦταν ἀσυγχώρητη. Ἀπλῶς, διορθώνουν λίγο τὸ σχῆμα τους, θυάζοντας τὶς περιττὲς τριχὲς μὲ τὸ τσιμπιδάκι καὶ κατόπιν τὰ τονίζουν μ' ἕνα κρ-γιόνι τοῦ ἰδίου χρώματος.

Θέλετε τώρα μιά πολὺτιμη συμβουλὴ; Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ μιά μόνον πούδρα. Πρέπει νὰ ἔχετε πολλὰς πούδρες σὲ διαφορετικὰ χρώματα. Νὰ ἔχετε δὲ ὡς κανὼνα τὰ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΜΟΥΣΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

(Τοῦ Ζώρζ Ὁριόλ)

Ἦταν Γενάρης. Τρύπαγε τὰ κόκκαλα τὸ κρύο, τὸ σπίτι μου ἦταν ἔρημο σὰν τὸ νεκροταφεῖο, Ἦμουν μόνος κι' ἀπόφασι πήρα νὰ γίνω δύο.

Ἦρθε ὁ Φλεβάρης. Ἀνθίσαν ἡ πρῶτες μυρδαλιές. Ξεπόρτισαν δειλὰ-δειλὰ κ' ἡ πρῶτες κοπελλιές. Γεμάτες νειότη κι' ὡμορφιά, χάρες καὶ μαργιολιές.

Ὅταν τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος πρόβαλε μέσ' στὰ νέφη μὲ θῆκε πανευδαίμονα, ὅλο χαρὰ καὶ κέφι: κάποια μικρούλα ἀγάπαγα πού τὴν ἔλεγαν Ἐφη.

Ὅταν ἡ πρῶτες μυρδαλιές σκορπίστηκαν τοῦ Ἀπρίλη Ἐγὼ κ' ἡ Ἐφη μου ἡ γλυκεῖα εἶχαμε γίνει φίλοι, Δίναμε ἀθῶα ραντεβού κι' ἐνώναμε τὰ χεῖλη.

Ἦλθε κι' ὁ ὠραῖος Μάιος, ὁ μὴν τῶν ἐραστῶν, Ὁ μὴν τῶν ρόδων.—Ἐφη μου, τὸ στόμα σου κλειστὸν Ρόδο κι' αὐτὸ εἶν' τοῦ Μαγιοῦ κι' ἀρώματα μεστὸν.

Ἐφτασε κι' ὁ Ἰούνιος, μπῆκε τὸ καλοκαίρι, Ὁ ἔρωτας μοῦ σπάραζε τὸ στήθος σὰν μακρίτι, Κ' ἤθελα, ἀγάπη μου γλυκεῖα, νὰ σ' ἔχω πάντα ταῖοι.

Ἦρθε καὶ ὁ Ἰούλιος, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θέρος. Ὁ ἥλιος φλόγιζε τὴ γῆ καὶ τὴν καρδιά μου ὁ ἔρωας Κι' ἀνάπαυσι δὲν εὑρίσκα πειὰ σὲ κανένα μέρος.

Τὸν Αὐγουστο τὰ πράγματα εἶχαν πειὰ παραγίνει. Ἦμουν τώρα δυστυχής, γιατί ἤθελε ἐκείνη Πάνω στὰ χεῖλη μου, ἡ σκληρὴ, τὸ ψάρι νὰ μοῦ ψήνῃ.

Σεπτέμβριος... Φθινόπωρο... Φύλλα νεκρὰ στὴ γῆ... Πρῶτες ἑρπυγές... Δὲν ἔρχεται... Στὰ ραντεβού ἀργεῖ. Ὡ! τὴ μεγάλη μοῦ ἀνοίξε μεσ' στὴν καρδιά πληγὴ.

Ὁκτώβριος... Ἀβύσσος, φουστὸν τὰ πρῶτα ρίγη... Προχθές τὸ φράδυ μούλεγε γιὰ πάντα πὺξ θα φύγῃ... Καὶ τῆς καρδιάς μου ἡ πληγὴ ματώνει κι' ὅλο ἀνοίγει.

Νοέμβριος. Μπόρες, ἀστράτες, ἔρποντες καὶ περαιοὶ... Ὅλο τὸ μῆνα μάταια πρόσμενα νὰ φανῇ... Κρύα στὴν κομάρωλα μου κάνει τὴν ἀδειανή.

Δεκέμβριος... Σκέπασε τὴ γῆ στρώμα παγὺ χιόνος... Βροχόμαστε μέσ' στὴν καρδιά τοῦ πὶὸ κακοῦ χειμῶνος Κι' ἐγὼ, ὁ φτωχός, ἀπόμεινα, πάλι ἔρημος καὶ μόνος.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

(Σὲ τὰφο γιατροῦ)

Διαβάτη, μὴ ἐμφανίζεσαι πού με θάρεις νεκρὸ, Στὸν ἑαυτὸ μου θέλησα νὰ κάνω τό... γιατρό.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Παραφόρος τὴν ἡγάπων καὶ τῆς κολλησὰ σὰν θεία τὴν ἔλεγε ΣΟΦΙΑ, ἀλλὰ ἦτανε μιά... ΤΡΕΛΛΑ!

ἔξης: ἡ σκουρόχρωμες πούδρες ἐξαφανίζουν τὶς στρογγυλότητες καὶ ἡ ἀνοιχτόχρωμες σθύνουν τὰ θαθουλώματα τοῦ προσώπου. Σ' ἕνα θαθουλὸ, ἀδύνατο μάγουλο μὴ ἐά-ζεται ποτὲ μιά σκουρόχρωμη πούδρα.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ βάψιμο τοῦ προσώπου. Γιὰ νὰ πετύγουμε τὴν τελεία μεταμόρφωσι τοῦ πρέπει νὰ προσέ-ζουμε πολὺ τὸ χτένισμα τῶν μαλλιών.

Γιὰ κυτταχθῆτε σ' ἕναν καθρέφτη. Ἦσαυτε χτενισμένη καλὰ: Ἦσως δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ἀν σὰς πῶ ὅτι ἀμφιβάλλω!

Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ ἴσια μαλλιά δὲν ἔχουν νὰ προσθέσουν τίποτε στὸ θέλητρο σὰς: ἀπλῶς σκληραίνουν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου σὰς. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ ἀποφεύγετε.

Ἀν τὰ μαλλιά σὰς εἶνε σγουρά, μιά καλὴ «περμανάντ» εἶνε ὅτι ἀκριβῶς χρειάζεται.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ χτένισμα τῶν μαλλιών σὰς πρέπει νὰ εἶνε πάντα τὸ ἴδιο.

Τὴν ἡμέρα, μ' ἕνα ταγιέρ, τὸ μέτωπο πρέπει νὰ εἶνε ἐλευθερωμένο ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ νὰ ὑπάρχουν πολλὰς μπουκλῆς στὸν τράχηλο.

Τὸ θράδυ, ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰς μπουκλῆς. Παρουσιάζεται ὅμως τώρα ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα: ἡ χωρί-στρα!

Ἀν τὸ κρανίον σὰς εἶνε ἴσιο, πρέπει νὰ κάνετε πολὺ πλ-γίως τὴ χωρίστρα, γιὰ νὰ δώσετε ἔτσι τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ κρανίον σὰς εἶνε στρογγυλὸ. Ἀν ὅμως τὸ κεφάλι σὰς εἶνε λιγάκι μυτερὸ στὴν καρυφή, καὶ τὸ πρόσωπό σὰς λε-πτὸ καὶ στενόμακρο, μιά χωρίστρα στὴ μεση μὲ πλατιεῖς μπουκλῆς στ' αὐτιά κάνουν πλατὺ τὸ πρόσωπο καὶ διορθώ-νουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀν κατὰ τύχην ἔχετε τὸν ἕνα ὦμο πιο ψηλὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, πράγμα πού συμβαίνει συχνά, πρέπει νὰ κάνετε τὴ χωρίστρα τῶν μαλλιών ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ ἀνασηκωμένου ὤμου. Ἐτσι θὰ ἀποκαταστήσετε μιά χαρὰ τὴν ἰσορροπία.

Τὸ μεγάλο στήθος κρύβεται λίγο στὸ μάτι ἀν χτενίσετε τὰ μαλλιά σὰς χαμηλὰ στὸν τράχηλο.

Ὅποτε τώρα μερικά μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς βοηθή-σουν στὴν «μεταμόρφωσι» τοῦ προσώπου σὰς: γιὰ νὰ εἶνε τέλειο τὸ μέτωπό σὰς πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν μαλλιών σὰς ὡς τὴ γραμμὴ τῶν φρυδιῶν τὸ πλάτος τριῶν δακτύλων. Ἀν τὸ μέτωπό σὰς εἶνε μεγαλειότερο, καὶ φτιά-χνετε κοντὴ «φράνζα» καὶ νὰ μὴ ξεχνάτε νὰ τὸ πουδράρε-τε μὲ μιά πολὺ σκούρα πούδρα.

Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν μαλλιών στοὺς κροτά-ρους, ὡς τὴν ἄκρη τῶν φρυδιῶν πρέπει νὰ εἶνε ἕνας πόν-τος καὶ ἐννεα χιλιοστά. Εἶνε δὲ εὐκόλο νὰ ἀποκτήσετε αὐ-τὴν τὴν ἀπόστασι εἴτε θυάζοντας μερικές τριχὲς ἐπὶ τὰ φρύδια εἴτε τονίζοντας περισσότερο μὲ τὸ κρ-γιόνι τὸ μῆ-κος τους.

Τέλος, ἔχω νὰ σὰς φέρω ὡς παράδειγμα τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θάφει τὸ πρόσωπό τῆς ἡ Μάργκαρετ Λίντσαϊ, πού θεωρεῖται ὡς μιά ἀπὸ τὶς καλλονές τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς εἶνε μελαχροινὸ, συνεπὶς ἡ Μάργκαρετ χρησιμοποιεῖ μιά πολὺ σκούρα πούδρα. Κα-τόπιν τονίζει τὰ λίγο θαθουλωτὰ μέρη τοῦ προσώπου τῆς μὲ μιά πούδρα κατὰ δύο τόνους πὶὸ ἀνοιχτὴ, δηλαδὴ μιά πούδρα «ἄκρη» ἢ λιγάκι «ρόζ» καὶ θάζει στὸ μέτωπό τῆς καὶ στὸ πηγούνι μιά πούδρα τὸ χρῶμα τῆς ὁποίας εἶνε ἀ-νάμεσα στὰ δυὸ ἄλλα χρώματα πού ἀναφέραμε.

Ὅσο γιὰ τὸ κόκκινο τῶν χειλῶν, εἶνε πολὺ σκοδῶο. Ἐχόντες λοιπὸν ὡς παράδειγμα τὸ βάψιμο τῆς Μάργκα-ρετ Λίντσαϊ μπορεῖτε κι' εἰσεῖς νὰ ἀποκτήσετε ἕνα πρόσω-πο μὲ μιά ἀξιοθαύμαστη φωτογένεια!

ΠΕΡΚ ΓΟΥΕΣΤΜΟΡ

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΓΑ «ΛΑΛΕΟΥΣΑ»

ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Ἀπὸ τὸν μαῦρον οὐρανὸ φιλὴ θροχοῦλα σταθεῖ κι' ἀνθὸς δὲν εἶν' ἐδῶ νὰ πιῇ, δειντράκι διψασμένο ἐδῶ εἶνε θάλασσα πλατεῖα καὶ κύμα λυσσασμένο κ' ἡ ἀνωφέλευτη θροχὴ τὰ δάκρυά μου μοιάζει.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Συνέχεια απ' το προηγούμενο).

— 'Αφού είν' έτσι, είμαι υποχρεωμένος να υπογράψω το ένταλμα της προφυλάκισης ως σας, 'Αντουάν Πρυνιέ. 'Εν όνόματι του Νόμου, σάς συλλαμβάνω...

Οι χωροφύλακες που στεκότουσαν στο θάθος της αίθουσας προχώρησαν και στάθηκαν πλάι στον κατηγορούμενο.

— Πρέπει να του θάλουμε τις χειροπέδες ; ρώτησε ο ένωμοτάρχης.

— Περιττόν ! απάντησε ο εισαγγελέας. "Όσο το δυνατόν, πρέπει ν' αποφύγουμε το σκάνδαλο... Νά τον μεταφέρετε με αυτοκίνητο στο 'Εθρέ...

Καθώς οι χωροφύλακες τον έπαιρναν έξω, ο μηχανικός έβγαλε ένα σπαραχτικό λυγμό. Καί με τόνο άπελπίστας, ψιθύρισε:

— Ζερμαίν !... Ζερμαίν μου !... Κόρη μου !...

VI

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

'Ενώ τὰ γεγονότα αυτά διαδραματιζόντουσαν στη θύλα του έγκλήματος, ή 'Ερνεστίνη, ξετρελλαμένη, με καρδιά που χτυπούσε δυνατά, παρέσυρε τη Ζερμαίν στον δρόμο που πάει από το Μαρανθίλ στο 'Εθρέ. Μά σε μία στροφή του δρόμου, ή γρηά υπηρέτρια, νόμισε πως διέκρινε μέσα απ' τὰ φυλλώματα τ' άσημένια γαλόνια τών χωροφύλακων.

Γεμάτη άγωνία, τράβηξε τη Ζερμαίν στο πρώτο μονοπάτι που παρουσιάστηκε μπροστά της και χώθηκε μαζί της μέσα στην έξοχή, όσο μακρύτερα μπορούσε από το δημόσιο δρόμο.

Η 'Ερνεστίνη ήταν θαθεία ταραγμένη. Μά καταλάβαινε ότι έπρεπε πρό πάντων νά κρύψει την τρομερή άλήθεια από τη Ζερμαίν και γι' αυτό προσπαθούσε νά ξαναδώσει στη φυσιογνωμία της τη συνηθισμένη πλαδαρή και χαμογελαστή έκφρασή της.

— 'Ελάτε, δεσποινίς, τής είπε. Κυττάχτε τί ώραία λουλούδια που υπάρχουν εδώ... Θά κάνουμε ένα μεγάλο μπουκέτο.

Δυό μπουκέτα, απάντησε ή Ζερμαίν. "Ενα για τόν μπαμπά κι ένα για τόν θείο μου...

— Ναι... δυό... τραύλισε ή υπηρέτρια, ή όποία έγινε κατάχλωμη.

Η Ζερμαίν πρόσεξε την ταραχή της. Πέταξε άπότομα τὰ πρώτα λουλούδια που είχε κόψει και είπε:

— Δεν έχω καθόλου κέφι νά μαζέψω λουλούδια... Καί σ' μου φαίνεται διαφορετική σήμερα... Είσαι στενοχωρημένη !...

— Μά όχι !... Καθόλου, δεσποινίς !...

— Κι' εγώ σοῦ λέω ναί !... Δεν με ξεγελάς έμένα !... Πές μου τί έχεις ;...

Κι' ενώ μιλούσε, ή μικρούλα Ζερμαίν έρριξε παιγνιδιάρικα τὰ χέρια της γύρω απ' τόν λαιμό της μπόννας της. 'Ακούμπησε με χάρι τó κεφάλι της στον ώμο της και τήν κούταξε στά μάτια:

— Μά εσύ είσ' έτοιμη νά κλάψης ! είπε. Πές μου τόν πόνο σου... Θά σε παρηγορήσω...

— Μά δεν έχω τίποτε... άπολύτως τίποτε... σάς θεβαίνω...

Σάν νά ήθελαν όμως νά διαφεύσουν αυτά τὰ λόγια, δυό μεγάλα δάκρυα φάνηκαν στά μάτια της 'Ερνεστίνας και κύλισαν άπάνω στά μάγουλά της.

Κατόπι, μη μπορώντας νά συγκρατηθή περισσότερο, ξέσπασε σε λυγμούς και γέμισε τρυφερά φιλήματα την μικρή της κυρία.

— 'Α! φτωχή μου μικρούλα Ζερμαίν !... τραύλισε άνάμεσα από τὰ δάκρυά της.

Η Ζερμαίν έγινε ξαφνικά άνησυχη. Δεν θυμώταν νά είχε δη ποτέ την 'Ερνεστίνη τόσο άναστατωμένη.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘ'ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

ξαφνική ιδέα...

— "Α! φώναξε. Μά δεν μου είχες πη, ότι θά πηγαίναμε στο 'Εθρέ ;... Δεν είν' αυτός ο δρόμος του 'Εθρέ! Συμβαίνει κάτι που δεν θέλεις νά τó μάθω.

Η άπλοϊκή κι' άγαθή ψυχή της 'Ερνεστίνας δεν ήταν συνηθισμένη σε ψέματα και πονηρίες. Γι' αυτό, μη μπορώντας πειά νά εξακολουθήσει τó παιγνίδι της, φώναξε!

— "Ε, λοιπόν, θέλετε νά σάς τó πώ, δεσποινίς ; Νά, ο θεός σας είνε άρρωστος, πολύ άρρωστος !...

— "Ο θεός μου είν' άρρωστος ! έκανε ξαφνιασμένη ή Ζερμαίν. Μά χθές τó θράδυ ήταν πολύ καλά !...

— 'Αρρώστησε τη νύχτα... Τώρα τó πρωί θά έρχόντουσαν οι γιατροί και έπειδή ήταν καλύτερα νά μην είσατε εκεί, γι' αυτό σάς πήρα από τη θύλα...

Η Ζερμαίν κούνησε δύσπιστα τó κεφάλι της.

— Φοβάμαι, είπε, ότι μου λές πάλι ψέματα...

Και κυριευμένη από μία ξαφνική άνησυχία, πρόσθεσε:

— Τούλάχιστον, δεν είν' ο μπιχμπάς άρρωστος ;

— Μά, όχι, ο πατέρας σας δεν είν' άρρωστος, δεν έπαθε τίποτε...

— Πάντως, είπε ή μικρούλα Ζερμαίν, τραβώντας την 'Ερνεστίνη από τó μανίκι, πρέπει νά ξαναγυρίσουμε στη θύλα.

— "Όχι ! απάντησε ή 'Ερνεστίνη με φωνή σταθερή. 'Ο πατέρας σας τó άπαγορευσε... Πρέπει νά λείψουμε ως τó μεσημέρι...

Συνήθως, ή 'Ερνεστίνη υποχωρούσε πάντοτε στη μικρούλα. Μά, αυτή τη φορά, ή γρηά υπηρέτρια μίλησε με τόνο άποφασιστικό, ώστε ή Ζερμαίν κατάλαβε καλά πως ήταν περιττό νά έπιμείνει. Κατσούφιασε και ο άσκοπος αυτός περίπατος εξακολούθησε μελαγχολικά, σιωπηλά.

Η 'Ερνεστίνη αισθανόταν την καρδιά της νά σφίγγεται από άγωνία κι' άναρωτιώταν με τρόμο μήπως ο μηχανικός Πρυνιέ είχε δολοφονηθή κι' αυτός κατά την διάρκεια της τραγικής νύχτας.

Όσο για τη Ζερμαίν, μ' αυτό τó λεπτό ένστικτο μερικών παιδιών, είχε τó σκοτεινό προαίσθημα μιάς μεγάλης συμφοράς και τó μικρό της μυαλό έκανε τις πιο άλλοκοτες υποθέσεις.

Καθώς έφθαναν σ' ένα μικρό δάσος λεπτοκαρυδιών, ή ώρα σήμανε έντεκα στο καμπαναριό της έκκλησίας του Μαρανθίλ, τó όποιο φαινόταν σε λίγη άπόσταση μέσα απ' τὰ δέντρα.

— Είπε ώρα νά γυρίσουμε ! είπε ή Ζερμαίν με μία νευρική άνυπομονησία.

— "Όχι, ακόμα, απάντησε ή 'Ερνεστίνη με τόνο σταθερό. Σε μισή ώρα, όχι προτίτερα.

Τέλος, σήμανε έντεκάμιση και ξαναπήραν τόν δρόμο γιά νά γυρίσουν στη θύλα.

Τώρα, ή 'Ερνεστίνη προχωρούσε όσο πιο άργά μπορούσε κι' έθλεπε με τρόμο, ότι σε λίγο θά έφθανε ή στιγμή τών άναποφεύκτων εξηγήσεων.

Μπρός στα πρώτα σπιτία του Μαρανθίλ δμιοι χωρικών είχαν συγκεντρωθή και συζητούσαν ζωρά.

Μά, μόλις είδαν την Ζερμαίν και την υπηρέτρια νά πλησιάζουν, όλοι σάπασαν μονομιάς. Μόνο κάποια γυναίκα είπε με φωνή αρκετά δυνατή.

— Φτωχή μικρούλα !

Η Ζερμαίν την άκουσε κι' αισθάνθηκε ένα δυνατό ρίγος νά περνά τó κορμί της. Αυτό τó επιφώνημα, που δεν μπορούσε παρά μόνο σ' αυτή ν' άπευθύνεται, την είχε χτυπήσει κατάκαρδα.

Ποιά συμφορά, λοιπόν, την είχε χτυπήσει γιά νά τή λυπούνται έτσι ;... Βιαζόταν νά τó μάθω...

('Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ «ΜΙΣΣΕΣ» ΜΑΡΣΑΛ :

μίστερ Μπέλμους έρριξε μία ματιά στους κυρίους και στις κυρίες που καθόντουσαν στο σαλόνι και χαμογέλασε:

— Θέλετε λοιπόν ν' άκούσετε μία παράξενη ιστορία ; τούς είπε. Γιατί όχι, αφού σάς άρέσει ο «κιτρινισμός»... "Όταν κανείς ήταν δέκα χρόνια διευθυντής της 'Αστυνομίας του Σικάγου, έχει πάντα νά διηγηθή μία άλλοκοτη περιπέτεια...

— 'Εμπρός ! 'Ελάτε !... έκανε δλόχαρη ή οικοδέσποινα. Δεν θέλετε την άνυπομονη-

Ο μίστερ Μπέλμους άναψε, με άργες κινήσεις, τó πούρο του, και έαπλώθηκε πιο άναπαυτικά στην πολυθρόνα του. — Δεν θ' άκούσατε, άσφαλώς, νά γίνεται λόγος, άρχισε, γιά την περίπτωση του Νόρμαν Μάρσαλ, μολοντί ήταν μία ύπόθεσι που συνετάραξε την 'Αμερική εδώ και δέκα χρόνια.

Ο Νόρμαν Μάρσαλ ήταν ένας από τούς πιο γνωστούς αρχιτέκτονες του Σικάγου και καθόταν με τη γυναίκα του σε μία άμορφη θύλα σ' ένα ήσυχο προάστειο. Τó πρωί, λοιπόν, τής 25ης 'Απριλίου 1927, ή υπηρέτρια τών Μάρσαλ, μόλις μπήκε στο δωμάτιο της κυρίας της, την θρήκε άναίσθητη, καταγής με μία φρικώδη πληγή, όλο αίματα, στο κεφάλι.

Η υπηρέτρια, έντρομη, έτρεξε νά ειδοποιήση τόν δόκτορα Μόρρισον, που καθόταν λίγο πιο πέρα από τη θύλα τών Μάρσαλ. 'Ο Μόρρισον, παληός κι' έμπειρος γιατρός, από την πρώτη ματιά που έβριξε, κατάλαβε ότι ή «μίσσες» Μάρσαλ είχε πεθάνει εδώ και τέσσερες ή πέντε ώρες από ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι μ' ένα μπρούντζινο άγαλματάκι, που θρισκόταν κάτω στο πάτωμα, ένα περίπου μέτρο πιο πέρα από τó πτώμα.

Όσο για τόν σύζυγο, δεν ύπήρχε καμμία είδησι. 'Ο Νόρμαν Μάρσαλ είχε εξαφανισθή από την νύχτα του δράματος. Η υπηρέτρια άνάφερε στους άστυνομικούς, ότι ο κύριός της είχε γυρίσει στο σπίτι στις δέκα ή άρα κι' ότι άμέσως μετά άκουσε τούς δυό συζύγους νά μαλλώνουν· πράγμα που συνέβαινε συχνά κατά τόν τελευταίον καιρό. Λίγο άργότερα, ή υπηρέτρια που είχε άποσυρθή στο δωμάτιό της γιά νά κοιμηθή, άκουσε, κατάπληκτη τόν Νόρμαν Μάρσαλ νά φεύγει από τη θύλα, χτυπώντας, με δύναμη, την έξωπορτα.

Ύστερ' από την άποκαλυπτική αυτή κατάθεσι της υπηρέτριας που λεγόταν Μπέττυ Φαίρσον, θρέθηκαν κατά την έρευνα που έγινε στη θύλα τών Μάρσαλ πολύ παλιά γράμματα σ' ένα συρτάρι του γραφείου του άρχιτέκτονος. 'Από τὰ γράμματα αυτά φάνηκε καθαρά, ότι ο Μάρσαλ είχε από χρόνια έρωτικές σχέσεις με μία γνωστή ήθοποιό, που τόν παρακινούσε διαρκώς νά χωρίση από τη γυναίκα του γιά νά την παντρευθή.

Έτσι, ή ζωήρή φιλονεικία, που είχε ξεσπάσει μεταξύ τών συζύγων τή μοιραία εκείνη νύχτα, θά είχε ως αίτία, δίχως άλλο, τó διαζύγιο. Μπροστά λοιπόν στην κατηγορηματική άρνησι της γυναίκας του, ο Νόρμαν Μάρσαλ, έπάνω στη λύση του θυμού του είχε σκοτώσει εκείνην που δεν άγαπούσε πειά και που γινόταν έμπόδιο στα σχέδιά του. Και την είχε σκοτώσει μ' εκείνο τó μπρούντζινο άγαλματάκι που θρέθηκε κοντά στο αίμόφυρτο θύμα του. "Επειτα, πανικόβλητος από τη φρίκη του έγκλήματος, έρριξε μέσα σε μία μικρή θαλίτσα όσα λεπτά έρσκόκντουσαν στο σπίτι, καθώς και τὰ χρυσαφικά της γυναίκας

του (είχαν θρεθή τ' άδεια κουτιά τους) κι' έγινε άφαντος μέσα στη νύχτα.

Αυτή ή ύπόθεσι ήταν άπλη, παραπολύ άπλη γιά την άστυνομία του Σικάγου. Εύκολες επίσης ήσαν κ' ή έρευνες. 'Ο Νόρμαν Μάρσαλ είχε πάρει τó έξπρες τού μεσο-νυκτίου γιά τή Νέα 'Υόρκη.

Κινητοποιήθηκαν λοιπόν άμέσως όλοι οι έπιθεωρητάι τών σταθμών και ή σύλληψι του έγκληματίου ήταν πειά ζήτημα όρών, όταν συνέβη κάτι τó έκπληκτικό και τó άπρόοπτο !

Η άστυνομία συνέλαβε στο σπίτι ενός κλεπταποδόχου έναν γνωστό λαποδύτη, τόν Μπιγκ Κούκορ, την ώρα που προσπαθούσε νά πωλήση ένα σωρό πολύτιμα κοσμήματα... Μπορείτε δέ νά φαντασθήτε την κατάπληξι όλων, όταν εξακριβώθηκε, ότι τὰ κοσμήματα αυτά ήσαν τής «μίσσες» Μάρσαλ !

«'Αλλ' ο Μπιγκ Κούκορ τὰ είχε κλέψει ή μήπως τὰ είχε πάρει από τόν δολοφόνο σύζυγο;

«Ποιος λοιπόν είχε δολοφονήσει τή «μίσσες» Μάρσαλ; 'Ο σύζυγος ή ο λαποδύτης ;

«'Ο Μπιγκ Κούκορ που είχε άρχισι νά θλέπη μπροστά του τó φάσμα της ηλεκτρικής καρέκλας, προέβη άμέσως σε «πλήρεις όμολογίες».

«Είχε δη τὰ μεσάνυχτα τόν Νόρμαν Μάρσαλ νά θγαίνει από τη θύλα του, έξαλλος και νά τραβή γρήγορα προς τόν σταθμό. 'Ο λαποδύτης τότε πήδησε από τὰ κάγκελλα μέσα στον κήπο και προχωρώντας άθόρυβα, μπήκε έξαφνα μέσα στο δωμάτιο της «μίσσες» Μάρσαλ. 'Εκείνη, μόλις τόν είδε μπροστά της, έβγαλε μία θραχνή κραυγή τρόμου και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμη. 'Ο Μπιγκ Κούκορ, τότε, που δεν ήταν και τόσο ψύχραιμος, ώρμησε στην τουαλέτα, άρπαξε τὰ κοσμήματα της «μίσσες» Μάρσαλ κι' έκανε νά φύγει. 'Εκείνη τή στιγμή ακριβώς έσπρωξε δίχως νά τó θέλη τó μπρούντζινο άγαλματάκι κι' εκείνο, πέφτοντας, χτύπησε στο κεφάλι τή λιπόθυμη γυναίκα. 'Ο λαποδύτης, τρομοκρατημένος, πήδησε από ένα παράθυρο, στον κήπο κι' έγινε άφαντος.

Η κατάθεσι αυτή του Μπιγκ Κούκορ δεν μäs ίκανοποίησε... 'Ωστόσο, παρ' όλες τις εξαντλητικές άνακρίσεις που τού κάναμε, δεν μπόρεσαμε νά μάθουμε τίποτε περισσότερο. Ήταν φανερό, ότι ο λαποδύτης έλεγε την άλήθεια.

«'Αλλ' ο ίατροδικαστής, πάλι, μäs θεβαίνω, ότι τó γυ-

Ο Μπιγκ Κούκορ ώρμησε στην τουαλέτα...

Ένας κατάλογος 88 προσώπων, τα όποια στερήθηκαν, τελευταία, της γερμανικής υπηκοότητας για «τ' ανεπιβεβαιωμένη, τους αισθηματά προς το τρίτο «Ράιχ» συμπεριλαμβανει και... δυο μικρά ενός έτους, ένα παιδάκι δύο ετών και ένα τριών ετών !...

Το φίλ — κι αυτό όταν δεν είναι συγγενικό — είναι το μόνο φάρμακο για μία παράξενη αρρώστεια που ενσκήπτει συχνά στις θόρειες επαρχίες της Μπούρμας.

— Τα συμπτώματα αυτής της αρρώστειας είναι πυρετός, άνορεξία και μεγάλη άτονία.

— Φτάνουν όμως κάμποσα φίλια για να γίνει ο άρρωστος περδίκι !

Μιά Πολωνέζα, ονομαζομένη Ράντκα Μπόριν, όταν θρίσκει σε κατάσταση καταληψίας μπορεί και μιλά λατινικά κι' εβραϊκά, χωρίς να γνωρίζει ούτε λέξι από τις δυο αυτές γλώσσες.

— Ο Ουίλλιαμ Τζέιμς — Αμερικανός φιλόσοφος — διμυλίζει κάπου για ένα άλλο κορίτσι που όταν βρίσκεται σε έκσταση μιλά μία γλώσσα που κανείς από τους συγγενείς και φίλους της, δεν μπορεί να την εννοήσει, εκτός από ένα Έβραίο καθηγητή, που λέγει ότι είναι αρχαία εβραϊκά !

— Πώς συμβαίνει αυτό το πράγμα ; θα ρωτήσετε. Και σας απαντάμε: Μυστήριο !...

πημα με το μπρούντζινο άγαλματάκι, με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να ήταν θανατηφόρο !...

» Ποιος λοιπόν σκότωσε τη «μίσση» Μάρσαλ ;

» Το αίνιγμα ήταν από τα πιο ζοφερά και τα πιο γριφώδη. Ο αρχιτέκτων συνελήφθη κατά την άφιξί του στη Νέα Υόρκη και η κατάθεσί του συνέπιπτε με τις υποθέσεις μας. Ήταν αλήθεια, ότι είχε φιλονεικήσει με τη γυναίκα του. Μά το θιαστικό ταξίδι του δεν είχε καμμία σχέση με το δράμα. Όπως απέδειξε εύκολα, είχε πάει στη Νέα Υόρκη για επείγουσες δουλειές του.

» Η «μίσση» Μάρσαλ όμως ήταν νεκρή κι' έπρεπε να βρεθεί η αιτία του θανάτου της. «Όλοι τότε θεώρησαν ως ένοχο τον Μπίγκ Κούκορ ! Ο λωποδύτης λοιπόν θα καθόταν σε λίγο πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, σαν ένας κοινός δολοφόνος, παρ' όλες τις απεγνωσμένες διαμαρτυρίες του, αν η υπόθεσι αυτή δεν έπαιρνε άξια μια απρόοπτη τροπή, χάρις στον δόκτορα Μόρρισον !

» Ο γιατρός αυτός μας έδωσε τη λύσι του αίνιγματος.

» Μήπως η γυναίκα σας έπαυσε από την καρδιά της; ρώτησε τον Νόρμαν Μάρσαλ.

» Κι' εκείνος τότε, για πρώτη φορά, θυμήθηκε ν' αναφέρει ότι η καρδιά της γυναίκας του ήταν αδύνατη...

» Το δικαστήριο δέχθηκε αυτήν την άποψι του γιατρού και δεν καταδίκασε σε θάνατο τον Μπίγκ Κούκορ, αλλά σε ισόβια δεσμά.

» Αναρωτιέμαι όμως, και τώρα ακόμη, τί θα συνέβαινε, αν η αστυνομία δεν είχε την τύχη να συλλάβει εγκαίρως τον λωποδύτη που είχε κλέψει τα κοσμήματα ; Η ζωή του Νόρμαν Μάρσαλ κρεμώταν από μία κλωστή !

» Επίσης, έμένα, με θασανίζει ακόμη μία άπορία: ήταν άρα γε νεκρή η «μίσση» Μάρσαλ, όταν την χτύπησε στο κεφάλι το μπρούντζινο άγαλματάκι ;...

Κι' ο μίστερ Μπέλμουτ, βλέποντας την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των φίλων του, έσπασε σ' ένα ή-χιρρό γέλιο.

— Έλάτε, τους είπε. Αυτή η ιστορία είναι παλιά. Κα-νείς πειά δεν την θυμάται και καλά θα κάνετε να την ξε-χάσετε κι' εσείς !...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΚΡΙΣΑΜ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

» Αν ρωτήσετε έναν Τσεκέζο να σας πη την ηλικία του θα σας απαντήσει: «Γεννήθηκα το έτος του Σκύλου, κι' έζησα πέντε κύκλους». Και του-τα γιατί αυτές η νομάδες φυλές που καταγονται από τους Τατά-ρους, έχουν δικό τους ήμερολόγιο, κατά το οποίο χωρίζουν το ν χρόνο σε «κύκλους», που απο-τελείται εκάστος από δώδεκα δικά μας χρόνια.

— Κάθε «κύκλος» πάλιν υπο-διαιρείται σε δώ-δεκα μέρη που

φέρουν το όνομα ενός ζώου.

— Έτσι θ' ακούσετε να σας μιλούν για τον μήνα του Φειδιού, του Άλόγου, της Άρκουδας κλπ. κλπ.

Στο έξής οι χειρουργοί και οι οδοντίατροι δεν θα μεταχειρίζονται κανένα αναισθητικό για να έκτελουν ανώδυνα τας έγχειρήσεις, χάρις στην εφεύρεσι του καθηγητού Γιακόβλεφ, του Γυναικολογικού Ίνστιτούτου της Λένινγκραντ.

— Το χλωροφόρμιο και τ' άλλα ναρκωτικά θα τ' αντι-καθιστά πλέον το ηλεκτρικό ρεύμα ή μάλλον συνδυασμός ηλεκτρικών ρευμάτων, τα οποία θα επιδρούν στο νευρικό σύστημα και θα επιτρέπουν και την πιο δύσκολη και ο-δυνηρή έγχειρησι, χωρίς την παραμικρή ενόχλησι για τον έγχειριζόμενον.

Το πρώτο σκυλί που ταξίδευει από την Αμερική μέ... διαβατήριό, ανέχωρησε τον περασμένο μήνα από την Νέα Υόρκη για τη Λιθουανία.

— «Το Μεγάλο Παιδί» — αυτό είναι το όνομα του σκύλου — ανήκει στον Αμερικανό Πρόξενο της Ρίγας μίστερ Φλέτσερ Ουάρρεν, ο οποίος εφωδίασε τον σκύλο του με κανο-νικό διαβατήριό από το Τμήμα Άλλοδαπών της Ουάσιγκτων.

— Το διαβατήριό φέρει την φωτογραφία του σκύλου και αναγράφει τον τόπο και την ημερομηνία της γεννήσεώς του.

Ένας Αμερικανός γαιοκτήμων σηκώθηκε ένα πρωί και μόλις κυττάχθηκε στο καθρέφτη, είδε ότι τα ώραιά του μαλλιά, για τα οποία έχανε ώρες κι' ώρες καθημερινός, ήταν κομμένα με τη μηχανή.

— Κυριεύτηκε άμέσως από έναν νευρικό κλονισμό και όταν η γυναίκα του του ανέκοινωσε πως αυτή ήταν που του έκοψε τα μαλλιά την ώρα που κοιμώταν, για να τον απαλλάξει απ' τη σκοτούρα τους, άρπαξε το ρεθόλθερ του κι' αφού της έριξε δυο σφαίρες κατόπιν αυτοκτόνησε.

— Του ήταν αδύνατο να ζήσει, χωρίς τα ώραιά του μαλ-λιά. Μά μήπως δεν θα ξαναφύτρωναν τα εύλογημένα ;...

Ένας Πολωνός ηλεκτρομηχανικός, έπεξεργάζεται μιάν εφεύρεσί του, η οποία, όπως ισχυρίζεται, θα σημειώσει έ-πανάστασι στις μέχρι σήμερα γνωστές μεθόδους του φω-τισμού.

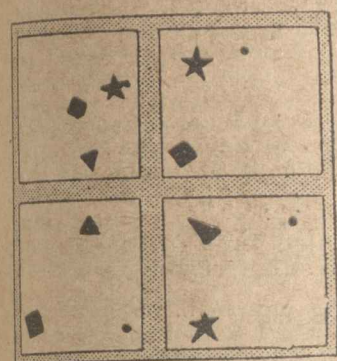
— Η «καταπληκτική» αυτή συσκευή του εφευρέτου δεν είναι τίποτα άλλο από μία λάμπα που χρησιμοποιεί τις ά-χτίδες του ήλιου για να φωτίζει: Η ηλικιακές άχτιδες απορ-φοούνται κατά την διάρκεια της ημέρας από έναν συσσω-ρευτή που βρίσκεται στο έσωτερικό της λάμπας, και το θράδυ επανακτούν την ακτινοβολία τους διά μέσου της λάμπας με το κατάλληλο στρίψιμο ενός διακόπτη.

ΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Να κι' ένα πρωτότυπο παιγνιδάκι:

Το παραπλευρως σχή-μα παριστάνει τέσσερα τετράγωνα, στο καθένα από τα οποία υπάρχει ένα άστρο, ένα τετρα-γωνίδιο, ένα τρίγωνο ή ένας μικρός κύκλος.

Πρόκειται να κάνετε τώρα το έξής:

Να κόψετε τα τέσσε-ρα τετράγωνα και να τα συναρμολογήσετε έ-τσι, ώστε ν' αποτελέ-σουν πάλι ένα μεγάλο τετράγωνο και να μπο-ρήτε να ενώσετε με μία εύθεια γραμμή τα όμο-ια σχήματα κάθε τετραγώνου (δηλαδή άστρο με άστρο, τετραγωνίδιο με τετραγωνίδιο, κλπ.), χωρίς όμως να περ-νάτε επάνω από άλλα σημεία.

είδη σχήματα κάθε τετραγώνου (δηλαδή άστρο με άστρο, τετραγωνίδιο με τετραγωνίδιο, κλπ.), χωρίς όμως να περ-νάτε επάνω από άλλα σημεία.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

1. Το ρολόι του δημαρχείου μιάς πόλεως χρειάζεται ε-φτά ακριβώς δευτερόλεπτα για να σημάνη τα έφτά χτυ-πηματα των έφτά ώρων. Πόσην ώρα χρειάζεται για να σημάνη τα 12 χτυπήματα του μεσημεριού ;

2. Την Δευτέρα το μεσημέρι, το ρολόι μου πήγαινε μπρο-στά 2 λεπτά, την Τετάρτη το πρωί στις 8 καθυστέρουσε ένα λεπτό. Ποιά μέρα και ποιά στιγμή θα δείξη την ακρι-βή ώρα ;

ΠΟΙΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ ΠΡΩΤΟΣ ;

Στο Σικάγο, στην πόλι του έγκληματος, θρήκαν σ' ένα σπίτι δυο γκαγκστερς, τον Ντόνογ-καν και τον Τορέλι, με το μέτωπό τους τρυπημένο από μιά σφαίρα.

Ο Ντόνογκαν που κρατούσε ένα μεγάλο περιστρόφο στο χέρι του, κοίτονταν νεκρός, σ' ένα δωμάτιο, που το χώριζε από το διπλανό του μιά τζαμωτή πόρτα.

Στο δεύτερο αυτό δωμάτιο θρι-σκόταν πεθαμένος πειά κι' αυτός, ο Τορέλι, κρατώντας στο χέρι του ένα περιστρόφο μικρότερων διαστάσε-ων.

Η τζαμωτή πόρτα είχε δυο τρύ-πες από σφαίρες, τη μιά μεγαλείτε-ρη και την άλλη μικρότερη. Απ' την ανάκρισι εξακριβώθηκε ότι οι δυο γκαγκστερς μάλλωσαν και αλληλοσκοτώθηκαν. Μά αυτό που δεν κατάρθωσε να εξακριβώση η ανάκρισις, ήταν ποιος πυροβόλησε πρώτος. Ένας έξυπνος ντέτεκτιβ, όμως το θρήκε κι' αυτό, αφού εξέτασε τις δυο τρύπες στο τζάμι της πόρτας.

Μπορείτε τώρα να το θρήτε και σεις ; Κάμετε ότι έκανε κι' ο αστυνομικός. Έξετάστε το σπα-μένο τζάμι.

ΛΥΣΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

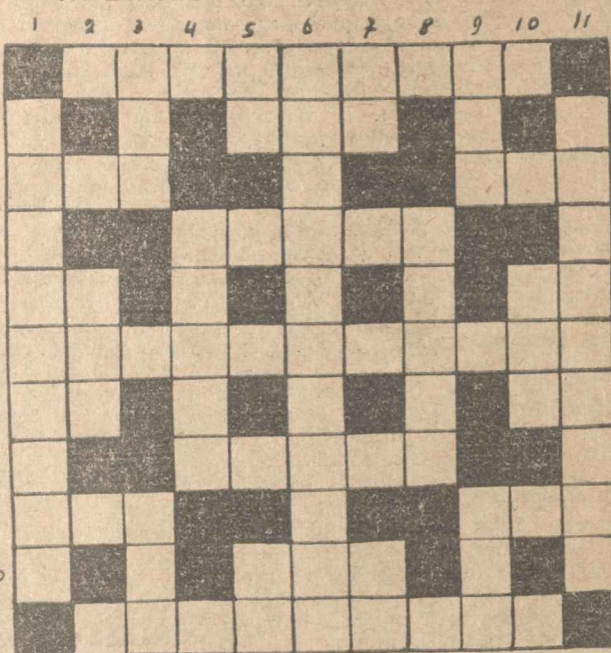
Η ΕΦΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

» Αν το μαύρο σχήμα κοπή σε έφτά μέρη, τα οποία θα προσαρμοσθούν κατόπιν καταλλήλως, σχηματίζεται μιά χαρτωμένη γάτα σε μαύρο φόντο.

Η ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Γιά να πετύχει όλους τους στόχους, χωρίς να τον δυσκο-λεύσουν τα έμποδια, ο σκοπευτής πρέπει να σταθή επάνω άριστερά, μεταξύ των δυο πρώτων έμποδίων και ελάχιστα πιο κάτω απ' αυτά.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ριζοντίως:

- 1) Ένας απ' τους... Δώδεκα.
- 2) Ο μπάμπας των Αμερικανών.
- 3) Κατοικίδιον. Θεά.
- 4) Σύνολον πολιτών.
- 5) Δυο όμοια φωνήεντα. Νότα.
- 6) Απ' αυτούς υποφέρουν πολλοί ηλικιωμένοι (ενικ.)
- 7) Η αρχή της όκας. Ο αριθμός 6.
- 8) Διάκτης του Χριστιανισμού.
- 9) Όρος ελληνικής μεγαλήσου. «Παρουσίαστε...»
- 10) Ένας απ' τους τρεις γιουούς Πατριάρχου της Γραφής.
- 11) Το παίρνουν στον πόλεμο οι γυναίκαί.

Καθέτως:

- 1) Στην Ιαλία θα φάτε το πιο νόστιμο.
- 2) Γνωστή αθλητική όμας.
- 3) Με τις γραθές. Η αυτή λέξις με την 2αν του 3 ορι-ζοντίως.
- 4) Τον άπαθανάτισε ο δεσμός του με ένα φίλο του.
- 5) Δυο όμοια σύμφωνα. Κιτητική αντωνυμία (πληθ.)
- 6) Άνώτερος αξιωματικός.
- 7) Ο άνθρωπος γαλλιστί. Απαγορευτικός.
- 8) Άλλαντική νησίς.
- 9) Τρύπα. Τηλεφωνή κλήσις.
- 10) Γάλλος στρατάρχης.
- 11) Μαγιά.

(Απόστολες ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ — Μυτιλήνη)

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ο ριζοντίως:

- 1) ΟΥΛΙΓ — ΣΠΑΝΑ, 2) ΔΑΝΙΑ — ΠΑΡΙΣ, 3) ΟΡΟΣ — ΡΑΚΙ,
- 4) ΣΑΛΙΤΑ — ΣΑΜΟΑ, 5) ΑΓ — ΔΙΑ — ΙΑ, 6) ΑΙΩΡΑ — ΠΑΣΑΣ, 7) ΤΟ — ΩΝΙΟΝ — ΟΥ, 8) ΑΣΗΜΑ — ΣΟΥΣΑ, 9) ΛΑ — ΔΑ, 10) ΟΜΟΙΑ — ΦΟΡΟΙ, 11) ΣΑΣΑΣ — ΤΣΑΝΑ.

Καθέτως:

- 1) ΟΔΟΣ — ΑΤΑΦΟΣ, 2) ΠΑΡΑΛΙΟΣ — ΜΑ, 3) ΑΝΟΙΓΩ — ΗΘΟΣ,
- 4) ΛΙΣΤ — ΡΩΜΑΙΑ, 5) ΙΑ — ΑΔΑΝΑ — ΑΣ, 7) ΣΗ — ΣΑΛΟΣ — ΘΗ, 8) ΠΑΡΑ — ΑΝΟΔΟΣ, 9) ΑΡΑΜΙΣ — Υ — ΔΡΑ, 10) ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΘΗ,
- 11) ΑΣΙΑ — ΣΠΑΡΙΑ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

ΚΑΝΕΙΣ δεν περίμενε ότι μια άπλη έκδρομη θα είχε ένα τόσο ξαφνικό και παράξενο τέλος. Η Γκαμπύ Βουάλ είχε προτείνει να πάμε να θαυμάσουμε ένα υπέροχο ηλιοβασιλέμα στο Τονόν, στην άλλη άκρη της λίμνης της Γενεύης, προς τα γαλλικά σύνορα. Κ' είχαμε ξεκινήσει κ' οι τέσσερες με την ατμάκατο του Νοέλ από την προκυμαία του ξενοδοχείου.

Μά πριν απ' όλα θα θέλετε να μάθετε ποιοι ήταν οι τρεις άλλοι σύντροφοί μου σ' αυτήν την αλησμόνητη έκδρομη.

Πρώτα, ήταν ο Νοέλ Στιούαρτ, ένας νεαρός Άγγλος με ροδαλά πρόσωπο και γαλανά μάτια. Ήταν ένας μήνας που είχε έρθει σ' εκείνο το έλβετικό ξενοδοχείο, όπου έμενε. Μά όπως όλοι οι Άγγλοι, ο Νοέλ Στιούαρτ δεν είχε κάνει ποτέ λόγο για την ζωή του. Για μένα λοιπόν ήταν ένας άρροχος Λονδρέζος που περνούσε τον καιρό του με ταξίδια.

Έπειτα, ήταν η Έλλεν Μπλάκ, που είχε φθάσει στο ξενοδοχείο ένα μήνα ύστερ' από τον Στιούαρτ. Η Έλλεν είχε έρθει από το Παρίσι κι' ο πορτιέρης, που ήξερε το κάθε τι, μου είχε εμπιστευθεί, ότι ήταν φοιτήτρια της Ιατρικής. Ήταν από κείνες τις γυναίκες που έχουν μεγάλη θέληση και ξέρουν να συγκρατούν τον εαυτό τους. Φαρόσε πολύ απλά φορέματα κι' όταν της πρωτομίλησε ο Νοέλ, έκανε ένα θήμα προς τα πίσω και του έρριξε μια αυστηρή ματιά από πάνω ίσαμε κάτω. «Είπε μια άνοητη σνόμπ, όλο πόζα!», συλλογίστηκε, μα γρήγορα αναγκάστηκε ν' αλλάξει γνώμη.

Ο Νοέλ δεν αποθαρρύνθηκε από την πρώτη αποτυχία του. Βρήκε μια κατάλληλη πρόφαση, γνώρισε την Έλλεν και μέσα σε μια εβδομάδα έγινε ο αχώριστος σύντροφός της.

Κατόπιν όμως ήρθε στο ξενοδοχείο κ' η Γκαμπύ Βουάλ. Τί ήθελε άρα γε μια τέτοια γυναίκα σ' εκείνο το ήσυχο ξενοδοχείο; Αυτό δεν μπορούσα να το καταλάβω. Αυτές τις γυναίκες τις βλέπει κανείς στη Ριθέρ, ή στα σαλόνια του «Σαθού», στο Λονδίνο. Είναι τόσο σαγηνευτικές, τόσο όμορφες και τόσο πολυέσδες! Από το όνομά της υπέθεσα ότι ήταν Γαλλίδα, μα από τον πορτιέρη πάλι έμαθα ότι ήταν από τη Ζυρίχη.

Το πρώτο θράδυ, μόλις έκανε την εμφάνισή της στο εστιατόριο με μια κινηματογραφική τουαλέττα, ο Στιούαρτ τ' άχασε και δεν ξεκολλούσε νω της. Όσο για την Έλλεν, είχε χλωμιάσει από τη ζήλεια της.

Από τη δεύτερη μέρα, η Γκαμπύ Βουάλ ήταν το στολίδι της συντροφιάς μας.

Δεν περνούσαμε λοιπόν άσχημα, μολοντί η Έλλεν και η Γκαμπύ δεν άφηναν καμιά ευκαιρία για να δείξουν πόσο μισούσε ή μια την άλλη. Μά τα πράγματα μπερδεύτηκαν πιά πολύ, ένα απόγευμα του Αυγούστου, από μια άπλη πρόταση να κάνουμε μια έκδρομη με την ατμάκατο του Νοέλ στη λίμνη της Γενεύης.

Η Έλλεν είχε πη κάτι για το Παρίσι, όταν, ξαφνα, η Γκαμπύ, έτοιμη πάντα να την πειράξει, τη ρώτησε:

— Δεν είναι αλήθεια ότι η Παρισινή είναι παραπολύ καψέ;

— Δεν ξέρω... Έκανε εκείνη, που ντυνόταν παραπολύ απλά. Μου φαίνεται ότι σεις πήγατε έχοχάτως στο Παρίσι, δεν είναι έτσι;

— Έχω να πάω τέσσερα χρόνια!... της απάντησε η Γκαμπύ, παίζοντας νευρικά τα χελέφάρ της με τις μακρές θλεφαρίδες της μόδας. Αυτή η πόλις για μένα είναι ανυπόφορη!...

Η συζήτηση είχε άρχει να δηλητηριάζεται. Θεώρησα καλά να επέμβω:

— Για ιδέτε... τους είπα. Θά έχουμε μια υπέροχη δύα!... — Αλήθεια! φώναξε η Γκαμπύ. Πάμε με την ατμάκατο

ως το Τονόν; Από εκεί το ηλιοβασιλέμα θά είνε μια σωστή φαντασμαγορία!...

Ο Νοέλ διάταξε ν' απαντήσει. Έπειτα όμως υπεχώρησε στις επίμονες παρακλήσεις της Γκαμπύ. Κι' έτσι τραβήξαμε για την προκυμαία, όπου ήταν δεμένη η ατμάκατος του Στιούαρτ, ενώ η Γκαμπύ έτρεξε στο ξενοδοχείο για να πάρη το μαντώ της. Όταν γύρισε, η ατμάκατος ήταν έτοιμη να ξεκινήσει.

— Περιμένετε, μια στιγμή! μάς φώναξε τότε η Έλλεν. Πηγαίνω κι' εγώ να πάρω το μαντώ μου...

Η Γκαμπύ της έρριξε μια ύποπτη ματιά. Μά δεν είπε τίποτε.

Σε λίγο, αφήσαμε πίσω μας την έλβετική ακτή και τραβήξαμε προς την γαλλική. Μια όνειρώδης γαλήνη θαύλευε στην απέραντη λίμνη.

— Άς σταματήσουμε τη μηχανή!... πρότεινε η Ιδιότροπη Γκαμπύ. Είναι τόσο όμορφο αυτό το λίκνισμα των νερών!... Κυττάτε, ο φάρος άρχισε κιόλας να φωτίζει! Ο Νοέλ, πρόθυμος πάντα να την ευχαριστήση, έδωσε τη μηχανή.

Η Έλλεν τότε άρχισε πάλι να μιλά για το Παρίσι.

— Ξέρετε το καινούργιο «καφέ» στο μπουλβάρ ντε Καπουσίν; ρώτησε την Γκαμπύ. Εκείνο που ανοίξε εδώ και τρεις μήνες, δίπλα στο Ίνστιτούτο Καλλονής;

Τα μάτια της Γκαμπύ άστραψαν από τον θυμό. Ο Νοέλ τότε επένεθε.

— Μά, Έλλεν, έκανε, η Γκαμπύ σου είπε ότι έχει να πάη τέσσερα χρόνια στο Παρίσι.

— Ξέχασα πώς δεν το χανέει! απάντησε η Έλλεν. Μά δεν την άδικώ. Το Παρίσι είναι τώρα γεμάτο από ξένους... Μερικοί από αυτούς είνε πολύ ύποπτοι...

— Υποπτοι; άπόρησα.

— Ναί... εξακολούθησε η Έλλεν. Είναι κατάσκοποι...

Ο Νοέλ στεκόταν μπροστά και κύτταζε τη σκοτεινή λίμνη.

Δεν βλέπετε καμιά ατμάκατο εκεί κάτω; με ρώτησε ξαφνικά.

Και μου έδειξε το Τονόν. Δεν έβλεπα όμως τίποτε.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

— Έδω και δυό μήνες, είπε πάλι η Έλλεν, στο Παρίσι ήταν ένας κατάσκοπος. Τόν έλεγαν λοχαγό Γκλόβερ. Είχε κλέψει κάτι στρατιωτικά μυστικά κ' είχε άναστατώσει την κυβέρνηση.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

ΕΚΕΙΝΟ το χειμωνιάτικο θράδυ του 1918, τέσσερες άνθρωποι θρискόντουσαν σε μια φτωχική καλύβα του χωριού Δομζεβέν κάτω στο μέτωπο της Λωρραίνης. Ήταν ο λοχαγός του πεζικού Παρμόν, ο υπολοχαγός του πυροβολικού Μπρεμοντιέ, ο ανθυπολοχαγός Σερεβέν και ο έπιλοχίας Πριμούα.

Μόλις γάγανε, μαζεψήκανε κ' οι τέσσερες γύρω στη φωτιά κι' άνάψανε τις πίπες τους. Δεν μιλούσε κανείς. Έρο ούρλιαζε τ' άγριοθόρι και το χιόνι είχε στρώσει όλον τον τόπο. Κουνούσε δυνατά την πόρτα της καλύβας και την έκανε να τρίζη, απειλώντας δλοένα να σχίση τα λαβωμένα χαρτιά που άντικαθιστούσαν στα παράθυρα της καλύβας τα σπασμένα τζάμια...

— Τι καιρός! Έκαμε άξαφνα ο υπολοχαγός Μπρεμοντιέ. Σηκώθηκε έπειτα, έκανε μερικά βήματα στη στενόχωρη καλύβα και εξακουρμούρισε πάλι:

— Τι παληόκαιρος!

Έπειτα πήγε με τους άλλους μαζί και κάθησε κοντά στη φωτιά. Η ίδια σιωπή, η ίδια θαρεια και πληκτική, άπλώθηκε πάλι στο μικρό αυτό γκρομπ των άξιωματικών. Δεν μιλούσε κανείς, και τη θαρεια σιωπή που θαύλευε στη μικρή καλύβα του Δομζεβέν την έτάραζαν μόνο η μακρινή κανονία που άκουγότουσαν τότε-τότε...

Σε λίγο άκουστήκανε θήματα έξω στο δρόμο. Ένας άνθρωπος έρχότανε στην καλύβα. Οι άξιωματικοί τόν άκούσανε να γυιπά δυνατά τις χοντρές καρφωτές άρβύλες του στα σκαλιά που ήτανε μπροστά στην πόρτα για να τινάξη το χιόνι και τις λάσπες.

Η πόρτα άνοιξε λίγο, ένα παγερό φύσημα θορηά γέμισε την καλύβα, και φάνηκε στην είσοδο ο ταγματάρχης Μαρθέλ, στρατιωτικός γιατρός.

Ο λοχαγός Παρμόν του μίλησε πρώτος:

— Τι νέα, κύριε ταγματάρχη;

— Ο Λουφέ σκοτώθηκε!...

— Ω, τόν δυστυχή!

Ο γιατρός έθγαλε το κασκόλ που του κρυβε δλο το πρόσωπο, τ' άκούμπησε μαζί με το κασκέτο του στο τραπέζι, έθγαλε και το πανωφόρι του, άπλωσε τα χέρια του στη φωτιά, και είπε:

Τυχία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Σε λίγο, όταν κάθησα μαζί τους, είπα ασπασμένους στην Έλλεν.

— Μά την πστοι μου, δεν καταλαβαίνω τίποτε... Πώς καταλάβατε ότι η Γκαμπύ ήταν μια κατάσκοπος;

— Όταν πήγα να πάρω το μαντώ μου, ρώτησα τόν πορτιέρη του ξενοδοχείου αν η Γκαμπύ τηλεφώνησε, κι' εκείνος μου είπε ότι είχε ζητήσει το Τονόν. Είχε τηλεφωνήσει... Και το Τονόν, όπως θά ξέρετε, είναι κέντρον κατασκόπων...

— Και τί σας έκανε να υποθέσετε, ότι θά τηλεφωνούσε στο Τονόν;

— Γιατί είπε ψέματα, ότι είχε να πάη στο Παρίσι τέσσερα χρόνια!... Έπάνω στην τουαλέττα της θρηκα μια κάρτα του «Εμίλ», του περιφημου κομμωτού που έχει ένα Ίνστιτούτο Καλλονής στο μπουλβάρ ντε Καπουσίν. Είναι ο κομμωτής που εφαρμόζει εκείνες τις μεγάλες θλεφαρίδες της μόδας, σαν τις θλεφαρίδες της Γκαμπύ...

— Ήταν ψεύτικες λοιπόν; άπόρησα.

— Μά τί; Νομίζετε πώς ήταν άληθινές! φώναξε η Έλλεν. Ακριθώς έπειδη ήταν ψεύτικες μπηκα κρυφα στο δωμάτιό της, μια ώρα που έλειπε, μήπως ανακαλύψω από ποιά της προμηθεύταν. Κι' έπάνω στην τουαλέττα της τότε θρηκα την κάρτα του «Εμίλ»... Ήθελα να θάλω κι' εγώ τέτοια ματωσίτουρα για ν' άρέσω στον Νοέλ... που τόν λατρεύω!...

ΕΝΤΒΙΝ ΜΥΛΛΕΡ.

— Ναί, ήταν δυστυχής. Σκοτώθηκε την ώρα πουφευγε με άδεια... Τί άτυχία! Μια μόνο άδίδα έπεσε άπόψε σ' αυτό το χωριό και κανένας άλλος δεν χτυπήθηκε. Κανένας δεν έπαθε τίποτα... Μόνο ο φτωχός Λουφέ...

Όταν τόν είδα εξαπλωμένον, δλο αίματα, στο ύποστεγο που τόν είχανε εξαπλώσει οι συνάδελφοί του, μούρθε να κλάψω...

Μια μεγάλη πληγή είχε άνοιχτή στο άριστερό πλευρό, από το στήθος ως την κοιλιά. Η μισητή κοιλιά του είχε γίνει λυδωμά. Ζούσε ακόμα όταν τόν πρωτοείδα. Κι' όταν με είδε σκυμμένον από πάνω του, να ξεετάζω την άπαισία πληγή που του είχε κάνει ένα μεγάλο θραύσμα της δόιδος, μου ψιθύρισε:

— Δεν γίνεται πια για μένα τίποτα...

Κι' έπειτα έκλεισε τα μάτια κι' έπεσε σε λήθαργο. Άργότερα συνήλθε πάλι, αλλά τόν έπιασε παραλήρημα. Σε λίγο ξεψύχησε... Κι' έτσι τελειώσανε κι' ατουνού τα θάσανά του...

Ο δυστυχής! Δεν ξέρετε όμως πώς την έπαθε...

Έχουνε δίκη αυτοί που πιστεύουν στη δύναμη του πεπρωμένου. Όταν είνε γραφτό ενός ανθρώπου να σκοτωθί, ο θάνατος τόν φωνάζει με μια φωνή τόσο έπιτακτική, που αυτός πάει και πέφτει μόνος του στην μπούκα του κανονιού....

Αυτό έπαθε κι' ο Λουφέ.

Όλοι οι άδαιοχιοι είχανε συγκεντρωθή στην άκρη του χωριού κι' έτοιμαζόντουσαν ν' άνεθούνε στο φορηγό αυτοκίνητο που θά τους πήγαινε στον σιδηροδρομικό σταθμό της Λουνεβίλλ. Μαζύ μ' αυτούς ήτανε κι' ο δυστυχής Λουφέ. Άξαφνα, ο Λουφέ είπε στους συντρόφους του:

— Ά... ξέχασα το καλαμάρι μου... Πάω να το πάρω...

Οι συνάδελφοί του θέλησαν να τόν κρατήσουν, Μ' αυτός δέ θέλησε να μείνη.

— Ήσυχάστε, τους είπε. Μια στιγμή θά λείψω. Δυό λεπτόν δουλειά είνε... Θάρθω άμέσως...

Μ' αυτά τα λόγια, ο φτωχός Λουφέ έφυγε, τρέχοντας, για τόν καταυλισμό, όπου είχε αφήσει το καλαμάρι του...

Την στιγμή ακριθώς που έφτανε μπροστά στην έκκλησία του χωριού, μια μεγάλη δόιδα έπεσε κι' έσκασε κοντά του. Ένα θραύσμα τόν θρήκε στην κοιλιά και τόν εξαπλώσε κάτω.

Τρέσαν άμέσως και τόν σηκώσανε, για να του παράσχουν τας πρώτας βοηθείας. Και, την ώρα που τόν κουβαλάγανε, άναίσθητο στο φρείο, για να τόν φέρουνε στο ύποστεγο, ένα μικρό πράγμα μετάλλινο έπεσε από το σασκόλ του χαιώ...

Ήταν το καλαμάρι του, που δεν τόχει ξεχάσει και που νόμιζε, αν και τόχε μαζί του, πως τόχε ξεχάσει στον καταυλισμό...

Έχουνε δίκη αυτοί που πιστεύουν στο πεπρωμένο... Κανένας δεν γλυτώνει, είπε πάλι ο γιατρός.

Ένα δυνατό φύσημα του ανέμου κατέβασε τόν καπνό από την καπνοδόχο στην κάμαρά και γέμισε μ' αυτόν τη στενόχωρη καλύβα.

Σε λίγο όμως διαλύθηκε κι' αυτός κι' ο ανθυπολοχαγός Σερεβέν επανέλαβε σαν αντίλαλος τα λόγια του γιατρού:

— Κανένας δεν γλυτώνει...

Ο Μπρεμοντιέ άκούμπησε το χέρι του στο μέτωπο και είπε:

— Είναι πολύ μυστηριώδεις ή δυνάμεις που μάς κυβερνούν κι' ο άνθρωπος δεν είνε παρά ένα παιγνιόακι της Τύχης...

Έξω τ' άγριοθόρι σφύριζε άκατάπαυστα τόν πένθιμο σκοπό του. Καμιά κανονία θρόντούσε ξαφνικά και πάλι άπλώναν γύρω η σιωπή της χειμωνιάτικης νύχτας...

ΖΑΝ — ΖΟΖΕ — ΦΡΑΠΠΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— ...Φτάνει, συνέχισε η Χρύσω, να μη μας χτυπήσουν τ' ασκέρια σας, να μη μας στήσουνε καμιά χωσιά.
— Όχι, όχι. Θα πάω στον μπέη, στα πόδια του θα πέσω και θα τον παρακαλέσω κανέναν να μη σας πειράξει.
— Τόσο το καλύτερο.

Σώπασαν λίγες στιγμές.

Η Φατιμέ κάτι ήθελε ακόμα να πη και δίσταζε.

— Τι θές να πής ακόμα; την ρώτησε η Χρύσω.

— Καπετάνιε...

— Μίλησε ελεύθερα.

— Έχεις καλή καρδιά... Ξέρεις να συμπονάς...

— Μπορεί. Πές μου τι θές ακόμα;

— Καπετάνιε... Άσε με τον πατέρα μου να δώ. Για μια στιγμή μονάχα να τον αντικρύσω...

Πάλι σφίχτηκε της Χρύσως η καρδιά.

Είπε ένα ψέμμα, έπρεπε να το δευτερώσει. "Ετσι τα φέρνει πάντα ο Τρισκαράτος!...

— Αυτό δεν είν' εύκολο, δήγησε στην κοπέλλα. Κανέναν δεν ζυγώνει στο λημέρι μας. Κάνε υπομονή και θάρρη ή μέρα να τελειώσουν και τα δικά μας και τα δικά σου θάσσανα.

— Ένας στεναγμός φούσκωσε της Άρβανιτοπούλας το στήθος. Τι κρίμα!... Θάδινε τη μισή της ζωή για να δη τον πατέρα της.

Τι κρίμα!... Τι κρίμα!...

Μίλησαν λίγο ακόμα και χώρισαν.

— Ανάσανε μ' ανακούφισι η Χρύσω.

— Θεέ μου, συγχώρεσέ με! ψιθύρισε. Συγχώρα με, Θεέ μου! Δεν γινότανε αλλιώς.

Ήταν πιο άλα

φρυά τώρα η καρ

διά της. Εύτυχως

ή κόρη του Άρνα

ούτη δεν είχε μαν

τέψει το φύλο της.

Και με τη συμφω

νία πούκανε μαζί

της να μη τους

χτυπήσουν οι Τουρ

καρβανίτες ήταν

αίγουρη πως θα ν

φεύγανε λίγον και

ρό από τα μέρη

αυτά, χωρίς να πέ

σουν σε καμιά έ

νέδρα και να χα

θούνε.

Όταν έφτα

σε στο λημέρι και

δηγήθηκε στον

Δαιμονογιάννη τα

καθέκαστα, ευχα

ριστήθηκε κι' εκεί

νος με την καρδιά

του.

— Καλά τα κατά

φερες, Χρύσω, της

είπε. Το μυαλό σου

δουλεύει, όπως και

το χέρι σου, όταν

κρατάς το γιγα

γάνι!...

Την κύτταξε λί

γο με καλωσύνη

και τρυφερότητα

κ' ύστερα τη ρώτησε

— Και τώρα;

— Τώρα;...

— Τι λές να γίνω;

— Ό,τι θές εσύ, καπετάνιε.

— Έγώ... Τι να πώ εγώ, Χρύσω;...

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν καθώς έστεκαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

— Ο Δαιμονογιάννης είχε θυιστή σε συλλογή.

— Θές να γυρίσει στη μάνα σου, Χρύσω; ρώτησε ά

ξαφνα.

— Η φωνή του έτρεμε.

— Η Χρύσω κούνησε το κεφάλι της λυπημένη.

— Να γυρίσω στη μάνα μου, είπε. Αυτό είν' ένας λόγος,

Δαιμονογιάννη.

— Γιατί το λές αυτό;

— Γιατί; Τι θα πη γιατί; Δεν το καταλαβαίνεις; Δεν μπορώ να γυρίσω κοντά στη μάνα μου. Μόλις ροθώλω στο χωριό θα μ' αρπάξουν οι Τουρκαρβανίτες.

— Λές να ξέρουν;

— Άντοι όλα τα υποψιάζονται. Έκλεισα το σπίτι μου

και χάθηκα. Και τον ίδιο καιρό χτυπήθηκε τ' ασκέρι του Άρναούτη κι' αφανίστηκε. Θα τους έχουν μπή φύλλοι στ' αυτιά, καπετάνιε. Θα με θάλουν στο χέρι και θαχω κακά ξεμπερδέματα. Κατάλαβες; Προτιμώ τα θουνα' απ' τα μουντρούμια τους.

Τα μάτια του λεθένη αστράψανε.

— Δεν με θές κοντά σου; ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή η κοπελλιά.

— Ο Δαιμονογιάννης ήταν συκινημένος. Το πρόσωπό του

άστραφτε.

Η καρδιά του έ

χτυπούσε δυνατά

μέσα στο πλατύ

δασμένο στήθος

του.

— Άν σε θέλω;

— Αποκρίθηκε. Ρω

τάς αν σε θέλω;

Πήρε εαθεία την

άνάσα του και

πρόσθεσε:

— Άν έφευγες,

θα σέβανε ο ήλιος

για μένα, Χρύσω!

— Η κόρη του ά

πλωσε τα χέρια

της.

Χαμήλωσε ύστε

ρα το κεφάλι της

και ψιθύρισε με

φωνή αχνή:

— Κ' η ντροπή

μου; Το κακό που

μούκανε ο Άρνα

ούτης; Μίλα μου

λέ την καρδιά σου:

Δεν με συχαίνεσαι;

Είχαν θουρκώσει

τα μάτια της κα

θώς μιλούσε.

Τα χέρια της τρέ

μανε μέσα στα δι

κά του.

Λίγο ακόμα και

θα σωριαζότανε

κάτω, έτσι καθώς

είχε λιγοψυχήσει.

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Όταν η Άλιζ

φρέθηκε μόνη,

εφαπτόσθηκε.

Τι είχε λοιπό;

Γίνει ο φριχτός

επαλτης που είχε

δοκιμάσει τη νύ

χτα;

Πώς είχε σθύ

σει η φριχτή ά

γωνία που τη θα

σπνίσε; Ζητούσε

να ξαναζήσει την

απάσια στυγμή

και δεν το κατόρθωνε. Δεν θυμώταν πειά τον σύζυγό της

τον άπαισιο δολοφόνο, μα τον σύζυγό της που τόσο είχε

αγαπήσει...

Πώς ήταν δυνατόν η Άλιζ, στην οποία και η ιδέα μόνο

μιάς αδικίας προκαλούσε άλλοτε αγανάκτηση, να μην α

σθάνεται τώρα άπεχθεια γι' αυτόν τον έγκληματία; Δεν

είχε καμιά άμφιβολία, ότι ήταν αυτός ο δολοφόνος. Μα

έπειδη άκριβώς ήταν αυτός, η πράξις του μέσα στο μυα

λό της που είχε χάσει την ισορροπία του, έκανε τη σημα

σία της κι' εξαφανιζόταν σχεδόν έντελως.

— Επί πλέον, από ένα περίεργο αίσθημα, της φαινόταν,

ότι ήταν περισσότερο δικός της, έπειδη ήξερε το μυστικό

του, το έγκλημά του. Της άνηκε περισσότερο, χάρις στη

μυστική αυτή συνενοχή, και, όσο περνούσαν η μέρες, η

νόητες, ένοιωθε τον έαυτό της περισσότερο κύριο του, κύ

ριο της ψυχής του, της οποίας τα μυστικά αυτή μονάχα ή

ξερε.

Φαινόταν έξ άλλου, ότι καμιά μεταβολή δεν είχε γίνει

στην Κλαίρα: Έκτός από μερικές γρήγορες χλωμάδες

που κανέναν άλλος, πλην της Άλιζ, δεν θα τις πρό

σχε, εκτός από τις σπάνες συσπάσεις του προσώπου του,

όταν μέσα στη σιωπή ένας κρότος άνηχούσε άφηνικά, έ

κτός από τα μάτια του που δεν είχαν πειά το εϋθό βλέμ

μα τους, τίποτε στη στάσι του νέου δεν είχε τροποποιηθί.

Για την Άλιζ είχε γίνει ένας σύζυγος πιο τρυφερός, πιο πε

ριποιητικός. Της έλεγε τί έκανε έξω, της άφιέρωνε πολλές δ

ρες την ήμερα, γύριζε τα θράδνα νωρίς. Έκείνη δεν έ

πρόσχε αυτές τις λεπτομέρειες, ευτυχισμένη γι' αυτή τη

μεταμόρφωσι που της ξανάδινε τον παλιό σύζυγό της, πιο

στοργικό μάλιστα.

Ο Κλαίρακ της έμπιστευόταν τα σχέδιά του. Της έλεγε

πως είχε συναντήσει επί τέλους κάποιον ισχυρό προστάτη,

του οποίου η υποστήριξις θα του έξασφάλιζε το πιο λαμ

πρό μέλλον. Έπρόκειτο για μια διπλωματική θέσι μέτρια

στην άρχη: θα έκτελούσε κοντά σ' αυτό το ισχυρό πρό

σωπο χρέη ιδιαίτερου γραμματέως. Μα έτσι θάρχιζε μια

ζηλευτή σταδιοδρομία.

Η Άλιζ τον άκουγε στην άρχη με κάποια δυσπιστία,

εφαπνισμένη με τη μοίρα που είχε πάψει να τον καταδιώκη

στη στιγμή άκριβώς που είχε γίνει έγκληματίας. Αυτό έρ

χόταν σ' αντίθεσι με τα αίσθη

ματα δικαιοσύνης που ήσαν

στο βάθος του έαυτού της, παρ'

όλη την έθελουσία τύφλωσί

της. Σιγά-σιγά, ώστόσο, άφησε

τον έαυτό της να λικνίζεται μ'

αυτή τη μουσική της έλπίδας

κι' άρχισε ν' άναρωτιέται μή

πως πραγματικά είχε πέσει

παιγνίδι κάποιου εφιάλτη...

Και όμως, μέσα σε μια δδο

μάδα που πέρασε, έκανε διά

φορες όδυνρές παρατηρήσεις,

που της ξαναθύμισαν αυτήν

την άλήθεια, αυτήν την πραγ

ματικότητα, την οποία ήθελε

ν' άρνηθί. Δεν ύπήρχε πειά

καμιά άμφιβολία ότι ο Κλα

ίρακ είχε χρήματα, πολλά χρή

ματα, των οποίων έν τούτοις

ούτε άποπειράθηκε ποτέ να της

έξηγήση την προέλευσι. Είχε

άνανεώσει όλόκληρη την γκαρ

νταρόμπα του, λέγοντας ότι

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ JULES LERMINA

ΑΛΙΖ

του τις πράξεις κρυβόταν κάτι σαν μια μυστική χαρά, σαν κάποια ίκανοποίησι γι' αυτό που είχε κάνει ή καλύτερα για τ' άποτελέσματα που είχε πετύχει μ' αυτό.

Η Άλιζ πάγωνε όσο το αντίλαμβανόταν αυτό. "Ως τότε είχε το έγκλημα μέσα στη μνήμη της σαν μια πράξι φριχτή, θίαη, άγρια που έγινε σε μια στιγμή τρέλλας... Τώρα το έβλεπε ύπολογισμένο, κυνικό, άποτρόπαιο μ' έλατήριο τη ληστεία!...

Έπαιρνε με ρίγη φρίκης τα χρήματα που ο σύζυγός της της έδινε για τα έξοδα της ήμερας. Δεν ήθελε καν να τα χρησιμοποιήσει. Είχε πουλήσει κιάλας πρό του έγκληματος, τα λιγοστά της κοσμήματα. "Επί πλέον, έπιθήδεια κεντρίτρα, χρησιμοποιούσε τις άδρες της μοναξιάς της δουλεύοντας αδιάκοπα... Με τα χρήματα που κέρδιζε, πλήρωνε τώρα τα πάντα κι' έκρυβε τα χρήματα που της έδινε ο σύζυγός της με μια ένστικτη έντιμότητα άνάμικτη με μια άνομολόγητη άδεια.

Μά παρ' όλες αυτές τις όδύνες που κάθε μέρα τις έπειδείνανε, αίσθανόταν τον έαυτό της περισσότερο συνδεδεμένο μ' αυτόν που ούτε να τον μισήσει, ούτε να τον περιφρονήσει μπορούσε. Είχε τύψεις, θασανιζόταν, γιατί δεν αίσθανόταν γι' αυτόν τη φρίκη της οποίας ήταν άξιος, μά, παρ' όλα αυτά, τον άγαπούσε.

Όταν έκανε το πρώι τα συνηθισμένα της ψώνια κι' άκουγε να μιλούν στα καταστήματα για καμιά έγκληματική άπόπειρα, άνατρίχιαζε, χλωμάιζε, χαμήλωνε το κεφάλι της.

Ένα πρώι, κάποια όπηρετρια φώναζε μπροστά της. — Μα γιατί δεν τους καρατομούν όλους αυτούς τους κακούργους; Δεν ύπάρχει λοιπόν δικαιοσύνη;...

Η Άλιζ, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, έφυγε σχεδόν τρέχοντας, ξαναγύρισε στο σπίτι της και άναλόθηκε σε λυγμούς.

Συγχρότως και για πρώτη φορά, γεννήθηκε μέσα της, ένας πένθος φόθος.

Ήταν άλήθεια, μεγάλη άλήθεια, ότι η άστυνομία κατέβλακε τους δολοφόνους και τους κλέφτες. Η Άλιζ, μάλιστα είχε την πεποίθησι, ότι ποτέ ένα έγκλημα δεν μένει άτιμώρητο. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ως έπαγγελμα να καταδιώκουν τους έγκληματίας, να τους συλλαμβάνουν και να τους παραδίδουν στον δήμο!

Με τις σκέψεις αυτές, η Άλιζ, από την ένοχη άμερμησία της, γκρεμίστηκε σε μιαν άβυσσο άγωνιών.

Σε κάθε ώρα, τη νύχτα πρό πάντων, αντίλαμβανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά, τ' αυτιά της ν' άσφυκράζονται άνήσυχτα και την ψυχή της να θασανιζέται από την πιο φριχτή άγώνια.

Όλα τα νεύρα της τεντώνοντουσαν τότε, έτοιμα να σπάσουν. Ένοιωθε στους κροτάφους της ένα σφιγμο άνυπόφορο και, μέσα στο κεφάλι της, πόνους δυνατούς. Την κυριεύε συχνά ένα άσφυκράτητο ρίγος που την έκανε να σφαιάζη στιγμές όλόκληρες χωρίς να μπόρ ή να το σταματήσει.

Πρό πάντων, κατά τις άδρες

Φαινόταν κυριευμένη από μια κρίσι μανίας

που έλειπε ο Κλαιράκ, τὰ φαινόμενα αὐτά, γινόντουσαν πὺρ ζωηρά, πὺρ τρομερά: ἔμενε τότε ὡρες δλόκληρες κολημένη στὴν πόρτα: ἀκούγοντας, περιμένοντας. Ἐφθανε ν' ἀκουστῇ ξαφνικά μιά φωνὴ στὸ δρόμο, ἕνα θῆμα θαρὺ στὴ σκάλα ἢ ἕνας θόρυβος ἀσυνήθιστος, γιὰ νὰ τὴ συγκλονίσῃ δλόκληρη τόσο δυνατά, ὥστε, ὅταν κατόπιν ἀντιλαμβανόταν πὺς δὲν ἦταν τίποτε, ἀπόμεινε ἐκμηδενισμένη καὶ συντριμμένη σὰν νὰ τὴν εἶχαν μαστιγώσει.

Ὅταν ὁ Κλαιράκ ἦταν ἐκεῖ, εἶχε μερικὲς στιγμὲς ἀναπαύσεως. Τὴν ἔκανε νὰ συνέρχεται κάποια παραίτησις ἀσφαλείας, ἀτιμωρησίας. Μά, μόλις ἐκεῖνος ἀποκοιμώταν, ἡ Ἀλὶς ἔβλεπε σὲ ὅπασιες πὺρ καθαρὲς κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν πραγματικότητα μιά τραγωδία καταδιώξεως, συλλήψεως καὶ θανάτου.

Περνοῦσε τίς νύχτες τῆς, ἀγρυπνῶν, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῇ, θασανισμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, καθὼς κι' ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ ξυπνήσῃ τὸν Κλαιράκ καὶ νὰ τοῖς φωνάξῃ: «Μὰ μὴ μὴσέ μου λοιπόν! Ὁμολόγησε λοιπόν!... Κλάψε καὶ μετανόησε!... Πὺς ὅτι φοβάσαι!... Μὰ πὺς μου ψέματα τοῦλάχιστον... Ἀρνήσου τὸ ἐγκλήμα σου...»

Στὸ διάστημα αὐτό, ἐκεῖνος κοιμώταν, γαλήνιος, μὲ τὸ πρόσωπο λευκό, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὸ μῆτωπο ἴσιο κάτω ἀπ' τίς τοῦφρες τῶν μαύρων μαλλιών του.

.....

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ὁ Κλαιράκ εἶχε σηκωθῇ πολὺ νωρὶς προφασίζομενος ραντεβὺ ἐξαιρετικῶς ἐπείγον, μὰ ἐπισήμη ἀκρόασι στὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀκριβής.

Στὶς ἑπτὰ, εἶχε θῆξ ἔξω καὶ ἡ Ἀλὶς εἶχε μείνει μόνη. Καθὼς ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὴν αὐπνία τῆς, καθόταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι τῆς, μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω, σὰν ναρκωμένη.

Ἐξαφνα, χτυπήματα στὸν τοῖχο, τὴν ἔκαναν ν' ἀναπηδήσῃ ξαφνικά.

Ἡ φριχτὴ σκέψις τῆς συλλήψεως ἐξαναρουσιάστηκε στὸ μυαλό τῆς...

Δὲν συνέβαινε τίποτε ὥστος. Ἀπλούστατα, τὴν καλοῦσε ἡ γειτόνισσά τῆς, ἡ μητέρα τοῦ Νταβιντό.

Ἡ Ἀλὶς πῆδησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς.

Τὸν τελευταῖον καιρὸ, μέσα στὴν ἀγωνία τῆς μοναξιάς τῆς, εἶχε συνδεθῇ περισσότερο μὲ τὴ γρηά.

Πῆγαινε κι' ἐργαζόταν κοντὰ τῆς, εὐτυχισμένη νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ χίλιες δυὸ μικρὲς φροντίδες πὺρ ἀπασχολοῦσαν τὴ σκέψις τῆς.

Τὰ χτυπήματα σὲ λίγο ξανακούστηκαν.

Ἡ Ἀλὶς διάστηκε. Φοδῶταν μὴπως εἶχε πάθῃ τίποτε ἡ γειτόνισσά τῆς.

Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἔθγαλε μιά κραυγὴ τρόμου.

Ἡ κυρία Νταβιντό γαντζωμένη στὰ μαξιλάρια τῆς μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια, μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά τῆς ἀνάστατα ἔξω ἀπ' τὸν σκούφο τῆς, μὲ τὸ πρόσωπό τῆς θαυουλωμένο, μὲ τὰ μάτια λαμπερά, φαινόταν κυριευμένη ἀπὸ μιά κρίσι μανία.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔτρεξε γρηγόρα πρὸς αὐτὴν καὶ σηκωντάς τὴν μέσα στὰ χέρια τῆς, τὴ ρώτησε:

— Τί ἔχετε λοιπόν;... Ὑποφέρετε; Μὴ φοβάστε, λοιπόν... Εἴμ' ἐγώ, ἡ Ἀλὶς!

Προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία κατέβαλλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς.

— Θέλετε τίποτε;... Ζητήστε τὸ μου!... Θὰ σὰς τὸ δώσω...

Νικημένη ἡ κ. Νταβιντό, ξανάπεσε, τέλος, στὰ μαξιλάρια τῆς. Τότε μόνον, ἀναγνώρισε τὴ νέα γυναῖκα:

— Ἀ! εἰσθε σεις! φώναξε. Τόσο τὸ καλλίτερο! Πρέπει νὰ μάθετε... Πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ μάθῃ...

— Μὰ τί πράγμα... Ἠσυχάστε λοιπόν, σὰς παρακαλῶ... Μὰ ἡ κ. Νταβιντό τὴν ἔσπρωχνε, φωνάζοντας:

— Θὰ τὸν καταδώσω, θὰ τὸν πουλήσω... μὲ τὴ σειρά μου, ὅπως πούλησε τὸν ἀδελφὸ του!...

Ἀπλώσε τὰ λιπόσαρκα χέρια τῆς πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ

γυιου τῆς, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη.

— Ἐκεῖ! φώναξε πάλι. Στὸ κρεββάτι!... Κάτω ἀπ' τὸ στρώμα, ἢ ἀπ' τὸ μαξιλάρι, ὑπάρχουν χαρτιά! Τὰ θέλω!... Τὰ θέλω!... Πηγαίνετε νὰ μοῦ τὰ φέρετε...

Καὶ καθὼς ἡ Ἀλὶς πὺρ δὲν πολυκαταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε, δίσταζε, ἡ γρηά ξαναφώναξε:

— Σὰς λέω ὅτι ξανάρχισε πάλι τὸ ἄτιμο ἐπάγγελμά του!... Ἡ ἀπόδειξις εἶν' ἐκεῖ! Ἡ θέλω τὰ χαρτιά αὐτά! Θα πάω νὰ τὰ πάρω μόνη μου...

Ἐπέμενε πάλι νὰ πηδῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γκρεμιζόταν κάτω.

Τότε ἡ Ἀλὶς, γιὰ ν' ἀποφύγῃ κανένα δυστύχημα, ἔτρεξε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Νταβιντό.

— Ἐκεῖ! τῆς φώναξε ἡ γρηά. Ψάχτε! Ψάχτε!...

Κυριευμένη ἀπὸ φόβο, ἡ Ἀλὶς ἔχωσε τὰ χέρια τῆς κάτω ἀπ' τὸ στρώμα.

Ἐξαφνα, αἰσθάνθηκε κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλά τῆς ἕνα ῥόλο χαρτιά. Ἡ γρηά τὰ εἶδε καὶ ζήτησε νὰ τῆς τὰ πᾶν γρηγόρα-γρηγόρα!

Ἡ Ἀλὶς δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' ἀρνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ. Χωρὶς καν νὰ κυττάξῃ τὰ χαρτιά πὺρ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς, ξαναγύρισε πρὸς τὴν ἀρρωστή.

— Ὅριστε, τῆς εἶπε. Τώρα ἐλπίζω πὺς θὰ ἡσυχάσετε. Ἄν ξέρατε τί κακὸ κάνετε στὸν ἑαυτὸ σας...

Ἡ γρηά οὕτε τὴν ἀκούε πειά. Εἶχε ἀρπάξει στὰ κοκαλιάρικα δάχτυλά τῆς τὰ χαρτιά κι' εἶχε λύσει τὸν σπᾶγγο μὲ τὸν ὁποῖο ἦσαν δεμένα... Τὰ ἀπλώσε μπροστὰ τῆς, νευρικά, κι' ἔπειτα φώναξε:

— Τὸ ἤξερα... Ὁ γυιὸς μου ἔγινε πάλι ἀστυνομικός, ὅπως ἦταν ἄλλοτε... Καὶ θὰ καταδώσῃ, θὰ πουλήσῃ, θὰ στείλῃ στὸν θάνατο πολὺν κόσμον ἀκόμα, ὅπως οἱ ὅμοιοί του πρόδωσαν, πούλησαν, σκότωσαν τὸν ἀδελφὸ του... ναί, σκότωσαν τὸ παιδί μου...

— Τὸ παιδί σας;

— Πὺς! Δὲν τὸ ξέρετε;...

Ὁ γυιὸς μου ὁ Δαυὶδ ἀνήκει στὴν ἀστυνομία, στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία πρὸ πέντε ἐτῶν σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του... ναί, τὸν Βικτόρ μου, αὐτὸν πὺρ τὸ πορτραῖτό του εἶνε ἐκεῖ... Δόστε το μου... Κρέμεται κοντὰ στὸν καθρέφτη.

Ταραγμένη, κυριευμένη ἀπὸ μιά ἀδιαθεσίαν ἀνεξήγητη, ἡ Ἀλὶς ἐκρέμασε τὸ μικρὸ κάδρο καὶ τὸ παρέδωσε στὴν κ. Νταβιντό, ἡ ὁποία κι' ἔναν παροξυσμὸ ὁδύνης καὶ μανίας, τὸ γέμισε φιλήματα, ἐνῶ συγχρόνως φώναζε σπαραχτικά.

— Ὁ! οἱ δολοφόνοι!... Οἱ ἐγκληματίαι!...

Μὰ ἐπὶ τέλος, φώναξε ἡ Ἀλὶς, γιὰ ποῖον μιλᾶτε εἰς;

— Ἐχετε δίκην... Δὲν καταλαβαίνετε... Δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ σπιγοῦνος!... Ἐ, λοιπόν ὁ Δαυὶδ εἶνε τέτοιος...

— Ὁ κ. Δαυὶδ, ὁ γυιὸς σας!...

— Γυιὸς μου! Μὴ τὸ λέτε αὐτό!... Τὸν ἀπαρνοῦμαι... τὸν μισῶ. Πὺς εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω ἐγὼ γυιὸ σπιγοῦνο...

Μὲ τὴν κομμένη τῆς φωνή, πὺρ ῥόχαζε μέσα στὸ λαρυγγί τῆς, τῆς διηγήθηκε τὴ συνωμοσίαν τοῦ 1820, τὸν ἡρωισμό τοῦ Βικτόρ, τοῦ ἀνδρείου, τοῦ φίλου τοῦ Ναπολέοντος...

— Ἐ, λοιπόν, ναί... ὁ ἀδελφὸς του αὐτοῦ ὁ καταραμένος Δαυὶδ, τὸν εἶχε κατασκοπεύσει, τὸν εἶχε καταδώσει καὶ τοῦ εἶχε στείλει τοὺς χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι τὸν σκότωσαν...

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Εἶν' ἀδύνατον! διαμαρτυροῦν ἡ Ἀλὶς. Ὁ κ. Δαυὶδ φαίνεται τόσο καλός... σὰς εἶνε τόσο ἀφωσιωμένος...

— Ναί, καλὸς καὶ ἀφωσιωμένος σὰν τὸν Ἰούδα... Δὲν τὸν ξέρετε... Εἶνε ἱκανὸς νὰ πουλήσῃ τὴ μητέρα του γιὰ δέκα σκούδα!... Εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς στείλῃ ὅλους στὴν λαίμημον, ἐμένα, ἔσας, τὸν ἀνδρᾶ σας!

Ἡ Ἀλὶς ἔθγαλε μιά κραυγὴ ἀγωνίας.

— Ὅχι! Ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό... Ὁ κ. Νταβιντό...

— Μὰ μὴν τὸ λέτε αὐτὸ τὸ ὄνομα, μὲ τ' ὄνομά μου, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφονημένου ἀδελφοῦ του. Λέγετέ τον

Εἶχε πέσει, γονατιστῇ, πλάι στὸ κρεββάτι, διαβάζοντας πάντοτε...

Ἰούδα! Δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστέψετε;... Ἐ, λοιπόν, κυττάστε αὐτὰ τὰ χαρτιά πὺρ ὅλη τὴ νύχτα τὰ διάβαζε καὶ τὰ ἀναγιόργαζε... Νά, δέστε τὴ σφραγίδα... «Διεύθυνσις Ἀστυνομίας»... Ὁ! τὸν σπιγοῦνο! Τὸν σπιγοῦνο!...

Ταῦτάκινα τὰ χαρτιά, τὰ γραντζούνιζε μὲ τὰ νύχια τῆς... Ἡ Ἀλὶς ἀλλοιωμένη, εἶχε τραθηγῇ πίσω, κυριευμένη ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ ἀκουσμά τῆς λέξεως «ἀστυνομία» πὺρ τὴ θαύναζε σὰν ἐφιάλτης...

— Τί εἶνε πάλι αὐτό; μουρμούρισε ἡ γρηά. Τὰ γυαλιά μου! Τὰ γυαλιά μου! Θὰ δῶ πάλι σίγουρα ἐδῶ κατὰ...

ἔπειτα, ψέματα, ἱστορίες πὺρ τίς ἐπινόει μόνος του, γιὰ νὰ βάλῃ πὺς ἔχει ἀξία... Καὶ μοῦ εἶχε πῇ, ὅτι δὲν ἦταν πειὰ ἀστυνομικός... Ψεύτης! Πάντα ψεύτης... Τί ἀλήθεια μπορεῖ νὰ πῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;... Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κόμησα ντὲ Βερσάν, στὸ Νεῖγυ, γιὰ τὴν ὁποία γράφει ἐδῶ;

Μόλις ἀκουσε τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης ντὲ Βερσάν, ἡ Ἀλὶς σὰν νὰ τὴν τῖναξε ἐλατήριο, ρίχτηκε ἀπάνω στὰ χαρτιά, τῆς τὰ ἀρπάξε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἐνῶ ἡ κ. Νταβιντό σπαραζόταν στὸ στρώμα τῆς ἐξαντλημένη ἀπ' τὸν ἐκνευρισμὸ τῆς, ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ διαβάξῃ, νὰ κατασροχίζῃ μὲ τὰ τρελλὰ μάτια τῆς, αὐτὲς τίς σελίδες, ὅπου τὸ ἐγκλημα τοῦ σπᾶγγοῦ τῆς ἀπλωνόταν κι' ἀναλυόταν σ' ὅλη του τὴ φρίκη...

Εἶχε πέσει γονατιστῇ πλάι διαβάζοντας πάντοτε, μπερδεύοντας τὰ φύλλα, ταξινομώντας τα, ξαναρχίζοντας, χωρὶς ν' ἀκούῃ τοὺς ἰδίους τῆς τοὺς στεναγμούς, χωρὶς νὰ νοιώθῃ ὅτι ἔκλαιγε.

Τρομαχτικὸς Γολγοθᾶς, τὸν ὁποῖο ἀνέβαινε θῆμα πρὸς θῆμα, σακατεμένη, καταπληγωμένη!

Καθὼς ἔφθανε στὴς τελευταῖες γραμμὲς, δέχθηκε ἕνα χτύπημα κατὰκαρδᾶ. Εἶχε διαβάσει τὰ ἔξῃς:

«Ἡ κόμησα ντὲ Βερσάν εἶχε ἕνα ἑλεῖο, τὸν κόμητα ντὲ Σαντεφός, ὁ ὁποῖος, ὅπως λένε, ἄφησε ἕνα γυιό, ἀνεμὸ τῆς κομήσσης, τοῦ ὁποῖου ἡ διαδοχή εἶνε ἀγνοστῇ, Ἀγνοεῖται μάλιστα ἂν εἴ ἀκόμα».

Νά, λοιπόν, πὺρ μέσα στὸ τρομαχτικὸ αὐτὸ ντοκουμέντο, ἀσπερόταν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σπᾶγγοῦ τῆς, γιὰτὶ ὁ κόμης ντὲ Σαντεφός ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Κλαιράκ... Μὰ τότε ἦταν χαμένος...

Ἡ Ἀλὶς, ἀπλῇ γυναῖκα κατὰ φύσιν, εἶχε τὴν ιδέα πὺρ ἔχει καὶ ὁλος ὁ λαὸς, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶνε παντοδύναμη κι' ὅτι διαθέτει γιὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἐγκληματιῶν μέσα μυστηριώδη, σχεδὸν μαγικά.

Εἰν' ἡ κ. Νταβιντό φαινόταν σὰν νὰ κοιμάται, ἐκεῖνη ἀπόμεινε γονατιστῇ, τόσο ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς, ὥστε νόμιζε πὺς θὰ πέθαινε... Αὐτὴν τὴν ὥρα ἴσως ὁ Γκαστόν τῆς θὰ εἶχε πέσει κιάλας στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν... Αὐ! θὰ ἦταν ὁ Νταβιντό ἡ αἰτία τῆς συλλήψεώς του. Ὁ! πόσο δίκην εἶχε ἡ μητέρα του πὺρ τὸν μισοῦσε...

Ἐξαφνα, ἡ κ. Νταβιντό φώναξε:

— Πρέπει νὰ τὸν ἀφοπλίσουμε!... Κάψτε αὐτὰ τὰ χαρτιά!... Ἐτοῖ μόνον θὰ χαθοῦν τὰ ψέματα πὺρ κατασκεύασε μόνος του... Κάψτε τα γρηγόρα!

Ἡ Ἀλὶς ἀνασέκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

Νά κάψῃ αὐτὰ τὰ χαρτιά; Θὰ μπορούσε τάχα νὰ σώσῃ ἐτοῖ αὐτοὺς τοὺς ὁποῖους ἀπειλοῦσαν... Ἡ μήπως, ἀντίθετος ἀνὰ τὰ κρατοῦσε καὶ τὰ μελετοῦσε, θὰ εὑρίσκε τὸν τρόπο νὰ παλαίψῃ καὶ ν' ἀποπλανήσῃ τὴν ἀστυνομία στὶς ἐρευνὲς τῆς...

Μὰ ἡ γρηά ξαναφώναξε ἀνυπόμονα:

— Κάψτε τα! Κάψτε τα!

— Μὰ ἂν ὁ κ. Νταβιντό μάθῃ ὅτι ἐγὼ τὰ ἔκαψα;

— Ποῖος θὰ τοῦ τὸ πῇ; Σπιγοῦνα μὲ περάσατε κι' ἐμένα!... Ἀνάψτε τὴ λάμπα τοῦ οἰνοπνεύματος... Ἐτοῖ θὰ καὶ γρηγόρα...

Ἀ! θὰ μανιάσῃ ὁ σπιγοῦνος!...

Ἡ Ἀλὶς σηκώθηκε, κρατώντας πάντα τὰ χαρτιά...

— Ἡ λάμπα δὲν ἔχει οἰνόπνευμα, εἶπε. Μὰ ἔχω τὸ μαγικὸν μου... Πάω νὰ τὸ φέρω...

Ἡ κ. Νταβιντό ξέσπασε μὲ δυνατὰ τρελλὰ γέλια.

— Βισοῦτε... Μπορεῖ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ξαναγυρίσῃ...

Ἡ Ἀλὶς, μὲ τὰ χαρτιά πάντα στὸ χέρι, ξαναγύρισε στὸ διαμέρισμά τῆς. Γρηγόρα, ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα χαρτιά ἀχρηστὰ καὶ τὰ ἔκανε ἕνα ῥόλο, ὁμοῖο μὲ τοῦ Νταβιντό.

Φύλαξε κατόπιν τὰ χαρτιά τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἀναψε φωτιά σ' ἕνα μαγκαλάκι καὶ κρατώντας τὸ στὰ χέρια τῆς, τὸ μετέφερε στὴν κἀμαρὴ τῆς κ. Νταβιντό καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ τᾶκι.

Τότε πέταξε μέσα στὴ φωτιά τὰ ἀχρηστὰ χαρτιά, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀντικαταστήσῃ τὴν ἔκθεσι τοῦ Βιντόκ.

Ἐκεῖνα φούντωσαν ἀμέσως.

Ἡ κ. Νταβιντό ξέσπασε σὲ δυνατὰ τρελλὰ γέλια.

— Ὁ σπιγοῦνος! φώναξε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ καταδώσῃ κανένα.

IX

Κλεισμένη μέσα στὸ διαμέρισμά τῆς, ἀσφαλισμένη ἀπὸ κάθε ἐκπληξί, ἡ Ἀλὶς πέρασε τὴν ἡμέρα τῆς, διαβάζοντας καὶ ξαναδιαβάζοντας τὰ χαρτιά, πὺρ ἡ τύχη εἶχε ρίξει στὰ χέρια τῆς...

Ἦθελε νὰ μάθῃ καθαρά, θετικά, τί ἀκριβῶς ἤξερε ἡ ἀστυνομία... Εἶχε συγκεντρώσει ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ σημειῶνε μὲ μολυβίδες τίς λεπτομέρειες πὺρ τῆς ἔκαναν ἐντύπωσι. Καταλάβαινε τώρα ὅτι στὴν πραγματικότητά ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τίποτε, κι' ὅτι ἡ ἐνδείξις πὺρ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἦσαν κοινές, πολὺ κοινές.

Οἱ δολοφόνοι ἦσαν δυὸ ἢ τρεῖς;... Τὸ ἀγνοοῦσαν, κι' ἐπὶ πλέον ἡ δικὴ τῆς παρουσία στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, μπερδεύε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀνάκρισι, ἀφοῦ τὰ ἴχνη τὰ δικά τῆς τ' ἀπέδιδαν στὴν κυρὰ Μπενουά.

Ἡ κυρὰ Μπενουά! Μὰ ἐκεῖνη ζοῦσε ἀκόμα! Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν δολοφόνον. Θὰ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀλὶς...

Ὁ! τότε θὰ πίστευαν, ποῖος ξέρει, σὲ ποῖα ἄτιμη ἐνέδρα...

Ἄν πῆγαινε στὸ νοσοκομεῖο, ἂν παραμόνευε τὴν ἐπιστροφή τῆς σκέψεως, στὴν κυρὰ Μπενουά, ἂν, ἐξορκίζοντας τὴν στὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τῆς, τὴν ἱκέτευε νὰ σώσῃ...

Ὅχι, θὰ ἔκανε μιά μεγάλη ἀπρονουσία... Γιατί νὰ παρουσιαστῇ μόνη τῆς μπροστὰ στὸν κίνδυνον;... Ἡ κυρὰ Μπενουά δὲν θὰ θυμώταν ἰσῶς πειὰ κ' ἡ παρουσία τῆς Ἀλὶς θὰ συντε-

λοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ μήτηρ τῆς.

Τὸ καλλίτερό θὰ ἦταν νὰ πεθάνῃ ἡ κυρὰ Μπενουά: σ' αὐτὸ τὸ περατῶδες συμπεράσμα κατέληγε ἡ Ἀλὶς...

Ἄν αὐτὸ τὸ περατῶδες συμπεράσμα κατέληγε ἡ Ἀλὶς, ἡ κυρὰ Μπενουά ζοῦσε, ἀποτελοῦσε ἕναν τρομερὸ κίνδυνον γιὰ τὸν σύζυγό τῆς. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνης, ἡ Ἀλὶς δὲν δίσταζε...

Οἱ δολοφόνοι δὲν εἶχαν ἀφήσει κανένα ἀντικείμενον πὺρ νὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσῃ. Ἀπ' αὐτὴν τὴν πλευρὰ, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀνησυχία. Τὰ χρήματα; Ἡ δαπάνες πὺρ ἔκανε ὁ Κλαιράκ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴ...

Τὸ ὄνομά του; Λεγόταν Κλαιράκ, ντὲ Σαντεφός, καὶ εἶχε σημειωθῇ μόνον τὸ τελευταῖον τοῦ ὀνόματος. Μὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσε κι' ἐτοῖ κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε... Εἶχε πῇ ἑκατὸ φορές ὅτι θὰ τὸ ξαναπαίρνε τότε μόνον, ὅταν ἐπὶ πανωρθωνόταν οικονομικῶς. Ἐπειτα, σὲ κάτω-κάτω, κι' ἂν τὸ μάθαιναν; Ἦταν ὁ ἀπόκληρος ἀνηψιὸς τῆς κομήσσης ντὲ Βερσάν καὶ δὲν εἶχε κανένα συμφέρον ἀπὸ τὸν θάνατό τῆς.

Μὰ οἱ δολοφόνοι ἦσαν δυὸ. Ποῖος ἦταν ὁ ἄλλος; Ἡ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΑΡΘΩ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ζεράρ. — Ζακελίν. — Μιά υπηρέτρια.
(Η σκηνή σε μία βίλλα στις Κάννες. Ο Ζεράρ κάθεται στο σαλόνι με τη μεγάλη κι' ανθισμένη θεράντα και κυττάζει σιωπηλός μία φωτογραφία. Μπαίνει η υπηρέτρια).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (δειλά). — Κύριε, ήρθε μία κυρία... Θέλει να σας δει...

ΖΕΡΑΡ. — Μά ξέρεις πολύ καλά ότι δεν δέχομαι κανέναν!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Η κυρία επιμένει, κύριε... Θέλει να σας μιλήσει...

ΖΕΡΑΡ (σηκώνεται, ρίχνει μία ματιά στον καθρέφτη κι' ύστερα λείει ανόρεχτα στην υπηρέτρια). — Έμπρός! Τι με κυττάζεις; «Ας περάσει η κυρία!...»

«Μπαίνει η Ζακελίν. Φορεί ένα γκριζό ταξιδιωτικό ταγιέρ. Έχει τυλίξει τον λαιμό της με μία όμορφη εσάρπα. Κυττάζει τον Ζεράρ μ' ένα θλιμμένο γεμάτο περιέργεια και συμπάθεια. Έκείνος τ' έχει χάσει από αυτήν την ξαφνική, την άπροσπευτη εμφάνισή...»

ΖΑΚΕΛΙΝ. — «Ε, ναί!... Έγώ είμαι! (Του δίνει το γαντοφορεμένο χέρι). Ξαναγύρισα!... Δηλαδή ξαναγύρισα για να σε δω λίγο, για να σου πω μία καλησπέρα...»

ΖΕΡΑΡ (κατάπληκτος). — Μά... ήξερες πως ήμουν εδώ;

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Τό ξέρα, βέβαια! Οί φίλοι είναι πάντοτε υποχρεωτικοί και αδιάκριτοι... «Ήθελα λοιπόν να μείνω λίγο μαζί σου.»

ΖΕΡΑΡ. — Μά, Ζακελίν, αυτό είναι σωστή ρέλλα!

«Υστερ' από πέντε χρόνια...»
ΖΑΚΕΛΙΝ. — Δεν έχει καμιά σημασία. Ζής μόνος εδώ, δεν είναι έτσι;

(Ο Ζεράρ την κυττάζει θαθεία στα μάτια. «Επειτα προχωρεί ένα βήμα και με μία σκληρή φωνή, που έχει έναν τόνο κακίας»)

ΖΕΡΑΡ. — Ζακελίν! Μ' έγγκαταλείψες, έφυγες, έκδικήθηκες! Τι άλλο θέλεις από μένα; Τι θέλεις;...

ΖΑΚΕΛΙΝ (ξεσπώντας σ' ένα ηχηρό γέλιο). — Τι θέλω; Τι; Τίποτε, Ζεράρ! Σε διαβεβαιώ, δεν θέλω τίποτε!

«Όλα αυτά είναι λόγια, χωρίς καμιά σημασία... Πηγαίνω στη Νίκαια. Πρέπει να τελειώσω εκεί ένα φιλμ... Τις τελευταίες σκηνές του. Μά με κούρασε τό αυτοκίνητο. Καθώς περνούσα λοιπόν κοντά από τη βίλλα σου, θέλησα να σε δω, να σου μιλήσω, ύστερ' από τόσον καιρό και συγχρόνως, να ξεκουρασθώ λιγάκι. Κάθομαι στο θολάν από το Παρίσι...»

ΖΕΡΑΡ (με απλότητα). — Ξέρεις πολύ καλά ότι είσαι στο σπίτι σου.

(Η Ζακελίν τον ευχαριστεί με μία ματιά της. «Επειτα θάγει την εσάρπα και τ' αγκάλιασε. Ο Ζεράρ την κυττάζει με κάποιον κρυφό θαυμασμό»)

ΖΑΚΕΛΙΝ (μαντεύοντας τις σκέψεις του). — «Άλλαξα πολύ, Ζεράρ»

ΖΕΡΑΡ. — «Ω, ναί! Άλλοτε ήσουν τόσο... κορίτσι! Δεν ήσουν σωστή γυναίκα... Και γι' αυτό, ίσως, έκανα εκείνη την τρέλλα και σε άπάτησα... Μά τώρα, ή αλλαγή σου είναι καταπληκτική! Τώρα είσαι μία σωστή γυναίκα, με μία θαυμαστή άνεση στις κινήσεις, με μία κομψότητα τόσο θελκτική! Όμολογώ ότι δεν σε άναγνωρίζω...»

(Η Ζακελίν ξεπλώνεται αναπνευστικά σε μία πολυθρόνα. Ο Ζεράρ γεμίζει δυο ποτήρια με πορτό. Κατόπιν κάθεται και αυτός απέναντί της).

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Ζεράρ, έμεινες πάντα ο ίδιος; Μία χρυσή καρδιά!

«Ας εινε, μου φαίνεται ότι είμαι πραγματικά στο

σπίτι μου! Αυτό, άλλως τε, μου λείπει τώρα από τη ζωή μου: μία ήσυχη γωνίτσα για τη μοναξιά μου. Τι φρίκη να ζή κανείς διαρκώς μ' όλον τον κόσμο!...»

ΖΕΡΑΡ. Μά γιατί έγινες ήθοποιός του κινηματογράφου;

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Γιατί πραγματοποιήσα έτσι έναν παλιό, πολύ παλιό και άρκετά ρωμαντικό όνειρό μου! Πώς σου φαίνονται στην όθονη;

ΖΕΡΑΡ. — Μ' άρέσεις περισσότερο στό... φυσικό. «Επειτα, καθώς ξέρεις, δεν αγαπώ τον κινηματογράφο. Μου άρέσει η μοναξιά, ή έξοχή...»

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Κι' από τότε, παρακαλώ; «Εσύ, ο Ζεράρ Μαρτέν, ο βιομήχανος, ο πολύσχολος, έγινες έρμητης; Άφισες λοιπόν για πάντα τό Παρίσι και τις όμορφες χορεύτριες του «Ταμπάρν»; Από τότε, λοιπόν, από τότε;

ΖΕΡΑΡ (στενοχωρημένος). — Ζακελίν, μά δεν καταλαβαίνεις ότι πλήρωσα πολύ ακριβά εκείνη την τρέλλα μου;... «Από τότε; Ρωτάς από τότε; Μά από την ήμερα που μου έστειλεις στο γραφείο εκείνο τό γράμμα: «Ζεράρ, φεύγω για πάντα. Ζακελίν.» Πώς έμαθες πως είχα φιλμ μία χορεύτρια του «Ταμπάρν»;... Κι' οι δυο τότε κάναμε μία μεγάλη άνοησία!... Κι' από τότε, έχουν περάσει πέντε χρόνια...»

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Αυτήθηκες που έφυγα;

ΖΕΡΑΡ. — «Έγινε άλλος άνθρωπος, Ζακελίν! Ά, ναί, δεν είμαι πια ο παλιός Ζεράρ! Δεν έχω πια τέτοιες θλιβερές περιπέτειες, όπως εκείνη που σ' έκανε να μ' έγγκαταλείψης. «Επειτα, δεν είμαι πια πλούσιος, όπως άλλοτε. Βαρέθηκα όλες τις δουλειές! Δεν είχα κέφι για τίποτε!... Εύτυχώς, είχα έξασφαλίσει ένα καλό εισόδημα... Κι' έτσι, ήρθα και κάθησα εδώ, σ' αυτήν τη βίλλα, όπου είχαμε περάσει μαζί τόσα όμορφα καλοκαίρια...»

(Η Ζακελίν τον άκούει με κάποια συγκίνηση. Το χέρι της τρέμει καθώς άφήνει άπάνω στο τραπέζι τό άδειο ποτήρι).

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Ζεράρ, μή μου θυμίζεις τό παλιά...;

ΖΕΡΑΡ (με συγκίνηση). Ζακελίν, άκούσε... Θέλω να σου πω κάτι. (Έκείνη τον κυττάζει σιωπηλή). Νά... Είνε άπλό... Πρέπει να χωρί-

σουμε... Αυτή ή ζωή, δεν μπορεί να εξακολουθήσει έτσι. Θά είσαι ελεύθερη, ύστερ' από τό διαζύγιο, να ζήσης όπως θέλεις! Άλλως τε, ο γάμος θά εινε ένοχλητικός για σένα, τώρα που είσαι μία «θενέττα». Λοιπόν, είμαι πρόθυμος να σου δώσω τό διαζύγιο, την έλευθερία σου...»

ΖΑΚΕΛΙΝ (σκυθοντας τό κεφάλι). — Μά δεν σου ζήτησα τίποτε, Ζεράρ...

ΖΕΡΑΡ (με δειλή φωνή, γεμάτη συγκίνηση). — Κι' έπειτα, έτσι θά με σούσης τελείως από τη σκέψη σου. Δεν θά είμαι πια τίποτε, για σένα. Καταλαβαίνεις;... Τίποτε!... Μία σκιά, άνάμεσα σε τόσες άλλες σκιές!... Ζακελίν, δεν έχω τό δικαίωμα ν' αφήσω αυτόν τον δεσμό μεταξύ μας. Πρέπει να σου δώσω τό διαζύγιο... Μ' άγάπησες περισσότερο άπ' όσο σ' αγαπούσα. Αυτό τό κατάλαβα πολύ άργά... Τώρα, εινε τό κλασικό άναποδογύρισμα της καταστάσεως. Τόσο τό χειρότερο για μένα, Ζακελίν! Είμαστε «πάτσι»!...»

ΖΑΚΕΛΙΝ (τόν πιάνει από τό χέρι με μεγάλη τρυφε-

ροσύνη). — Ζεράρ, έμεινες πάντα ο ίδιος; Μία χρυσή καρδιά!

«Ας εινε, μου φαίνεται ότι είμαι πραγματικά στο

σπίτι μου! Αυτό, άλλως τε, μου λείπει τώρα από τη ζωή μου: μία ήσυχη γωνίτσα για τη μοναξιά μου. Τι φρίκη να ζή κανείς διαρκώς μ' όλον τον κόσμο!...»

ΖΕΡΑΡ. Μά γιατί έγινες ήθοποιός του κινηματογράφου;

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Γιατί πραγματοποιήσα έτσι έναν παλιό, πολύ παλιό και άρκετά ρωμαντικό όνειρό μου! Πώς σου φαίνονται στην όθονη;

ΖΕΡΑΡ. — Μ' άρέσεις περισσότερο στό... φυσικό. «Επειτα, καθώς ξέρεις, δεν αγαπώ τον κινηματογράφο. Μου άρέσει η μοναξιά, ή έξοχή...»

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Κι' από τότε, παρακαλώ; «Εσύ, ο Ζεράρ Μαρτέν, ο βιομήχανος, ο πολύσχολος, έγινες έρμητης; Άφισες λοιπόν για πάντα τό Παρίσι και τις όμορφες χορεύτριες του «Ταμπάρν»; Από τότε, λοιπόν, από τότε;

ΖΕΡΑΡ (στενοχωρημένος). — Ζακελίν, μά δεν καταλαβαίνεις ότι πλήρωσα πολύ ακριβά εκείνη την τρέλλα μου;... «Από τότε; Ρωτάς από τότε; Μά από την ήμερα που μου έστειλεις στο γραφείο εκείνο τό γράμμα: «Ζεράρ, φεύγω για πάντα. Ζακελίν.» Πώς έμαθες πως είχα φιλμ μία χορεύτρια του «Ταμπάρν»;... Κι' οι δυο τότε κάναμε μία μεγάλη άνοησία!... Κι' από τότε, έχουν περάσει πέντε χρόνια...»

ΖΑΚΕΛΙΝ. — Αυτήθηκες που έφυγα;

ΖΕΡΑΡ. — «Έγινε άλλος άνθρωπος, Ζακελίν! Ά, ναί, δεν είμαι πια ο παλιός Ζεράρ! Δεν έχω πια τέτοιες θλιβερές περιπέτειες, όπως εκείνη που σ' έκανε να μ' έγγκαταλείψης. «Επειτα, δεν είμαι πια πλούσιος, όπως άλλοτε. Βαρέθηκα όλες τις δουλειές! Δεν είχα κέφι για τίποτε!... Εύτυχώς, είχα έξασφαλίσει ένα καλό εισόδημα... Κι' έτσι, ήρθα και κάθησα εδώ, σ' αυτήν τη βίλλα, όπου είχαμε περάσει μαζί τόσα όμορφα καλοκαίρια...»

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΖΑΚΕΛΙΝ: —Τι φρίκη να ζή κανείς διαρκώς μ' όλον τον κόσμο!...

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΙΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟ

μου τηλεφώνησες ;...

— "Ας μη μιλάμε πια γι' αυτό, Ροζέττα. Είσαι ή καλύτερη φίλη μου γι' αυτό θα σιζόμαστε στον λόγο σου. Πρέπει να μου στείλεις τον Πάωλ. Νά του εξηγήσης δέ με τρόπο την κατάστασή μου. Πές του ακόμη ότι τον αγαπώ κι' ότι θα ήθελα να τον έβλεπα για τελευταία φορά..." "Επειτα θά σου τον αφήσω πάλι. "Ελα, μη μου τ' αρνείσαι, τον αγαπάς κι' εσύ. "Αλήθεια, ο Πάωλ είναι αξιολάτρευτος. Είναι πολύ πλούσιος και θα σε κάνει ευτυχισμένη."

***

Τό ίδιο θράδυ στο σπίτι της Ροζέττας.

— Πρέπει να πάς να δής τη Νανά, Πάωλ. Είναι θαρραλέα άνθρωπος και σε ζητάει. Είναι ντροπή, δεν είναι σωστό να της αρνηθείς αυτή τη χάρη.

— Μ' αφού αγαπώ σένα, Ροζέττα...

— "Οχι, Πάωλ ! Πρέπει να πάς. Δεν είναι σωστό να την εγκαταλείψουμε τώρα κι' οι δυό μας."

— Μά, αφού εκείνη μ' έδιωξε με τον χειρότερο τρόπο. "Οχι, Ροζέττα. Πρέπει τώρα να την αφήσουμε να τιμωρηθεί..."

— Είσαι πολύ σκληρός, Πάωλ. "Ωστόσο μη ξεχνάς, ότι η Νανά σ' αγαπάει παραπολύ. Κι' ακόμα σ' αγαπάει. "Από ευσπλαχνία λοιπόν πρέπει να την επισκεφθείς."

— Μ' αγαπάει ; Είσαι βεβαία ότι μ' αγαπάει ;

— Ναί, Πάωλ ! Γιατί αυτό σου φαίνεται παράξενο ;

***

Την άλλη μέρα, χτυπά το τηλέφωνο του Πάωλ :

— "Επρός ! "Εμπρός ! "Εσύ είσαι, χρυσό μου ; "Εδώ Ροζέττα. "Αλήθεια πήγες στη Νανά ; "Ασφαλώς στο τέλος θα την πιάσαν τα νεύρα της και θα σε πέταξε έξω από την πόρτα. "Εννοια σου, ξέρω καλά τη Νανά. Δεν πρόκειται να μου τη μάθεις εσύ. "Α, είναι πολύ ζηλιάρικη. "Αλήθεια, αγάπη μου, άποψε θα πάμε στο θέατρο ;

— "Οχι, Ροζέττα, άποψε είμαι κουρασμένος και θα μείνω στο σπίτι μου. "Αφησέ με ένα θράδυ να ήσυχάσω. Αύριο θα είμαι πάλι δικός σου. Μά άποψε θέλω να σκεφθώ. Θέλω να τακτοποιήσω τις υποθέσεις μου..."

Μετά από δέκα μέρες ή Ροζέττα έλαβε ένα γράμμα από τις Κάννες. "Ήταν από τη Νανά. "Η φίλη της της έγραφε :

«Αγαπημένη μου Ροζέττα,

Σου γράφουμε για να σου πούμε πόσο κι' οι δυό είμαστε ευτυχισμένοι. "Εχουμε μια θομάδα που παντρευθήκαμε κι' ακόμη δεν μαλλώσαμε ούτε μια στιγμή. "Αγαπώ τον Πάωλ κι' εκείνος με λατρεύει. Ξέρεις δέ σε ποιόν όφειλω την ευτυχία μου ; Σε σένα. "Όταν κατάλαβα ότι έπρόκειτο να μου τον πάρης, ένοιωσα πόσο τον αγαπούσα. "Ετσι αναγκάστηκα να μεταχειρισθώ μια ψευτιά. Προσποιήθηκα την άρρωστη για να τον φέρω πάλι κοντά μου. Κι' εκείνος πάλι, όταν πληροφορήθηκε, ότι κινδύνευε ή ζωή μου, τότε μόνο κατάλαβε πόσο με λάτρευε. "Ήρθε λοιπόν να πέση στην αγκαλιά μου και να με παρακαλέση να τον συγχωρήσω. Κι' όπως θλίπεις τόν... παντρεύηκα ! Σε' ευχαριστώ για όσα έκανες για μένα, έστω και χωρίς να το θέλης. Σε φιλώ,

Η φίλη σου
Νανά

ΡΟΜΠΕΡ ΣΑΡΤΩ

ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΗΣ

— Πώς ; Παντρεύεσαι ;
— Μάλιστα, φίλε μου. "Η άρραβωνιαστικιά μου είναι ωραιότητα, μορφωμένη και πολύ καλό κορίτσι. "Ενα μόνο ελάττωμα έχει... δεν ξέρει πιάνω...
— Και τό λές ελάττωμα αυτό ;
— Φυσικά... δεν ξέρει... κι' όμως παίζει !

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η οικειότης άνοστιζει τον έρωτα, ο σεβασμός τον νοστιμίζει.

Κυρία Ρεκαμιά

Εκείνο που είναι τρομερό για τις τίμιες γυναίκες, είναι ότι ή κακογλωσσία, μη μπορώντας να θίξη τη διαγωγή τους, ξεσπάει στη μορφή τους.

Μπαλζάν

Η μικρές άπουσίες ξανάθουν τον έρωτα, ή μεγάλες τον σβύνουν.

Μιραμπώ

Είναι δύσκολη πάντα επιχείρησι για μια γυναίκα να μεταβάλη μια παλιά φίλια σε καινούργιο έρωτα. Κινδυνεύει να θρή τον έρωτα λιγώτερο θερμό απ' όσο τρυφερή ήταν ή φίλια.

Ουγκώ

Νά σπέρνη τον έρωτα, να ο ύψιστος προορισμός κάθε καλλιτέχνη.

Αλξ. Μερσερώ

— Δεν δανείζω ποτέ σε γυναίκα ! Έλεγε κάποιος στην φίλη του.

— Βλάκα, όταν δανείζη κανείς σε μια γυναίκα, πάντα σ' άντρα χρωστάει.

Βελταίρες

Η γυναίκα ψεύδεται φυσικότερα από τον άνδρα. Αυτό είναι μειονέκτημα, μά και προσόν.

Ζάν Μορέας

Μια γυναίκα συγχωρεί εύκολότερα την υπερβολική θαναυσότητα, παρά την υπερβολική λεπτότητα. Θά της κακοφανή λιγώτερο ένα ξυλοκόπημα από ένα μάθημα λεπτότητας.

Ρισσελιέ

Μια γυναίκα, ό,τι κι' άν είναι, είναι πάντα μια θεά προστατίτις των φυλακισμένων και των τιμωρημένων.

Κυρία ντε Σταέλ

Η γυναίκες δεν έχουν γενικές ιδέες, δεν νοιώθουν από πολιτική, ούτε από φιλοσοφία. Αυτό είν' αλήθεια. Η ζιππασμένη άνοησία είναι προνόμιο των ανδρών. Η γυναίκα, όταν λένε άνοησίες, μιλούν τουλάχιστον γι' άσήμαντα πράγματα...

Λαμαρτίνος

Η γυναίκες αξίζουν περισσότερο από τους άνδρες, γιατί άφοσιώνονται περισσότερο στην ευτυχία του πλησίον.

Κυρία ντε Πουζιέ

Όταν κανείς λήη πώς ή γυναίκες είναι πολύ κατώτερες από τους άνδρες, έχει πάντα στο νού του τον Ναπολέοντα, τον Κολόμβο ή τ' όν έαυτού του...

Κυρία Ρεκαμιά

Κάθε γάτα και κάθε γυναίκα, όση κι' άν είναι ή ευγύνεια των τρόπων τους, ή γλύκα της ματιάς τους, ή χάρη και ή νοστιμάδα των χαδιών τους έχουν λίγο-πολύ θηριωδία στην ψυχή που τη μετριάξει λίγο-πολύ ή ήδονοπάθεια τους.

Σαρλ Λεμελ

Σ' ένα ραντεβού ό,τι αξίζει περισσότερο είναι πάντα ή άναμνή.

Βελταίρες

Η γυναίκα είναι πράγμα που ντύνεται, φлуαρεί και γδύνεται.

Αλφόνς ντ' Αραγκόν

Παντού έρωτευμένοι ! Κι' όμως πόσο λίγος έρωτας !...

Μουσέ

Η γυναίκες έχουν πολλή φαντασία κι' άισθηματικότητα, γι' αυτό δεν είναι και πολύ λογικές.

Κυρία Ντυφάν

Η φύλλα του «Μπουκέτο» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αύθιγη προσπάθειά του παρα των Υποπαρατορείων άπαγορεύεται.

Η από των διαγωγών μας άποστελλόμενη συνεργασία και μη συνεισμενη από δικαιώματος κρισως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόπια, δεν λαμβάνεται όπ' όφιν

ΑΠΟΛΛ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Μυτιλήνην. — Τά σταυρολέα σας έπιτυχή και ή ευχαριστία μου.

ΣΠ. ΚΡΗΣΤΟΥ, Στυλίδας. Μας γράφετε στην έπιστολή σας :

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Σε διάβαζα, όταν ήμουν στη χώρα της ζωής, τότε που ή ζωή έριθρίαζε τό σώμα μου κι' ακόμα τώρα που θαμνηδόν τά χάνω όλα αυτά, έν τούτοις, διαβάζω ακόμα, γιατί άπλούστατα μ' άρέσει και επειδή σ' αγαπώ. Σου στέλνω και γώ, αγαπητό μου «Μπουκέτο» ένα πεζό και ένα ποίημα, άν είναι δημοσιεύσιμα, δημοσιεύσά τα».

Αυτομάτος, τόσο τό πεζό σας, όσο και τό έμμετρο δεν είναι άπολύτως έπιτυχή. Θα γράψετε ίσως μια μέρα καλούς στίχους. Η έλπις αυτή ό-πάρει. Αυτό διαφαίνεται, αμυδρώς έστω, από τό ποίημά σας. Αλλά τρέπει στο μεταξύ να διαβάσετε πολύ, να μορφωθείτε, να μπήτε στο νημα της Τέχνης, να «επισέλθετε» στα μυστικά της. Ακολουθήστε την αμύλη μας και θα έπιτύχετε.

ΑΙΜ. ΖΑΝΝΙΔΗΝ, Ν. Ύόρκην. Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχή. Αυτή είναι ή α ό σ τ η ρ α κρίσις μας, την όποιαν ζητάτε. Ίδού π. χ. τό ένα έκ των δύο :

ΜΗ ΘΑΡΡΕΙΣ

Απ' όταν σε έγνώρισα πανόρια γόησά μου κι' ένοιωσα για σένα μαγικούς παλμούς χρειάζομαι πειό διάπλστα στήθη για την καρδιά μου για νάχω κατοικία με τους Ίδανισμούς.

Σ' έκλεισα μέσ' στά στήθη μου με τά χρυσά κλειδειά μου κι' είσαι φυλακισμένη τόσο πολύ γερά κι' άν θέλεις να μου φύγης θα σπάσης ή καρδιά μου μά μη θαρρείς πώς θαύρης άλλη πειό σταθερά...

Πρέπει να διαβάσετε και σεις "Ελληνες ποιητάς. "Ετσι, με την μελέτη, την διαρκή προσπάθειαν, χωρίς διασύνθη, θα μπορέσετε να γράψετε στο μέλλον πιο καλούς στίχους.

Θ. ΣΕΡΡΟΝ, Μελίδι. — Δεν θέλετε, γράφετε, να γίνετε ποιητής. Δεν έχετε, γράφετε, ταλέντο κλπ. κλπ. και όμως να που μας στέλνετε και πάλι στίχους. Τό όποιον σημαίνει ότι δεν είσθε άπολύτως ελλεικρής. Σας άρέσει ή ποιησις και ή προσπάθειά σας, προσπάθεια καλή και όλη, είτε να γράψετε καλά ποιήματα. Τό σημερινό σας ποίημα π. χ. είναι καλός στίχος από τό μέσον και κάτω. Ίδού :

Κι' άν νειώθη σας και μ' αγαπά, μεγάλε πόθε, δράμε τ' άχιθοπαιχνιδίσματα γλαυκό νειρό της κάμε. Μά σό, καμμέ, στάσου μακρυά, γιατί ή φωτιά σου φάνει τ' όλάνθιστο χαμόγελο της κόρης να μαράνη.

Οι πρώτοι στίχοι, στην άρχή του ποιήματος, δεν ήταν καλοί. Χρειάζεται,

Ε-λαδή, προσπάθεια και μελέτη, όποτε θα γράψετε άμέμπτους στίχους. ΜΙΧ. ΙΩΣΗΦ (Ι. Μητρόπολην Σεργών). — Για τό διέλλο σας προσφέρουμε δραχ. 25. "Αν δέχεσθε στείλτε τό ταχυδρομικώς και θα λάβετε τά χρήματα διά ταχ. έπιταγής. Τά ταχυδρομικά έξοδα της άποστολής θα ρύνουν ήμας. Στείλτε τό στην έξής διεύθυνσιν: «Χ. Σταματίου — Περιοδ. «Μπουκέτο» — Αθήνας». Έκάματε κακά να κόψετε και να στείλτε τό εξώφυλλον του διέλλου. "Ετσι τό διέλλον άνευ εξωφύλλου, χάνει την αξίαν του, καταστρέφεται. Πάντως θα φυλάξουμε τό εξώφυλλο για κάθε ένδεχόμενον.

Ε. Β. Κ., "Ενταύθα. Μας γράφετε στην έπιστολή σας :

«Αξιότιμη κύριε Διευθυντά. Είμαι κι' εγώ ένας έκ των μικρών άναγνωστών του άξιοθαυμάστου μας περιοδικού «Μπουκέτο».

Δέν δύναμαι να σας περιγράψω τον μεγάλο μου πόθο να γίνω συγγραφέας.

Είμαι μαθητής της Γ' τάξεως του Γυμνασίου, αλλά τον πόθον αυτόν τον έχω από πολύ μικρός από τότε που ήμουν στο δημοτικό και τώρα έδιπλασιάσθη.

Πολλάκις ζητούσα κάποιον να του δείξω τάς έκθέσεις μου και τά διηγήματά μου, έκτός από τον φιλόλογον καθηγητήν μου, όστις με ένεθάρρυνε, αλλά δεν εύρισκα. Μά τώρα να που σεις μπορείτε να με εξυπηρετήσετε.

Σας στέλνω αυτό τό διηγήματά μου και άν είναι καλό, πολύ θα σας παρακαλέσω να τό δημοσιεύσετε. "Εάν θέλη μερικώς όρθογραφικώς ή και λεξικώς διορθώσεις θα με ευχαριστούσατε άν τό διορθώνατε. "Αν δέ τέλος δεν σας άρξει άπαντήστε μου και συμβουλέψατέ με δεν θα μου κακοφανή».

Η έπιθυμία σας ή διακαής να γίνετε λογοτέχνης μας συγκινεί. Αλλά γιατί θιάζετε τόσο, αφού μάλιστα είσαστε νέος ακόμα ; Ζητάτε να διορθώσουμε όπως-όπως τό διηγήματά σας και να τό δημοσιεύσουμε. Αλλά από αυτό δεν θα είχατε να κερδίσετε άπολύτως τίποτε. Θα ικανοποιητό μόνον ή φιλοδοξία σας να ήθετε κάτι δικό σας δημοσιευμένο. Κι' επειτα : "Ακούστε λοιπόν τη συμβουλή μας : Δέν γράφετε και τόσο άσχημα. Η διηγήσις σας είναι ζωηρά. Η εικόνες σας, ως επί τό πλείστον, έπιτυχείς. Πρέπει όστόσο να μελετήσετε για να μορφωθείτε. Γιατί κανείς, επί του παρόντος άσυγχώρητα λάθη. Δεν μπορεί να γίνη κανείς λογοτέχνης και να είναι συγχρόνως άδιορθήτως άνορθόγραφος. Για τάς δεσείας έγιναν για τους ανθρώπους. Αλλά όχι τόσα, προς Θεού ! Διαβάστε "Ελληνες ποιητάς. "Εχουμε αρκετούς και καλούς. "Ετσι και φιλολογικώς θα μορφωθείτε και γραμματικώς. Αυτή είναι ή μόνη καλή συμβουλή, την όποιαν μπορούμε να σας δώσουμε επί του παρόντος και εύχόμεθα να την ακολουθήσετε.

ΔΗΜ. ΧΑΤΖΗΜΑΡΚΟΝ, Πειραιά. — "Αν τό ποίημά σας έλθισή, θα σας άπαντήσαμε ή ήη. Παρακαλούμετά άρα γε άναλλοπίως δα τά έκδοόμενα τεύχη του «Μπουκέτο» :

ΗΛ. ΓΚΟΓΚΑΝ, "Ενταύθα. — Τό πεζό τραγούδι σας όχι τόσο έπιτυχές. "Ωστόσο μην απελίζετε. "Εξακολουθήστε να μελετάτε. Τά λαμπρά άποτελέσματα της μελέτης θα ρύνουν με τον καιρό, σαν δώρο του Καλού Θεού. Και τότε και καλλίτερα πράγματα θα γράψετε και κατόχος αξιολόγου μορφώσεως θα είσθε. Τί φίλοι, τί περισσότερο μπορεί να ζητήσει ένας νέος ; Και τί καλλίτερο μπορούν να διειρευσθύν οι γονείς του ;

Ι. ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΝ, Σμόρνην. — Ευχαριστούμε θερμός. Τά έχομεν. Θ. Α. Θεσσαλονίκη. — Τό τραγούδι σας άπλως άμυδρό. Και συνεχώς τό δημοσιεύουμε εδω :

Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ
Αυτή, ή δροσρούλα σταλάζει ήδονή στην ψυχή μας θαθεία.
«Σ' αγαπώ» μοιάζει τότε με νύχτα και τά χείλ' ένωθήκαν γλυκά... Μεσημέρι, ή ζέστη φουντώνει... Με θαρρήθηκε, φαίνεται, πειά και την ώρα που ή μέρα τελειώνει όλα τάχει ξεγύσει, κακία.

Β. ΜΑΣΕΛΛΟΝ, Θεσσαλονίκη. — Τό ποίημά σας αρκετά καλό και θα δημοσιευθί στην αικία στήλη. Γιατί στην έπιστολή σας χρησιμοποίητε καθαρεύουσα ; Κάνετε έτσι, χωρίς να τό θέλετε φυσικά, λάθη. "Εκεί τό «ώς εϊθησθε» π. χ. είναι τραγικόν !...

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματούχου Καθηγήτριας (PROFESSORAT)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Αποκλειστική Αντιπροσωπεία δι' ἑλλην τήν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΔΑΥΔΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Ειδικῆς Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτομερῆς κανονισμός παρέχεται δωρεάν εἰς πάντα
αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ· Εὐαγγελιστρίας (Εἰσόδος Κτενᾶ 4)

ΤΗΛ. 31 926

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέργειά της εἶναι διαφορετική. Ἡ σύνθεσίς της μοναδική. Εἶναι οἰκονομική. Διαρκεῖ δύο φορές περισσότερο ἀπὸ τὶς ΚΟΙΝΕΣ

Ἑτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγωνισμού.

Μὲ "ΚΟΛΥΝΟΣ" καὶ σεῖς θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀποφεύγετε τὸ "Βαμμένο" ὕφος

Κάθε πραγματικὰ κοκέττα γυναῖκα μακιγιάζεται γιὰ νὰ ἀναδεικνύει τὴν φυσικὴ τῆς χάρι, χωρὶς νὰ πέφτει ἐκεῖνο τὸ «βαμμένο» ὕφος ποὺ τόσο ἀντιπαθοῦν οἱ ἄνδρες. Τὰ καλλυντικὰ TANGEE — ποὺ δρᾷ προσώπου, ροῦς καὶ κομπριμέ — τονώνουν τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ δέρματός σας, προσδίδουν νεανικὴ φρεσκάδα στὰ χεῖλη σας καὶ ἐξυψώνουν τὴν ἀτομικότητά σας

Ἡ πούδρα προσώπου TANGEE τονώνει τὴν φυσικὴ ἀπόχρωσιν τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ καθιστᾷ τὸ χρῶμα σας νοσητικὰ ὁμοιογενὲς καὶ λαμπρὸν

Μὴ βάψετε τὰ χεῖλη σας. Χρησιμοποιεῖτε μόνον τοὺς TANGEE ποὺ ὑποκαθιστοῦν τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν χειλέων σας καὶ τὰ διατηρεῖ ἀπαλά.

Τὸ κομπριμέ TANGEE προσδίδει μίαν ὀψίαν ἀκτινοβολίαν στὸ ἄσπρο πό σας. Περιέχει τὸ μαγικὸν χρῶμα TANGEE ποὺ συγκρατεῖται ἀρμονικὰ μὲ τὴν φυσικὴν σας ἀπόχρωσιν.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28-104

ΑΦΤΙΑΧΤΑ ΒΑΜΜΕΝΑ TANGEE

Τὸ καλλίτερο Κραγιόνι τοῦ Κόσμου TANGEE Καταργεῖ τὸ "βαμμένο" ὕφος

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΠΙΕΝ
Δι' ἑλὰ τὰ γόστια, δι' ἑλὰ τὰ σπόρτι.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ Οἴκου ΜΑΡ. ΡΕΡ τῶν Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΕΣ ἑλαστικὴ νέος καὶ καλῆς ἐντελὸς ἀδιόρατες καὶ ἐπιδεσμοὶ ἑλαστικοὶ Ideal, Velpeau κ.λπ.

PALMODONT

Ἡ βασίλισσα τῆς Ὄδοντόκρεμας
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρόσωπος
ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
Λυκούργου 10, Ἀθήναι. — Τηλ. 24-296

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἑρετὰ διπλωματοῦχος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν
ἀνταλμαμένων με ἔδρους συμφεροντικὸς τὴν πα-
λμα μαθημάτων Γαλλικῆς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΥΡΙΑ

Ἡ δὴ τὸν κόσμον πλέον ἀναγνωρίζεται ὅτι γιὰ νὰ
ἐκπαιδευθῇ με ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν καὶ με ἀπόλυτον στε-
ρεωσιν, πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μόνον τὰς γνησίας Γερ-
μανικὰς Βαρφάς.

ARTI

Ἀπὸ τὴν οὐδέποτε φθείρουσιν τὰ φορέματα, οὐδέποτε ξε-
ραίνουσι καὶ ὅτι παλὴν φόρεμα θάβουν τὸ μεταβάλλουν σὲ
καλλιόνα καὶ μόντερνο καὶ χωρὶς ν' ἀναγνωρίζεται ὡς
παλαιόν.

Καὶ τὰ Καταστήματα νὰ ζητᾷτε νὰ σᾶς δίδουν θαφᾶς
καὶ νὰ ἐξετάζετε τὸ πακετίδιον τοῦ σᾶς
ἀπὸ τὴν ἀναγράφη τὴν μάρκαν «ARTI», διότι μόνον ἔτσι
ἐκείνη βεβαία ὅτι ἀγοράζετε γνησίαν γερμανικὴν θαφᾶν
ARTI.

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ προσέξτε, διότι εἰς τὴν ἀγο-
ράν καὶ ἐκτὸς τοῦ πακετίδιου καὶ κοινὰ θαφαὶ κατωτά-
της ποιότητος ὡς δὴθεν γερμανικαὶ ἐνὸς πράγματι πρὸκει-
ται θαφᾶν κατασκευαζομένων, ἐνταῦθα καὶ με χρώ-
μα κατωτάτης ποιότητος.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμα-
νικῶν Χρωματουργεῶν ARTI — A. G.)

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΡ. Α. ΛΥΤΡΑ

Μαθημὰ Ζωγρα-
φικὰ καὶ Διακοσμη-
τικὰ Ἐναρξίς ἀπὸ
1ης Οκτωβρίου.

Ὁδὸς Καλλιδρομίου 14

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος,
διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-
τρῶν 5β' Κήπος Κλαυθμώνος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ Σίγγερ
πολυτελείας (κεντήματος-ραπτικῆς
εἰς τιμὴν εὐκαιρίας.
Πληροφορίαι: Ὁδὸς Γερμανοῦ
Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπο-
γραφεῖα «Μπουκέτος» (Πλατεία
Κλαυθμώνος)

Ὁ Βορονόφ τῶν παλαιῶν
φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανικὰ
καὶ Βαρφά «ARTI».

ARTI

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΦΑΙΝΕΣΘΕ τὸ 1/2
ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΣΑΣ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΥΚΛΑΙΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 οἱ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙ-
ΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ - ΗΜΙΘΑΝΕΣ
Ρυτίδες, μαρμαμένον χρῶμα, μὺς τοῦ προσώπου πεσμένοι
εἶναι ἀσφαλὴ σημεῖα.

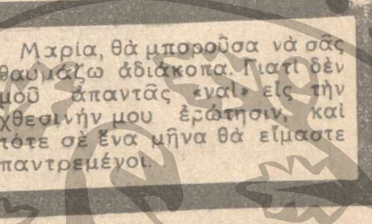
Ὁ καθηγητὴς Stejskal τοῦ Πα-
νεπιστημίου τῆς Βιέννης ἀνακα-
λύπτει νέαν μέθοδον γιὰ νὰ
φαίνωνται ἡ γυναῖκες νέες.

Χιλιάδες γυναικῶν 40—50
ἐτῶν ἀπέκτησαν δι' αὐτοῦ
χρῶμα καὶ δερμα σάν κορι-
τσιού.

Αὐτὴ ἡ νέα τροφή διὰ τὸ
δέρμα περιέχει Βιοσέλ ἐξαχθέν
ἀπὸ πολὺ νέαν ζῶα. Εἶναι τὸ
ζωτικὸν στοιχεῖον τῶν ὑπόδο-
ριων κυττάρων.

Εἰς τὴν Κρέμα Τοκαλὸν χρώ-
ματος ροῦ περιέχεται τὴν Βιο-
σέλ. Θὰ ζωογονήσῃ καὶ ἀνανεώ-
σῃ τὸ δερμα σας κατὰ θαυμα-
στὸν τρόπον εἰς μίαν μόνον νύκτα

Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος ροῦ, τροφή
διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὴν Κρέμα
Τοκαλὸν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, τὸ πρωῒ.
Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν εἶναι ἡ πλέον θρεπτικὴ διὰ τὸ δερμα.
Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν λευκὴ μὴ λιπαρὰ, εἶναι ἡ καλλιτέρα
διὰ τὴν ἡμέραν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι τροφή διὰ τὸ δερμα,
καθιστᾷ, τὴν πούδρα ἀόρατον καὶ ἐξαιρετικῶς ἀπορροφητικὴν.
Ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡνυψωμένα, ἄλλως τὰ
χρήματα ἐπιστρέφονται.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελήτης τῆς
Ἱδιαντέρας Κλινικῆς τοῦ καθη-
γητοῦ Κ. Γ. Φαττεῖνου, δέχεται
ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1

Ὁρὰ 8-11-4-6

Ἀριθ. Τηλέφ. 80215

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΛΟΥΣΤΡΑΡΙΣΜΑΤΑ ΠΑΡ' ΕΙΔΙΚΟΥ

ΤΕΧΝΙΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10

ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

— "Όλοι οι άλλοι κλάδοι οι έλληνικοί, άφομοιούνται, δ-
ταν πηγαίνουν και μένουν, χρόνια, στο έξωτερικό. Μόνον
ο Κεφαλληνός μένει πάντοτε άτόπιος Κεφαλληνός. Κι' επί πλέον
αλλάζει και τους ξένους, κεφαλλονιτοποιών τους πάντας
και τ'άπαντα.

— Οι Κεφαλληνές, άπαντούμε, αλλάζουν και τ'ά... Δώδε-
κα Εὐαγγέλια.

— Αναφέρουμε τὸ Κεφαλληνιακὸ τετράστιχο:

Κεφαλλονίτικος παπᾶς
διαβάζει με σοφία,
τὰ δώδεκα Βαγγέλια
τὰ θγάζει... δεκατρία

— Ο κ. "Αγγελος Μεταξᾶς μᾶς άπαντάει με ἄλλο Κεφαλ-
λωνίτικο τετράστιχο γιὰ νὰ δείξη τὴν Κεφαλλονίτικη ὑπε-
ρηφάνεια καὶ τὸν ἐγκρατὴ ἐγωισμό. "Ο Κεφαλληνὸν κάνει
καντάδα εἰς ἐκείνην πού τοῦ φούντωσε τὴν εὐαίσθητη καρ-
διά του:

"Ανοίξε τὸ παράθυρο,
τὸ κρουσταλλένιο τζάμι,
δὺς λογᾶκια νὰ σοῦ πῶ
καὶ ξανακλείστο πάλι.

"Ανοίξε τὸ παράθυρο,
νὲν εἶμαι λοποδότης,
εἶμαι ὁ Σιὸρ - Γεράσιμος,
θέρος Κεφαλλονίτης!

"Επειτα μᾶς μιλάει γιὰ τὸν πατριωτισμὸ καὶ τὴν αὐτο-
πειθοίαν πού ἔχουν οἱ Κεφαλληνές τὸν ἑαυτὸν τους μὲ
δίστιχα καὶ πάλι τῆς Κεφαλλονιάς:

Κεφαλλονίτες ἡμᾶστε
σαρανταπέντε ἔθλοι
Μὰ ἄλλοι τόσοι ἂν ἡμᾶστε
θὰ παίρναμε τὴν Πόλι!...

Καὶ εἶνε τόσο δαιμονισμένη ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ ράτσα ἡ ἐλ-
ληνική, πού, εἶμαι θέσπιος, πῶς «ἂν ἦσαν ἄλλοι τόσοι» καὶ
τὴν Πόλι θὰ τὴν παίρνανε!...

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο σκαρφαλώνει, σὰν κασίκι, στὶς λοφο-
σειρές!...

"Ὅσο ὁ ἥλιος προχωρεῖ, τόσο καὶ ἡ ψευδομάχη ἀνάθει...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΚΟΡΝΙΣΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

πνίγηκε στο λαιμό της, τὰ μάτια της, γεμάτα φρίκη, γύ-
ρισαν πρὸς τὴν πόρτα. "Ἦθελε νὰ φύγῃ! Νὰ φύγῃ γρή-
γορα!...

Ὁ Ρόμπερτ ἦταν ὁρθὸς ἀπέναντί της. Στὴν ἀρχὴ δὲν
κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ. Μὰ ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἀγνωστός εἶ-
χε γυρίσει πρὸς τὸ μέρος της τὴ φωτογραφία τῆς Λιλιά-
νας, μάντεψε ἀμέσως τὴν αἰτία τῆς φρίκης της, τοῦ πανι-
κοῦ της... "Τί χρειάζοντοσαν πειὰ τὰ λόγια, ἡ ἐξηγήσεις...

Ὁ Ρόμπερτ εἶχε νοιώσει ἕνα σκληρὸ πόνο στὴν καρδιά
σὰν νὰ τοῦ τὴν εἶχαν ξεσκίσει μ' ἕνα μαχαίρι. Κίτρινος
σὰν πεθαμένος στήριζε ἀπότομα τὰ χέρια του ἐπάνω στο
γραφεῖο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. "Ἡ ἀγνωστός ἤθελε νὰ μιλήσῃ,
νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ταραχὴ της, νὰ πῇ ψέματα, νὰ ζητήσῃ
συγγνώμην, μὰ φοβήθηκε, ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύκορμη καὶ
γιὰ νὰ μὴ θλῆπῃ πειὰ ἐκεῖνο τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ
δικηγόρου με τὴν τραγικὴ ἔκφραση, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρ-
τα καὶ ἔγινε ἀφαντῇ...

Ὁ κλητῆρας τοῦ γραφείου ἦταν στο θάθος τοῦ σκοτει-
νοῦ διαδρόμου. "Ὅλα τὰ γραφεῖα ἐκκλίνουν πειὰ. "Ἐπρεπε
κι' ἐκεῖνοι νὰ κλείσουν. Προχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ γρα-
φεῖο τοῦ Ρόμπερτ, ὅταν ἀξαφνὰ ἀκούσε μιά πιστολιά. Γιὰ
μιά στιγμή ἀπολιθώθηκε στὴ θέσι του. "Επειτα, ὥρμησε
καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. "Απὸ πίσω του ἔτρεχαν, ἔντρομοι,
δὺς ἄλλοι υπάλληλοι ἀπὸ τὰ γειτονικά γραφεῖα.

Ὁ Ρόμπερτ κοίτονταν μπροστὰ στο πρόσωπό του σχημα-
τιζόμεν μιά μικρὴ λίμνη αἵματος...

Εἶχε αὐτοκτονήσει! "Ὅλα μπορούσε νὰ τὰ ὑποφέρῃ. "Ὁ-
λα! "Ὁχι ὅμως καὶ τὴν ἀπιστία τῆς Λιλιάνας.

ΧΕΝΡΥ ΣΜΙΘ

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΝΑ ΓΚΡΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

τὸ ζήτημα τῶν ρωμαντικῶν γάμων.
«...Εἶνε ψέματα, γράφει, ὅτι ὁ Χιού Μαίικι ἐπενέσθη τὸ ἐμπόριο τῶν
γάμων στὴν Γκρέτνα Γκρήν! Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ὑπῆρχε πολὺ πρὶν ἀπ' αὐ-
τόν, γιὰτὶ τέτοιοι γάμοι γινόντουσαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφίξι του, ὅχι μόνο
στὸ «σίδηρουργεῖο», ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη!»

Κι' ἀναφέρει πιδὸ κάτω, ὅτι τὸ 1912, πωλήθηκε σ' ἕνα
πολύκροτο πλειστηριασμὸ παλῶν βιβλίων καὶ χειρογρά-
φων ἕνας «κατάλογος τῶν γάμων πού ἔγιναν στὴ Γκρέτνα
Γκρήν» ἀπὸ τὸ 1825 ὡς τὸ 1854! "Απ' αὐτὸν τὸν κατά-
λογο ἀποδεικνύεται ὅτι κάποιος Τζῶν Λόντων, ἰδιοκτήτης
τοῦ πανδοχείου «Γκρέτνα Χῶλ», πάντρευε ἐκεῖ πέρα τὰ βι-
αστικά ζευγάρια. Συνεπῶς ἦταν ὁ προκάτοχος τοῦ Μαίικ-
κι, τοῦ σίδηρουργοῦ τῆς Γκρέτνα Γκρήν!

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ γυῖός τοῦ «σίδηρουργοῦ» ἔχει δίκιο,
γιὰτὶ τὸ «Νταϊλὺ Τηλεγκράφ» ἀποκαλύπτει ὅτι ἀπὸ τὸ
1782 ἡ Γκρέτνα Γκρήν ἦταν ὁ παράδεισος τῶν ἐρωτευμέ-
νων! "Εκείνον ἀκριβῶς τὸν χρόνο, ἡ μὲς Σάρρα Τσάιλντ,
ἡ κόρη τοῦ περιφήμου τραπεζίτου Ρόμπερτ Τσάιλντ παν-
τρεύθηκε τὸν δέκατο κόμητα τοῦ Γουεστμόρλαντ, μπροστὰ
στὸ ἀμόνι ἐνὸς σίδηρουργοῦ.

Κι' ἔτσι, κανεὶς δὲν ἔξερει ἀκόμη ποιά θὰ εἶνε ἡ τελευ-
ταία φάσις αὐτοῦ τοῦ περιέργου ζητήματος. Τὰ ἔθιμα γιὰ
τούς "Αγγλοὺς εἶνε ἄγραφοι νόμοι καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς
πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι πού ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἐπιτραποῦν πάλι
οἱ ρωμαντικοὶ γάμοι στὸ σίδηρουργεῖο τῆς Γκρέτνα Γκρήν,
οἱ γάμοι πού γίνονται μ' ἕνα καὶ μόνον χτύπημα τοῦ σφυ-
ριοῦ στ' ἀμόνι!...

ΘΑΡΕΩ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

ρότητα). — Εὐχαριστῶ, Ζεράρ. Μὰ, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μοῦ
προσφέρεις τώρα, μὲ τόση καλὴ καρδιά, ὅ,τι ἦταν ἄλλοτε
ἡ πιὸ φλογερὴ ἐπιθυμία μου, δὲν τὸ δέχομαι. "Ὅταν ἐρχό-
μουν ἐδῶ, ἤξερα πολὺ καλὰ τί μπορούσε νὰ συμβῇ. Δὲν
εἶχαμε χωρίσει, ἦμουν ἡ γυναῖκα σου, μπορούσες νὰ μοῦ
τὸ θυμίσῃς μὲ τὸν ποινικὸ κώδικα στὸ χέρι. Μὰ μοῦ φέρ-
θηκες καλλίτερα ἀπὸ ἕνα πληγωμένο σύζυγο. Μοῦ φέρθη-
κες σὰν φίλος! Αὐτὸ δὲν θὰ μὴ μέρσω νὰ τὸ ξεχάσω...
"Ἡ ζωὴ μου, Ζεράρ, δὲν εἶνε ὅπως τὴν φαντάστηκα. "Ὁλο-
γῶ ὅτι εἶμαι λιγάκι ἀπογοητευμένη...

(Ἡ Ζακελὶν σηκώνεται καὶ τυλίγει τὴν ἐσθρα στὸν λαιμό της. Κατὸ
πιν φορεῖ ἀργά-ἀργά, τὰ γάντια της. "Ετοιμάζεται νὰ φύγῃ).

ΖΕΡΑΡ (μὲ μιά πικρία στὴ φωνή). — Φεύγεις κιόλας;
ΖΑΚΕΛΙΝ (ταραγμένη). — Ναι... Πρέπει νὰ εἶμαι ἀπο-
ψε στὴ Νίκαια. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).

ΖΕΡΑΡ (τὴν συνοδεύει). — Ζακελίν, δὲν σὲ ξέχασα οὐ-
τε μιά στιγμή... "Ἡ μόνη μου συντροφιά εἶνε ἡ φωτογρα-
φία σου... Λοιπὸν; Δὲν θέλεις νὰ χωρίσουμε;

ΖΑΚΕΛΙΝ. — "Ὁχι, Ζεράρ... Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω τί-
ποτε... ("Απότομα, γέρνει καὶ τὸν φιλεῖ στὸ στόμα). "Ὁ-
ρεθουάρ, Ζεράρ! Θὰ ξαναγυρίσω... Θάρθω πιδὸ γρήγορα
ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι...

ΖΕΡΑΡ (μὲ λύπη). — Γιὰ νὰ φύγῃς πάλι!...
ΖΑΚΕΛΙΝ (μὲ τρυφερότητα). — "Ὁχι, Ζεράρ. Θάρθω
νὰ μείνω κοντὰ σου γιὰ πάντα... γιὰ πάντα!...
(Κατεβαίνει γρήγορα πρὸς τὸ αὐτοκίνητό της).

ΜΩΡΙΣ ΜΠΟΥΡΝΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ... ΑΛΛΑΧ

"Ενας ἀγνωστός χτύπησε τὰ μεσάνυχτα τὴν πόρτα ἐνὸς
γέροντος ἱμάμη.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁ ἱμάης, προβάλλοντας ἀπ' τὸ
παράθυρο μὲ τὰ νυχτικά του. Τί θέλεις;...

— Τὴ φιλοξενία σου!

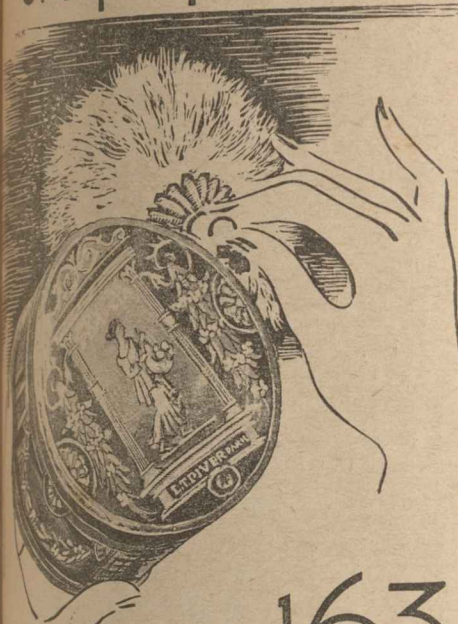
— Ποιὸς εἶσαι;...

— "Ενας φτωχὸς γυιὸς τοῦ "Αλλάχ!

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα ὁ γέροντος ἱμάης θύγηκε στὴν δξώπορ-
τα μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι, ἔκανε νόημα τοῦ ἐξένου νὰ τὸν
ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν πῆγε, ἴσα, στὸ τζαμί.

— "Εδῶ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ... πατέρα σου! τοῦ εἶπε.
"Εκανε λάθος καὶ χτύπησε στὴν πόρτα μου! Καὶ τώρα
καληνύχτα καὶ καλὸν ὕπνιν!...

οἱ Ἀριθμοὶ μιλοῦν...

163

ΧΡΟΝΙΑ

Τὴν 18 Ἰουλίου 1774, τὴν
ἐποχὴ τῆς κομψότητος,
ἐπὶ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΕ'
ιδρύθηκε ἡ μεγάλη
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑ
L. T. RIVER -- PARIS

Ο ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ

Απὸ τὴν 13 Αὐγούστου 1907
κυκλοφορεῖ

σ' ὅλον τὸν κόσμον

Η ΠΟΥΔΡΑ "ΠΟΜΠΕΪ"Α

Ἐξέλε ἀριστερὰν ἐγγύτην γιὰ τὴν ἐ-
κκενὴν δούλην καὶ τὴν γελοῦντά της!

ΠΡΙΣΙΜΙ Α.Ι.Γ ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ
ΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΞ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ἀριθ. 5

Λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων καὶ ἐν
ἐπιμακίων λευτῶν.

Πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπελύμανσις
ἐν ἰσχυρῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχαν-
ισμῶν, σιδηρυτρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΟΥ

Ὁδοντίατρος
Ἐνδοκρινολόγος Πανε-
πιστημίου

Ἐπιστολὴν 54
πρὸς τὸν Μουσείο

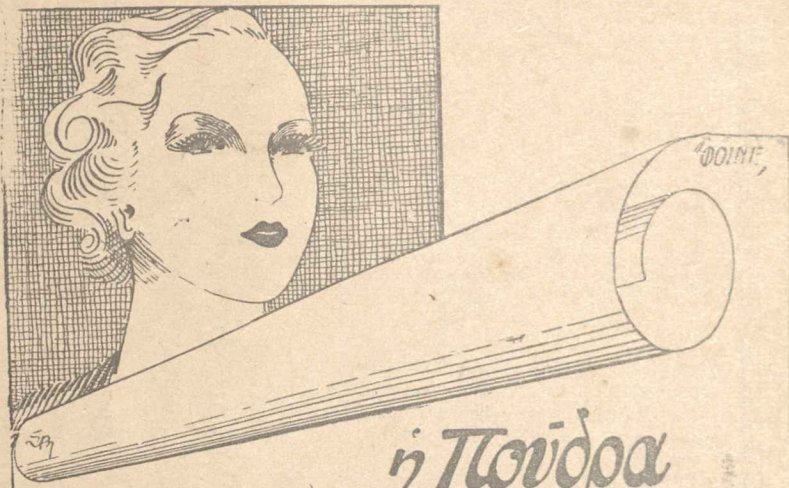
Ἐπιστολὴν

— Θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιτυ-
χιαν;

— "Αλλάζετε συχνὰ τοὺς

χρωματισμοὺς τῶν φορεμά-
των Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς

Βαφὰς «ARTI» καὶ θὰ φαί-
νονται πάντα καινούργια καὶ

ἡ Πουδρα
ποιὸ μελαχειρίζοδε κοιανεύει
πραγματικῶς τὴν ἐμφά-
νισί Σας;

Δὲν δύνασθε νὰ εἰσθε δεβαῖα περὶ αὐτοῦ πρὶν δοκι-
μάσετε τὴ νέα Πουδρα

GEORGE

πού εἶναι λεπτὴ σὰν ἀχνὸς λουλουδιοῦ. Μεταξὺ
τῶν 10 χρωματισμῶν πού σὰς παρουσιάζει θὰ βρῆτε
τὸν κατάλληλον πού δ' ἀναδείξῃ καλλίτερα τὴ φυσ-
ικὴ σας ἐμφάνισιν.

Λευκὸ, Νатурέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, "Ὀκρ, "Ὀκρ
ροζέ, Ρόζ, Μπρὺν, "Ὀράνς, Βραδυνή.

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ
GEORGE συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὡς βάσις διὰ τὴν
Πουδρα σας. Ὑποβηθεῖ τὸ καλὸ στρώσιμό καὶ χαρι-
ζει στὸ πρόσωπό σας τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ μᾶζι.

Προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὰς καιρικὰς μετα-
βολὰς. Δοκιμαστικὰ σωληνάκια κρέμας μετὰ τῆς σχε-
τικῆς βιβλιογραφίας καὶ οἱ 10 χρωματισμοὶ Πουδρας
ταχυδρομοῦνται τῷ ἀποσταλλόντι δρχ. 6 εἰς γραμ-
ματόσημα.

Τιμὴ Πουδρας μεγάλο κουτί Δρχ. 50, τὸ μικρὸ 25
Βανισιγκ Κρήμ βάζο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - ΤΗΛ. 25-918

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α. Τηλ. 25-733)

Ἰδιαιτέρον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτουργεῖ διὰ
τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

Ἐγγραφαὶ ἤρχισαν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

Τελειοποιούμεν τὰς μαθητείας ἐντὸς ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. Ἐφαρμογὴν ἀφλογον, ράβω στὰ
σπίτια πρὸς 80 δρχ. τὴν ἡμέραν

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ "Ὑψηλὴ Γράμματε ἀριθ. τηλεφώνου ἡ δώ-
στεν ἀσπεδοῦ ἀκρίβες. Αὐτὸ

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ ΔΕ.
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΕΡΜΟΥ 49

